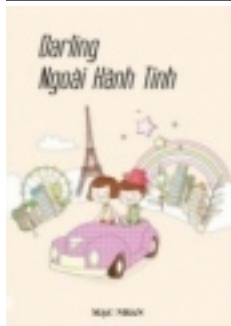

Darling Ngoài Hành Tinh

Contents

Darling Ngoài Hành Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10	71

Darling Ngoài Hành Tinh

Giới thiệu

Trên đời này, phải chăng sẽ có một người thật tình bằng lòng yêu nàng đến mãi mãi như vậy? Nàng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/darling-ngoai-hanh-tinh>

1. Chương 1

Đây là một gian phòng rất trang nghiêm, đang cử hành hội nghị quan trọng hạng nhất cũng như khẩn cấp và liên quan đến sinh tử nhất của nền văn minh Minh Tinh Tộc của bọn họ từ khi sáng lập tới nay.

Đang ngồi là mười vị trưởng lão, tất cả đều nghiêm túc và trang trọng, mỗi người trong số họ đều đã vượt qua một trăm năm tuổi, nhưng nguyên nhân họ được tộc nhân kính trọng cũng không phải là do tuổi của họ là bọn họ có tri thức phong phú, lô-gích rõ ràng, và tuyệt đối không bị tình cảm ảnh hưởng đến lý trí.

” Trưởng lão, đã tuyển chọn được ba dũng sĩ, đang chờ ở bên ngoài.” Một tên tộc nhân cung kính đi vào giữa phòng, hướng các vị trưởng lão báo cáo tin tức.

” Cho bọn họ vào.”

” Vâng.”

Dưới chỉ thị của trưởng lão, tên tộc nhân rời khỏi phòng, chỉ chốc lát sau dẫn ba dũng sĩ ưu tú trở lại.

Ba dũng sĩ gồm hai nam một nữ, là do sau khi tiến hành kiểm tra trên trăm vị tộc nhân tuyển ra, nằm trong top 3, trong đó hạng nhất tên Cách Lâm là người duy nhất thông qua kiểm tra đạt được kết quả hài lòng nhất. Bọn họ ba người đều có thành tích kinh người, đây cũng là nguyên nhân bọn họ được chọn lựa.

Ba dũng sĩ ấy kể cả là ở thể năng*, lực miễn dịch, văn hóa lịch sử, gan dạ sáng suốt hay các hạng mục khác kiểm nghiệm đều có biểu hiện phi thường, quan trọng nhất là bọn họ đã thông qua trắc nghiệm mô phỏng môi trường sống của tinh cầu Xanh, đây cũng là nguyên nhân bọn họ được giao phó nhiệm vụ vĩ đại lại thiêng liêng – sinh sản.

(*thể năng : sức khỏe)

Lấy Cách Lâm dẫn đầu, ba người tới giữa phòng, sau khi cung kính hướng các vị trưởng lão hành lễ liền đứng thẳng tắp.

Mười vị trưởng lão nhìn bọn họ rồi vị trưởng lão phụ trách chấp chương Huyết thống mở miệng trước tiên.

” Các ngươi ba người đều có thân thể khỏe mạnh phi thường, tế bào máu cường tráng sạch sẽ cùng với lực miễn dịch cường đại*, ta thật cao hứng khi chứng kiến các ngươi trong trắc nghiệm năng lực thích ứng tinh cầu Xanh , đều đạt được điểm rất cao.”

(*cường đại : cực tốt)

Trưởng lão chấp chương Văn hóa cũng mở miệng nói: “Để giải quyết nguy cơ tộc nhân bị diệt sạch, kéo dài thời đại khỏe mạnh cường tráng tiếp theo, chúng ta phải tìm kiếm người tộc khác đến sinh sản con cháu cho chúng ta, mà trong toàn bộ các thiên hà thì hành tinh đứng thứ ba trong thái dương hệ – tinh cầu Xanh có sinh vật thể theo tộc chúng ta rất giống nhau, tuy rằng không phải tất cả đều thích hợp cùng chúng ta kết hợp, nhưng ta tin tưởng chỉ cần tỉ mỉ sàng lọc nhất định có thể tìm được sinh vật sạch sẽ khỏe mạnh, cùng chúng ta đồng thời thai nghén chủng loại tốt đẹp tiếp theo cho Minh tinh nhân* tộc chúng ta.

(* Minh tinh nhân: chắc là tên gọi của tộc nhân của anh nam chính)

Trưởng lão Khoa học kỹ thuật từ chối mở miệng cho ý kiến: ” Lam tinh nhân* đã bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, ta sợ cùng họ kết hợp trái lại đối chúng ta lại có hại.”

(* Lam tinh nhân: chỉ người ở Địa cầu. Chính là chị nữ chính á!!!! Gió: Của chị em mình lun á >< yan:=“” đúng=“” á=“”>

Trưởng lão Huyết thống thì lại có ý kiến ngược lại nói: “Dù cho bọn họ có bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, nhưng còn có thể sống sót, cũng thấy bọn họ tiến hóa rất nhanh, đủ để thừa nhận vượt qua thử thách trong hoàn cảnh tồi tệ.”

Trưởng lão Lịch sử đứng ở bên trưởng lão Khoa Học Kỹ Thuật phản đối nói: “Vạn nhất huyết thống chúng ta bị ô nhiễm, sẽ sinh ra thế hệ không khỏe mạnh tiếp theo, vậy rất mạo hiểm. Ta không tán thành.”

” Cho nên chúng ta mới cần chọn lựa người dũng cảm thông qua trắc nghiệm năng lực thích ứng tinh cầu Xanh.”

” Nhưng ngươi đừng quên, giữa một trăm dũng giả* tham gia trắc nghiệm, có hai phần ba là không qua, hơn nữa môi trường trắc nghiệm chẳng qua chỉ là mô phỏng Lam Tinh Cầu, cũng không phải Lam Tinh Cầu thật sự, chỉ có thể nói bọn họ lực giác thích ứng mạnh mẽ, không có nghĩa là bọn họ có thể hoàn toàn chịu đựng thương tổn không biết trước xảy ra.”

(*dũng giả : người dũng cảm)

Các trưởng lão vì việc có nên hay không kéo dài thể hệ tiếp theo bằng cách cùng Lam Tinh nhân kết hợp mà tranh chấp không ngớt, phái phản đối và phái tán thành bất đồng quan điểm, vì chuyện này mà bọn họ đã thảo luận và tranh chấp không chỉ một lần, dù chuyện tới trước mắt vẫn như cũ vô pháp* đạt được kết quả tương đồng.

(* vô pháp: không cách nào)

Cuối cùng, bọn họ cùng nhìn về phía trưởng lão Trí tuệ đức cao vọng trọng – hắn đã sống một trăm năm mươi năm, sở hữu tất cả sự khôn ngoan và lý trí với hy vọng hắn có thể làm chủ trì.

Trưởng lão Trí Tuệ chậm rãi mở miệng: “Các bạn thân mến, luận điểm của các người đều rất có lý, cũng đều có thể xảy ra, nhân khẩu Minh Tinh tộc chúng ta liên tục giảm, hiệu suất sinh ra hài tử sống sót càng ngày càng thấp, dẫn đến huyết thống Minh Tinh nhân càng ngày càng gần, tuần hoàn ác tính* thấp, hơn nữa hài tử sinh ra không khỏe mạnh. Nhiều năm qua, chúng ta liên tục nhiều lần tìm đủ loại phương pháp tăng năng suất sinh đẻ, mặc dù chúng ta khoa học công nghệ phát triển nhưng không cách nào chúng ta cải biến chuyện thực là sinh mệnh yếu đuối, chứng minh khoa học kỹ thuật tiên tiến thì vẫn như cũ vô pháp chống lại sàng lọc của thiên nhiên.”

(*tuần hoàn ác tính: sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu)

“Hôm nay, chúng ta đứng trước thời khắc then chốt tồn vong của giống nòi, muốn hỏi các người ngoại trừ phương pháp cùng Lam Tinh nhân kết hợp để kéo dài sinh mệnh tộc nhân chúng ta ra, còn có phương pháp nào nữa không?”

Tất cả trưởng lão trầm mặc một hồi. Bọn họ đều hiểu được rằng, đáp án là không!

Trưởng lão Trí tuệ lại hỏi: “Cùng Lam Tinh nhân kết hợp, có thể hay không thành công sinh ra thể hệ ưu tú tiếp theo cho tộc chúng ta quả thật là một công cuộc mạo hiểm, hơn nữa có thể khiến giống nòi chúng ta biến mất nhanh hơn, nhưng ta xin hỏi các vị nếu tộc nhân chúng ta sớm muộn cũng sẽ diệt vong, như vậy sớm diệt vong hay trễ diệt vong, có cái gì khác biệt?”

Chúng trưởng lão càng trầm mặc, bởi vì không ai có thể cho đáp án.

“Không có đáp án sao? Vậy ngược lại ột người được chúng ta tuyển chọn chính xác và rõ ràng cùng Lam Tinh nhân kết hợp là xu thế phải làm, bởi vì ít nhất nó còn là một tia hy vọng. Vì hy vọng này, chúng ta quyết định phái những người dũng cảm nhất của chúng ta đi cùng bọn họ kết hợp, các vị còn hay không có ý kiến phản đối?”

Các trưởng lão tuy rằng chia làm hai phái trái phải 2 ý kiến, nhưng bọn hắn là Minh Tinh nhân có lý trí, chú trọng lô-gíc suy xét, bàn việc tranh luận toàn bộ chỉ vì một mục đích – đó là ra sức mang lại lợi ích lớn nhất cho chủng tộc.

Trong bọn họ, tình cảm, đồ kị nhỏ mọn hay ích kỷ – tất cả những loại tính cách này đều không tồn tại, chỉ có chuyện có nên làm hoặc không nên làm để lựa chọn mà thôi.

Bởi vì nhân khẩu giảm, Minh Tinh nhân đối mặt trước nguy cơ chủng tộc diệt vong, trưởng lão viện từ ba trăm năm trước đã bắt đầu tìm kiếm phương pháp kéo dài chủng tộc đến tận năm mươi năm trước, bọn họ phát hiện thái dương hệ có một Lam Tinh cầu, nơi ấy sinh vật thể cùng bọn họ phi thường giống nhau. Vì vậy trưởng lão Huyết thống liền mạnh dạn đưa ra phương pháp cùng lam tinh nhân kết hợp để cải biến gen chủng tộc.

Vì vậy nghiên cứu người ở Lam Tinh cầu là nhiệm vụ lớn nhất của người của tộc Minh Tinh, nhưng do hai tinh cầu thuộc hai hệ ngân hà khác nhau, khoảng cách lại xa xôi như vậy, nên bọn họ chỉ có thể căn cứ vào tranh vẽ và văn tự ít ỏi để nghiên cứu.

Cho tới bây giờ, bọn họ đối Lam Tinh nhân vẫn như cũ hiểu biết có hạn, chỉ nghiên cứu ngôn ngữ của Lam Tinh nhân mà đã mất rất nhiều năm, đặc biệt là ngôn ngữ của người ở Lam Tinh cầu lại có đến mấy nghìn loại. Sau cùng bọn họ lựa chọn 13 loại ngôn ngữ để nghiên cứu dựa trên số người sử dụng nhiều nhất, khiến mỗi đứa trẻ học từ năm đến sáu loại ngôn ngữ.

Để hiểu rõ hơn về Lam Tinh nhân và Minh Tinh nhân rốt cuộc thích hợp hay không thích hợp để kết hợp, bọn họ quyết định trước hết phái một nhóm dũng giả ưu tú này đến Lam Tinh cầu đi khảo sát nghiên cứu thực tế.

” Trưởng lão Trí tuệ, chúng ta không có ý kiến.” Phe phản đối nói.

Trưởng lão Trí tuệ gật đầu. “Hảo, như vậy chúng ta thực hiện kế hoạch thực nghiệm tìm phối ngẫu*.” Hắn nhìn về phía ba người thông qua sát hạch kia , hai nam một nữ anh dũng tình nguyện đi.

(*phối ngẫu: bạn tình!!!!)

Gió : hắc, sao giống động vật quá ta...

Yan: Tỷ thật BT nhá!!!!

” Các người đã chuẩn bị tốt chưa?”

” Trưởng lão Trí tuệ, chúng tôi chuẩn bị tốt rồi, các vị trưởng lão có thể phân công bất cứ lúc nào.” Cách Lâm hồi đáp, hẳn là trong ba người thành tích xuất sắc nhất, cũng là người lãnh đạo nhiệm vụ lần này.

Tuần lãng vẻ mặt bất cầu ngôn tiếu, tử sắc đôi mắt lấp lánh hữu thần*, thân hình uy vũ, có gien và cơ thể hoàn mỹ nhất, hẳn là người lính thề sống chết trung thành đền đáp quốc gia, mà hai vị Minh Tinh nhân kia cũng đều đồng dạng một vẻ mặt nghiêm túc.

(Gió :*... hiểu mà không biết nói ntn a~~, nói chung là mặt đẹp, mắt sáng á, ai giúp ta cái coiL)

Yan: botay

Với bọn họ mà nói, có thể được giao trọng trách ấy là vinh quang của bọn họ.

” Lần này các người đến Lam Tinh cầu, thân mang trọng trách tìm người kết hợp, cần phải chọn lựa người thật thích hợp, giúp chúng ta sinh hạ chủng loại ưu tú.”

“ Vâng, trưởng lão, chúng tôi nguyện thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ!”

Đúng vậy, thề sống chết. Bởi vì chưa từng có người nào đến qua Lam Tinh cầu, bọn họ chỉ đưa động vật đi qua, đưa người đi qua từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên, sống hay chết cũng không thể biết.

” Đi thôi, trước khi xuất phát, nhớ hảo hảo cáo biệt người nhà các người.”

” Vâng.”

Vì vậy sau khi ba người hướng các vị trưởng lão cung kính hành lễ, rời khỏi phòng trưởng lão viện, liền đi về phía tộc nhân của bọn họ để cáo biệt.

Cùng ngày xuất phát, vì muốn đưa tiễn ba người này đi vào nơi mạo hiểm, toàn bộ các tộc nhân trải qua trắc nghiệm mô phỏng đều vây quanh ba dũng giả.

” Cách Lâm, người thực sự muốn đi?”

Được một đám Minh Tinh tộc nhân vây quanh, Cách Lâm nét mặt bình tĩnh, mặt không đổi sắc trả lời: “Đúng vậy, vì để kéo dài sự sinh tồn của tộc nhân, ta nhất định phải đi.”

” Nghe nói Lam Tinh nhân rất dã man, rất tâm tình hóa*, đặc biệt khi bọn hắn phần nộ không khống chế được tình hình, còn có thể thương tổn bản thân. “

(* tâm tình hóa: ý chỉ người có cảm xúc. Minh tinh nhân là người không có cảm xúc làm việc theo lô gích đúng sai)

(Gió : tội nó chữ m a~~, ta đâu có dã man lắm đâu.. cùng lắm thì chỉ thả vài quả bom khi tức giận thôi mà)

(Yan: Tỷ đâu có dã man lắm đâu nhii!!!! Bom nì là loại bom gì thế tỷ!!!! * chóp chóp*)

” Nhưng là bọn họ sinh mệnh lực rất mạnh, chúng ta cần sinh mệnh lực* của bọn họ.”

(* sinh mệnh lực: chắc ý chỉ khả năng tồn tại trước tự nhiên!!!!)

” Nghe nói môi trường của bọn họ bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, đồ ăn đều có độc.”

(Gió : cái này em ko ý kiến, đúng là ăn cái j cũng hại hít á, nhưng ko ăn thì toi...hux)

” Không vấn đề, ta sẽ mang theo đầy đủ dinh dưỡng tề* cùng thuốc giải độc.”

(* dinh dưỡng tề: thuốc dinh dưỡng)

” Nghe nói bọn họ rất phức tạp, trước khi muốn kết hợp trước hết chờ một thời gian.”

” Chờ cái gì?”

” Không hiểu được, chính là chờ, chờ bọn họ đồng ý kết hợp.”

” Đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì không đồng ý, vì sao phải đợi?”

(Yan: Đúng là bọn ngốc!!! Chờ người ta đồng ý rồi làm lễ rồi mới có thể kết hợp được chứ.... haizzzz.... Không lẽ mấy người này muốn kết hợp lúc nào thì kết hợp kể cả đưa trẻ luôn à???? Khó hiểu thiệt)

(Ta xin nói rõ kết hợp ở đây theo Minh tinh nhân và sinh đẻ, còn Lam tinh cầu là kết hôn nhá!!!!)

“Đây là văn hóa của bọn họ, có thể chờ một vài ngày mới có thể với người kết hợp, có thể phải đợi một tháng, may mắn, có thể chờ một ngày đêm, nhưng mà loại thời gian chờ này thông thường rất ngắn cũng rất nguy hiểm, bởi vì trên người nhiều bệnh khuẩn.”

(Á à!! Ta hiểu ừ, phải chờ thời gian mang thai nữa!!!! Vậy là mấy người này không cần chờ à.....!!!!)

“Nghe nói bọn họ phương thức kết hợp nhất định phải dùng trực tiếp tiếp xúc , là thật như vậy chẳng? Cách Lâm.”

“Đúng vậy.”

Có người nhú mày.

” trực tiếp tiếp xúc ? Người là nói lam tinh nam nhân bọn họ vẫn sử dụng cái ống rỗng cây* xuyên vào trong thân thể lam tinh nữ nhân?”

(* cái ống rỗng cây: ai hiểu thì hiểu!!!! ta không hiểu gì cả!!!! ta cực kỳ ‘trong xám’!!!!)

(Gió : uh, tỷ biết e “trong xám” rồi*cười gian*)

(Yan: Chỉ có tỷ là hiểu em thôi nhá!!!! * chớp chớp mắt ngây thơ*)

“Đúng vậy.”

Mọi người đều nhú mày.

“Như vậy không phải rất dễ truyền nhiễm sao?”

“Thực sự rất nguy hiểm.”

“Muốn chúng ta cùng loại này chủng tộc kết hợp? Có phải hay không rất mạo hiểm?”

(Yan: Cái gì mà loại này chứ!!! Người là có nền khoa học tiên tiến nhất nha!!!! *grừ grừ*)

Cũng khó trách bọn hần tràn ngập nghi ngờ, bởi vì để ngăn chặn bệnh truyền nhiễm cũng như duy trì gen ưu tú sạch sẽ, Minh Tinh tộc nhân đã loại bỏ kiểu nguyên thủy kết hợp này được mấy trăm năm, cái ống rỗng cây kia của Minh Tinh nam nhân ngoại trừ để bài tiết chất lỏng trong cơ thể ra đã không còn công dụng gì khác.

Cách Lâm dẫn đầu ba vị dũng sĩ kia sớm đã thề sống chết chuẩn bị làm tốt*, bọn họ đều chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, dù là ở sinh dục trắc nghiệm, thể năng trắc nghiệm, lam tinh văn hóa trắc nghiệm, ngôn ngữ trắc nghiệm thì bọn họ đều đạt được thành tích rất cao, đồng thời cũng thông qua trắc nghiệm quan trọng nhất – trắc nghiệm mô phỏng môi trường lam tinh cầu.

(Gió : cái này, ta ko biết phải viết sao...ai cho ta ý tưởng cái coi...chỉ là 1 câu đơn giản thôi mà ko biết viết sao, hux)

“Vì việc kéo dài sự sống của tộc nhân, chúng tôi nhất định sẽ nỗ lực tìm kiếm cá thể thích hợp để kết hợp, đây là chuyện nhất định phải làm.”

Minh tinh nhân lý trí, chỉ biết suy nghĩ nên làm hoặc không nên làm, sẽ không trộn lẫn hỗn tạp nhiều tình cảm, đây là hình thức suy nghĩ của minh tinh nhân, Cách Lâm cho rằng đó là việc phải làm, hắn đã chuẩn bị tốt rồi.

Sau cùng, giữa các tộc nhân tiến đưa, Cách Lâm ba người bọn họ ngồi trên phi thuyền, vượt qua tốc độ ánh sáng, bay về phía thái dương hệ hành tinh thứ ba – lam tinh cầu, bắt đầu hành trình tìm kiếm người để kết hợp.

Nhìn phần hiệp ước trên bàn, Phương Dĩ Nặc trên mặt không có biểu tình gì, bi thương sao? Có lẽ, nhưng chắc chắn hơn đó là sự đáng tiếc.

Nàng đáng tiếc cho kết cục như vậy, chỉ cần ký phần hiệp ước này, nàng và Vương Quốc Ân quan hệ hôn nhân liền kết thúc.

“Tiểu hài tử về nhà gái, nhà trai mỗi tháng cấp một vạn nguyên làm phí phụng dưỡng, cho đến khi tiểu hài tử tốt nghiệp đại học mới thôi, hai bên đồng ý không?”

“Không thể! Mỗi tháng ít nhất phải ba vạn nguyên, còn muốn ba trăm vạn bồi thường tổn thất tinh thần!” Đang kêu gào là phụ mẫu nhà gái. Vì nữ nhi chịu ủy khuất, bọn họ vô pháp có thể tha thứ cho con rể vô tình vô nghĩa.

Tại đây giữa cuộc hôn nhân phai màu, người bị hại lớn nhất phải là bà xã – Phương Dĩ Nặc và nữ nhi tám tuổi – Diệu Diệu, nhưng mà người tâm tình kích động vừa khóc chết đi sống lại là ba mẹ của nàng.

Lẽ ra phải là ba mẹ đến an ủi nữ nhi mới đúng, bất quá trái lại nàng lại là an ủi ba mẹ.

“Ba mẹ, chúng ta đâu cần, người muốn con muốn tự mình quyết định không phải sao?”

” Mỗi tháng một vạn nguyên, vậy tính là thành ý cái gì!”

“Hắn có bao nhiêu thành ý, con rất rõ ràng, nhưng hiện tại con chỉ hy vọng có thể bình thản làm xong thủ tục ly hôn, mau chóng cùng Diệu Diệu có một cuộc sống mới.”

Thật đáng tiếc, nàng Phương Dĩ Nặc có học vị đại học quốc lập, thành tích ưu tú, nhân duyên tốt đẹp, lớn lên cũng xinh đẹp, tính tình ôn hòa, không có thói quen xấu, cả đời này chưa từng trái pháp luật, cũng không có làm chuyện trái với lương tâm, từ nhỏ đến lớn chưa cuộc thi nào nàng thất bại.

Nhưng thành tích trong hôn nhân, nàng lại thất bại.

Vốn nàng là sinh viên xuất sắc ưu tú, có tiền đồ rất tốt, người nhà thậm chí khuyến khích nàng đi du học, tiếp tục học lên cao.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là, sau khi nàng tốt nghiệp đại học quốc lập hạng nhất, không xuất ngoại học cao hơn như mọi người vẫn kỳ vọng, mà lại là kết hôn, thành bà chủ gia đình bình thường.

Tất cả bạn học đều đến các công ty lớn làm việc hoặc đi du học như ong vỡ tổ, nàng lại lựa chọn làm một bà chủ gia đình bình thường, dưỡng dục nhi nữ, giúp chồng dạy con.

Song, hôn nhân cả đời này của nàng cũng là nhận được phiếu điểm hạng nhất thất bại.

Kết hôn không được một năm, thừa dịp trong lúc nàng mang thai, trượng phu ở bên ngoài quyến rũ nữ nhân khác, vì hài tử, nàng tha thứ cho trượng phu.

Kết hôn năm thứ hai, trượng phu lại chứng nào tật nấy quyến rũ đồng nghiệp làm tình nhân, vì hài tử nàng lại tha thứ cho trượng phu.

Kết hôn năm thứ ba, năm thứ tư, năm thứ năm... Trượng phu một lần lại một lần nữa ăn vụng, nàng một lần lại một lần nữa khóc, vì hài tử một lần lại một lần tha thứ, từ giấy dựa khắc khổ phần nộ ẩn nhẫn sau đó đến tuyệt vọng.... tâm chết.

Năm nay năm thứ chín, trượng phu lại có tình nhân, đối với hành vi của trượng phu, nàng tuyệt đối không bắt ngờ, duy nhất không giống nhất chính là, nàng lần này lại có quyết định khác, lựa chọn ly khai.

” Con thực sự cứ như vậy buông tha hần?”

Phương Dĩ Nặc bình tĩnh gật đầu, thái độ kiên định hướng ba mẹ mở miệng. ” Con không phải buông tha hần, mà là buông tha chính mình, còn có Diệu Diệu nữa.”

” Hôn nhân chín năm, cứ như vậy bị hần lãng phí, con cam tâm sao?”

Về mặt của nàng càng thêm bình tĩnh thậm chí lộ ra một nụ cười. “Đây chính là lý do con quyết định ký tên, con không can tâm sống như vậy nữa.”

Muốn mẫu thân hiểu rõ ý nghĩ của nàng rất khó, bất quá may là ba ba của nàng tựa hồ có thể hiểu ý nghĩ của nàng. Vì vậy mở miệng hỗ trợ khuyên mẫu thân.

” Để chính con quyết định đi, đây là cuộc sống của con, chúng ta ở bên cạnh giúp đỡ không thể giúp con định đoạt suốt đời được.” Hần nhìn về phía nữ nhi. “Miễn là con không hối hận là được.”

Nàng nói với phụ thân. “Phần hiệp ước đã mượn chín năm mới ký này, con đã sớm hối hận.”

Phụ thân gật đầu. “Vậy chính con tự quyết định đi, mặc kệ như thế nào hãy nhớ kỹ một chuyện, con vĩnh viễn là nữ nhi của chúng ta, ba mẹ luôn luôn là người hậu thuẫn của con.”

Nàng cảm kích nhìn phụ thân. “Ba, cảm ơn người.”

Nước mắt gần như muốn rơi xuống, nhưng không phải bởi vì cuộc ly hôn này, nàng đối với nó đã sớm không còn cảm giác, nàng cảm động chính là vì ba ba đã thông cảm và ủng hộ nàng.

Nếu phụ thân không ý kiến, mẫu thân cho dù thật không cam lòng đi nữa nhưng nhờ có phụ thân khuyên bảo, rốt cục cũng không ngăn trở nàng nữa.

Với sự giúp đỡ của luật sư, Phương Dĩ Nặc ba mươi một tuổi cuối cùng cũng kết thúc đoạn hôn nhân này.

Trong mắt người khác, có thể cảm thấy nàng rất ngốc, chính mình có quá trình học cao, lớn lên lại xinh đẹp nhưng đi vào hôn nhân quá sớm, gả ột trượng phu phong lưu, sau khi ly hôn cũng không nhận được nhiều lợi ích, thành một người mẹ độc thân, còn muốn một mình dưỡng dục nữ nhi, quả thực là thiệt thòi lớn.

Nhưng đó chẳng qua là cái nhìn nông cạn của người ngoài, nếu lo lắng vật chất, nàng có bao nhiêu chỗ tốt? nhưng mà theo cái nhìn về thân tình, Phương Dĩ Nặc cho rằng nàng đã chiếm được trân bảo thế gian khó có hơn nữa lại còn vô giá, đó là nữ nhi của nàng – tiểu Diệu Diệu.

Sau khi cùng chồng trước xong xuôi thủ tục ly hôn, nàng vội vã chạy tới trường học đón Diệu Diệu, bấy giờ h Diệu Diệu tan học đã mượn mất nửa tiếng đồng hồ, sau khi xuống xe taxi, nàng vội vàng chạy vào lớp học.

Trong phòng học đã sớm không còn một bóng người, không thấy được bóng dáng Diệu Diệu, nàng đang muốn hỏi người thì có người gọi nàng lại.

” Vương phu nhân.”

Nàng quay đầu lại, nhận ra đối phương là cô giáo của Diệu Diệu, đang ở cửa phòng làm việc vẫy tay gọi nàng.

Trên thực tế, nàng đã không phải là ” Vương phu nhân”, bất quá nàng không có giải thích nhiều, loại chuyện cá nhân này không cần cùng ngoại nhân nói, nàng vội vàng ổn định tinh thần đi tới.

” Cô Lưu, nữ nhi của tôi đâu?”

” Trong phòng làm việc.”

” Xin lỗi, ngày hôm nay tôi tới tương đối muộn.”

” Không sao, cứ từ từ đến, Diệu Diệu ở bên trong.”

Khi cô Lưu mỉm cười dẫn nàng đi vào phòng làm việc, cái thầy cô khác trông thấy nàng đều cười chào hỏi.

” A, là mẹ của Diệu Diệu.”

” Người hảo.”

Nàng vội vàng lễ phép hướng các vị giáo viên chào hỏi, không mất nhiều thời gian đã nhìn thấy nữ nhi đang ngồi ở trên ghế đọc sách.

” Diệu Diệu, mẹ con đến đón con nè.”

Tiểu cô nương tám tuổi từ giữa cuốn sách ngẩng đầu lên, nàng có khuôn mặt người gặp người thích, nước da trắng nõn lại mềm mại, tóc thật dài được chỉnh gọn gàng, đôi mắt sáng sủa thập phần trong suốt, lúc nàng nhìn thấy mẹ lập tức từ trên ghế nhảy xuống.

” Mẹ.”

” Diệu Diệu.”

Diệu Diệu lộ ra nụ cười vui vẻ, nụ cười có thể làm tan chảy bất kì băng sương phong tuyết nào, mê hoặc tất cả mọi người.

Nàng không khóc nháo, giống một tiểu đại nhân nhắc nhở mẹ. ” Mẹ đến muộn.”

” Thực xin lỗi,mẹ đã tới chậm.” Sau khi theo xe taxi xuống, nàng một đường đã chạy tới, đến giờ vẫn còn đang thở dốc.

Diệu Diệu đem sách vở tỉ mỉ cho vào trong cặp sách, sau đó giống một tiểu đại nhân đối cô giáo cúi đầu.

” Xin lỗi, mẹ con đến muộn, còn khiến cô chiều cổ con.”

Cô giáo vội nói: “Không khách khí, không khách khí, mau cùng mẹ về nhà đi.”

” Cảm ơn cô, mai tái kiến.”

” Tái kiến, tái kiến.”

Sau khi hướng cô giáo cáo biệt, Diệu Diệu đối mẹ nói: “Đi, về nhà đi.”

” Uh.” Phương Dĩ Nặc đỏ khóc đỏ cười, bất quá tươi cười nhiều hơn hết thấy.

Đây là nữ nhi tám tuổi của nàng, không chỉ học giỏi, còn yêu đọc sách hơn so với những hài tử khác, nhưng nguyên nhân nữ nhi được thầy cô yêu thích cũng không phải là chăm đọc sách, mà là nàng lễ phép, trong trường học này không thầy cô nào không biết Diệu Diệu.

Dắt tay nữ nhi nhỏ bé, hết lần này đến lần khác hướng cô giáo cảm ơn, các nàng đi ra vườn trường.

Tuy là chạng vạng nhưng sắc trời còn rất sáng, nàng mang theo nữ nhi đến nhà hàng lân cận giải quyết bữa tối.

Đã như vậy từ rất lâu, chỉ có 2 mẹ con nàng ăn cơm là chuyện rất bình thường, nữ nhi Diệu Diệu cũng đã sớm thành thói quen, rất ít hướng nàng hỏi chuyện ba ba.

Bất quá ngày hôm nay nàng nhất định phải nói cho nữ nhi biết, sợ rằng tương lai lâu dài kia cũng chỉ có hai người bọn họ cùng ăn cơm. Mà nàng đang trong lòng tự hỏi không biết nên mở miệng cho đúng?

Diệu Diệu cầm trên tay thực đơn, nhưng đôi mắt to sáng sủa thông minh của nàng lại chú ý tới sự bất thường của mẹ. Đừng xem tuổi nàng còn nhỏ, kỳ thực so với tiểu hài tử thông minh giống nhau không chỉ ở việc học, mà đối với những người cùng chung sống,và cả sự hiểu biết với thế giới đại nhân* , nàng đều nhạy cảm hơn so với tiểu hài tử thông thường.

(*đại nhân: ở đây chỉ người lớn)

” Mẹ.”

” Ân? Con muốn ăn cái gì? Chọn được chưa?”

” Mẹ không vui sao?”

Không dự đoán được nữ nhi sẽ hỏi, Phương Dĩ Nặc ngẩn ngơ, trong lòng thoáng chốc cảm thấy hổ thẹn, cứ nghĩ rằng bản thân giả bộ rất khá, sẽ không khiến nữ nhi phát hiện ra, lại quên mất Diệu Diệu thông minh và nhạy cảm như thế nào.

Nàng nghĩ, dù sao không sớm thì muộn cũng phải nói, hiện tại nữ nhi đã hỏi thì nên trực tiếp nói cho con biết.

” Diệu Diệu, mẹ... và ba ba con ngày hôm nay ly hôn.”

Nàng nhìn nữ nhi, lo lắng phản ứng của nàng, nhưng biểu hiện của Diệu Diệu không có gì khác thường, không hề kinh ngạc mà chỉ lên tiếng.

” Ân.”

” Sau này, cũng chỉ có 2 người chúng ta...”

Diệu Diệu gật đầu. “Tốt, con thích cùng mẹ ở một chỗ.”

” Ba ba sau này sẽ không trở về nhà. con có buồn hay không?”

Nhưng không ngờ tiểu Diệu Diệu 8 tuổi lại rất bình tĩnh, khẳng định nói với mẹ. “Sẽ không ạ, khi ba ba ở chung mẹ rất buồn, cho nên con hy vọng ba ba không có ở nhà, như vậy mẹ mới không buồn, mẹ không buồn con cũng không buồn.”

Nữ nhi nói một hồi khiến nàng vừa vui mừng vừa cảm động. Chín năm này, nữ nhi ở trong hoàn cảnh thiếu tình thương của cha mà lớn lên, trái tim nhỏ bé cũng đã đem thế giới đại nhân bắt đắ dĩ dĩ trong mắt, biểu hiện thông cảm đối với mẹ.

Vừa nghĩ đến nữ nhi mới tám tuổi, đã phải để nàng chịu đựng sự tàn khốc và không hoàn mỹ của thế giới này, Phương Dĩ Nặc cảm thấy đau lòng.

Từ quyết định ly hôn mãi cho đến hôm nay làm xong thủ tục ly hôn, cô không khóc, nhưng cho đến bây giờ nước mắt cuối cùng chảy xuống.

” Xin lỗi, mẹ không có biện pháp cho con một gia đình hoàn chỉnh.”

Tay nhỏ bé đặt ở trên lưng nàng, an ủi nói: “Không sao đâu mẹ, mẹ đã rất nỗ lực.”

Phương Dĩ Nặc lại vô pháp ức chế nước mắt, càng khóc càng nhiều, mà đồng minh của nàng – nữ nhi 8 tuổi Diệu Diệu lại rất kiên cường, còn có thể đưa khăn tay cho nàng lau nước mũi và nước mắt, thậm chí còn an ủi nàng.

” Mẹ đừng khóc, có con, còn có a gia, a ma* mà.”

(* a gia, a ma: ông bà ngoại)

“Đúng, mẹ còn có người, a gia và a ma nữa.” Nàng vừa khóc vừa cười gật đầu, đúng ra nàng làm mẹ phải an ủi nữ nhi của mình mới phải, không ngờ kết quả là nàng tại nơi công cộng khóc lớn, tiểu hài tử tám tuổi lại đến an ủi nàng.

Có thể nàng mất đi một tương phu, nhưng mà lão Thiên lại cho nàng một nữ nhi rất đặc biệt.

Diệu Diệu là bảo* của nàng, có Diệu Diệu nàng nhất định sẽ vượt qua được đau thương, sau này mẹ con hai người cùng nỗ lực bắt đầu xây dựng một cuộc sống mới.

Sau khi ăn xong bữa tối, nàng cùng nữ nhi tay trong tay ly khai, đại khái là bởi vì đã được giải tỏa cõi lòng, nên lúc này lòng của nàng đã hoàn toàn khác nhau.

Ngày hôm nay là ngày nàng ly hôn, nàng giải thoát rồi, hồi phục độc thân rồi, một cuộc sống hoàn toàn mới sắp bắt đầu, các nàng tình cảm mẹ con càng đậm, hơn nữa hai người đều rất hài lòng, vì chúc mừng cuộc sống mới Diệu Diệu nói muốn xem phim nàng liền lập tức đồng ý.

Dắt nữ nhi đi bộ trên đường, hai người hữu thuyết hữu tiểu*, nàng không khỏi cảm thán, thành tích trường học ưu tú không có nghĩa là có mắt nhìn người, nàng dành nhiều thời gian cho chồng cũ bây giờ nàng đem toàn bộ tâm lực vào bản thân và Diệu Diệu.

(* hữu thuyết hữu tiếu: vừa nói vừa cười)

Khi các nàng đi bộ trên đường, Phương Dĩ Nặc cảm thấy có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng, không khỏi nghi hoặc, không rõ không đứng chỗ nào?

Nàng nhìn bản thân, mặc kệ là trên mặt hoặc trên quần áo cũng không có gì không thích hợp nha!

Phương Dĩ Nặc dắt nữ nhi tiếp tục đi phía trước, thế nhưng trên đường càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, không rõ những người qua đường kia nhìn cái gì? Hơn nữa bọn họ như là nhìn thấy người nào đó khác thường, tất cả đều há to miệng, ánh mắt từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm về hướng nàng.

Khi nàng chờ đèn giao thông qua đường cái, tình hình vẫn như cũ không thay đổi, càng ngày càng nhiều ánh mắt hướng về phía nàng nhìn ngó, hơn nữa không chỉ người đi đường trên đường ngay cả hành khách trên xe giao thông công cộng đang đợi đèn đỏ cũng đều hướng về phía nàng mà nhìn.

Trong lúc nàng cảm thấy kỳ quái, thì phát hiện nữ nhi cũng cư nhiên ngửa đầu, trừng lớn mắt giống như những người khác, lộ ra biểu tình kinh dị, ánh mắt lướt qua nàng, nhìn về phía bên trái của nàng.

Theo tầm mắt của nữ nhi, nàng tò mò quay đầu nhìn lên.

Vừa nhìn thoáng qua thì nàng cũng giống như đông đảo mọi người đều không khỏi kinh ngạc, trừng mắt, há miệng, lộ ra biểu tình bất khả tư nghị, ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Đứng ở bên trái nàng là một nam nhân, người ăn mặc trang phục cổ đại, trên đầu cột búi tóc, bên hông còn đeo bội đao, cả người quả thực ... buồn cười.

(Gió : sao ta tưởng tượng ra hình võ sĩ Nhật Bản ngày xưa ta??)

(Yan: Tỷ tưởng tượng hay thiệt!!!)

Là diễn viên? Nghệ sĩ trên phố? Hay là... bị bệnh thần kinh?

Phương Dĩ Nặc ghen hòng trợn mắt nhìn đối phương, nàng cũng như những người khác, đều bị trang phục của nam nhân quái dị trước mắt này làm cho ngây dại.

Nhưng người này lại rất cao to, đại khái đã là một trăm chín mươi cm hoặc còn cao hơn nữa, đứng giữa mọi người trông đặc biệt bắt mắt, cho nên khi nhìn hẳn phải ngửa đầu, khiến ngay cả người đi đường đối diện cũng đều thấy được quần áo quái dị của hắn.

Về mặt nam nhân quái dị này lại không chút thay đổi, nhìn chằm chằm vào phía trước. Hình như hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của mọi người, hơn nữa lại đứng ở tư thế không nhúc nhích khiến người ta có cảm giác giống như một pho tượng đặt ở ven đường triền lã.

Đột nhiên, mắt hắn khẽ di chuyển, đôi mắt đen huyền ấy nhìn thẳng vào mắt nàng.

(Yan: * tung bóng* Hai anh chị gặp nhau ừ!!!! Chờ mong frist kis quá!!!)

Gió: Tâm Nhi a~~, ngta mới gặp nhau, e đã mong chờ frist kiss, ngta kiss rồi e mong j nữa zà? *chớp mắt ngây thơ*

Yan: Tất nhiên là chờ ấy ấy ừ!!!! Tỷ phải hiểu em chứ!!! Em là Yan BT nhá!)

Trong lòng Phương Dĩ Nặc sốc, vội vàng thu hồi ánh mắt nhìn nhanh về phía trước mặt, phát hiện đèn xanh, vội vàng thu hồi tâm trạng kéo nữ nhi bước nhanh qua đường đến bên đối diện.

Có lẽ do nam nhân kia nhìn thực sự rất lạ, thân lại là mẫu thân, nàng tự nhiên muốn bảo hộ nữ nhi, cố gắng hết mức rời xa tên đàn ông quái dị ấy. Sau khi băng qua đường cái nàng nhịn không được lại quay đầu lại trộm ngắm đối phương.

(Tỷ này lo bảo hộ nữ nhi của mình thì làm sao bảo bộ được mình chứ * khà khà* Gió : cười gian quá đi..Tâm Nhi thiệt là đen tối quá đi..có tỷ trong sáng ah*che miệng mỉm cười*)

Nam nhân này tạo ra không ít xôn xao, không chỉ người qua đường, chủ quán, ngay cả chủ gánh bán hàng rong cũng đều trừng mắt nhìn hắn.

Sau đó, nàng phát hiện hân đang dừng lại trước một người bán hàng rong đang quay gà, đôi mắt nhìn chăm chăm vào những con gà đang chiên thơm phức.

Không hổ là chủ gánh kiến thức rộng rãi, chỉ cần khách nhân tới cửa, đầu thềm quan tâm hân mặc áo quần lố lằng như thế nào, đều nhiệt tình bày ra bộ mặt mỉm cười đến bất chuyen.

“Vị đại hiệp này, muốn ăn một con gà sao?” Nếu người ta ăn mặc trang phục cổ đại, chủ gánh dứt khoát cũng hài hước tôn xưng đối phương một tiếng đại hiệp.

Hân không nói gì, chỉ gật đầu.

Chủ gánh lập tức đem con gà quay cho vào trong túi giấy, đưa cho đối phương. Hân trực tiếp cầm con gà cắn một miếng lớn.

“Ăn ngon không?” Chủ gánh cười hỏi.

Nam nhân ngoại trừ ăn con gà quay ra, không hề trả lời, sau đó hân đột nhiên xoay người, cứ như vậy rời đi.

Nha? Không thể nào?

Chủ gánh lập tức lớn tiếng kêu: “Uy! Chờ một chút!”

Trò đùa gì, hân chính là một tiểu sinh ý*, dù chỉ có ba mươi lăm khối 1 con gà quay, nhưng cũng để cho hân ăn miễn phí nha?

(hỳ, Gió : chỗ này nguyên bản là “tiểu bản sinh ý” nhưng ta hem có hiểu cho lắm, ai biết chỉ dùm ta với nha?*Cúi đầu*)

(Yan: theo em ý là hân chỉ là một người làm ăn nhỏ nhỏ)

Chủ gánh không cam lòng bị lợi dụng như vậy, xông về phía trước kéo hân, hướng đối phương xòe tay đòi.

“Ba mươi lăm khối!”

Đối phương hiển nhiên không hiểu ý tứ của hân, trên mặt trước giờ vốn không thay đổi nay hơi hơi lộ ra tia nghi hoặc.

” Gà quay ba mươi lăm khối!” Chủ gánh lại lớn tiếng nói một lần, hơn nữa thái độ lại rất kiên quyết.

Hân hình như đã nghe hiểu, liền gật đầu, vốn tưởng rằng hân sẽ trả tiền, ai dè hân làm ra chuyện khiến chủ gánh cùng tất cả mọi người đều khiếp sợ -

Bá một tiếng, trường kiếm ở bên hông được rút ra, thân kiếm sắc nhọn dưới ánh mặt trời lóe sáng đến chói mắt.

Hành động của hân không chỉ khiến chủ gánh sợ hãi mà khiến người qua đường đang xem náo nhiệt cũng sợ hãi, đương nhiên nàng cũng sợ hãi a.

Trên đời này làm sao có người vì ăn một khối con gà quay miễn phí mà rút kiếm?

Không phải rút súng rút đao, mà là rút kiếm nha.

Mọi người đều nghĩ rằng nam nhân kì quái này muốn làm Bá Vương ăn gà quay, cho nên rút kiếm uy hiếp chủ gánh, “bá lả tử” – hân vung thanh kiếm sắc nhọn, rất nhanh đem con gà quay chặt thành nhiều khối, sau đó tra thân kiếm vào vỏ, sạch sẽ lưu loát, hoàn toàn giống như một người cổ đại thật.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, hân đem những khối gà trả lại cho chủ gánh đang bị kinh hách, đồng thời mở miệng một chữ một chữ trả lời đối phương.

” Gà quay ba mươi lăm khối.”

Hiện trường một mảnh yên lặng không tiếng động, mọi người như là bất động tại chỗ, ánh mắt bất khả tư nghị nhìn nam nhân trang phục quái dị này, hành động cũng lạ dị, không nghĩ tới hân vậy mà sử dụng kiếm đem con gà quay trăm thành ba mươi lăm tiểu khối, trả lại cho chủ gánh.

Chủ gánh càng sợ choáng váng, không cần hỏi kiếm kia có bao nhiêu sản bển, chỉ cần thấy đối phương sử dụng kiếm linh hoạt nhanh chóng đã đủ dọa chết người, hần nào dám đòi lại ba mươi lăm quan tiền kia? Không bị hần trăm thành ba mươi lăm khối là may lắm rồi, ông ta lập tức trốn về phía sau quầy hàng.

Vốn là một nhóm người đứng bất động vậy mà khi nam tử quái dị này bước đi, lại phảng phất như Biển Đỏ tự chia cắt, mọi người lập tức tự động tránh ra hai bên, để hần qua, không ai dám cản đường của hần.

Ánh mắt ngạc nhiên cứ mãi nhìn theo thân hình cao lớn, trang phục quái dị lại có võ công của hần rời đi, cho đến khi hần biến mất không còn trông thấy nữa.

Một lát sau, rốt cục cũng có người mở miệng.

“Ban này ... là đang quay phim sao?”

Đám người lại khôi phục sự náo nhiệt vốn có, líu ríu thảo luận chuyện vừa mới phát sinh, hoài nghi người nọ nếu không phải cố ý đập phá, thì chính là cố tình làm ỉnh nổi trội* ví dụ như có người ở một bên chụp ảnh quay phim đưa lên Internet chẳng hạn, còn không phải nữa thì chính là thực sự bị bệnh thần kinh.

(Câu này vốn là :”muốn làm sáng ý” ta thực ko hiểu ý của câu này, nên dựa vào câu sau viết thành như vậy, ai giúp ta giải nghĩa với nha, ta vô cùng cảm tạ lun ý :*)

“Mẹ, người kia vì sao ăn mặc như vậy ạ?”

Phương Dĩ Nặc lắc đầu. ” Mẹ không biết, đại khái là...” Nàng vốn định nói là mắc bệnh thần kinh đi, nhưng sau lại suy nghĩ một chút, sửa lại nói: “Đại khái là người diễn kịch đi.”

Nàng trong lòng suy đoán, có thể vì làm cho sáng ý hoặc là cố tình, nhưng cũng không phải bệnh thần kinh, bởi vì khi nàng cùng nam nhân kia nhìn nhau, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng nàng nhìn rõ đó là một đôi mắt trong suốt lại rất thâm sâu.

Thực sự là một quái nhân mà, nàng khe khẽ lắc đầu, bên môi nở một nụ cười yếu ớt, không trì hoãn thêm nắm lấy tay nữ nhi cùng nhau đi xem phim.

2. Chương 2

Vì cùng nữ nhi bắt đầu cuộc sống mới, Phương Dĩ Nặc sau chín năm làm bà chủ gia đình quyết định lao vào tìm việc.

Ngày hôm sau, nàng mang nữ nhi trở lại nhà mẹ đẻ, buổi sáng sau khi đưa nữ nhi đến trường, nàng lập tức vội vàng đi tìm công tác.

Trước khi ly hôn*, nàng cũng đã có kế hoạch sắp xếp vài cuộc phỏng vấn, do vậy nên buổi chiều hôm nay sẽ có mấy buổi phỏng vấn quan trọng, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là xin nhờ lão phụ thân đã sáu mươi tuổi đón Diệu Diệu tan học về nhà.

(* Gió : nguyên bản là “cách hôn tiền” : ta ko có hiểu lắm nên dựa vào câu sau viết thành như vậy, ai hiểu có thể nói cho ta biết hem?*mong muốn* ta sẽ vô cùng cảm tạ lun á*ôm hôn tất cả*)

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Phương Dĩ Nặc đi tàu điện ngầm về nhà, khi nàng ra trạm tàu điện ngầm thì cũng đã khoảng 6h30', từ trạm tàu điện ngầm về đến nhà còn phải đi một đoạn đường nữa, chắc chắn giờ này ba mẹ đã chuẩn bị cơm tối chờ nàng về cùng nhau ăn.

Nàng bước nhanh dọc theo con hẻm nhỏ, chưa từng nghĩ tới sẽ gặp nguy hiểm, cũng không nghĩ rằng bản thân sớm đã bị đối phương theo dõi chỉ là chờ cơ hội bắt nàng mà thôi, tới khi nàng phát hiện ra thì đã quá muộn...

Đột nhiên có người bịt miệng nàng, khiến nàng không kịp trở tay, bỗng giật mình nghĩ thấy có mùi cay nồng, trực giác mách bảo có thể là một loại gây tê gì đó, nàng lập tức nín thở đồng thời dùng gót giày cao gót hung hăng đạp cho người phía sau 1 cước.

Tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết truyền đến, hừ, ai bảo hần muốn gây bất lợi cho nàng chứ.

Hắn đau nhức kêu lên một tiếng, tay buông nàng ra, khiến nàng có cơ hội thoát thân, không chút nghĩ ngợi nàng liền bỏ chạy, nhưng mới chạy vài bước... thì trước mặt không biết từ đâu xuất hiện hai gã cùng 1 lúc! Té ra đối phương không chỉ có một người, nàng bỏ chạy về phía trước chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới a~~.

Nàng đang định kêu cứu, thì một cây đao đã để trên cổ nàng.

” Dám kêu lên ta sẽ giết ngươi “ Cảnh cáo lạnh lẽo truyền đến đồng thời đem nàng kéo vào bên trong xe đã đậu ở một bên, hung hăng nàng nhét vào 1 chỗ bên trong xe.

Nàng mở to mắt hoảng sợ, tim đập nhanh hơn.

Những tên này rất xa lạ, nàng không nhận ra được ai. Có thể là đến cướp giật thôi, nàng tự nói trước hết bản thân phải bình tĩnh, nếu như đối phương đòi tiền. Nàng không thể làm gì khác hơn là cho, bảo vệ sinh mạng quan trọng hơn.

” Nữ nhân chết tiệt, đau chết ta!” Cái tên bị nàng hung hăng đá một cước kia vừa chửi bới vừa khập khiễng khập khiễng lên xe.

Hai gã đồng bọn cười khẩy nói: “Đồ vô dụng, ngay cả một nữ nhân cũng bắt không xong.”

” Nữ nhân này dữ dần quá đi.”

Phương Dĩ Nặc hoảng sợ nhìn bọn họ. “Nếu các người cần tiền, ta có thể cho tiền.”

” Tốt, chúng tao chính là muốn tiền, lão công người thiếu chúng tao tiền!”

” Lão công ta thiếu các người tiền?” Nàng vừa sợ vừa giận! Bọn ?!

” Lão công người hướng lão đại chúng tao mượn một ngàn năm trăm vạn, không trả tiền còn bỏ chạy mất rồi.”

” Ta cùng hắn đã ly hôn, các người không nên bắt ta.”

Một ngàn năm trăm vạn? Cái này nàng căn bản còn không có nha!

” Hừ, nào có đơn giản như vậy, tưởng rằng ly hôn có thể đoạn tuyệt tất cả* với lão công người sao? Lão công người nói đều đã đem toàn bộ tiền cho người!”

(* nguyên văn ở đây là : khiếm trái nhất bút câu tiêu... ta hiểu theo ý kia nên beta ạ, có j các nàng góp ý naz)

Phương Dĩ Nặc vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, chồng trước ở bên ngoài vay tiền, hơn nữa những người này vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện khẳng định không phải là ngân hàng tư nhân ngầm.

Một người trong đó mắng: “Nói nhiều lời vô ích như vậy làm cái gì? Nhanh lên một chút khởi động xe!”

Nàng trong lòng cả kinh khẽ run hỏi: “Các người muốn đem ta đi nơi nào?”

Một gã cười. “Trừ phi lấy được tiền, bằng không đừng nghĩ chúng tao sẽ thả người đi!”

“Lấy được tiền các người sẽ thả ta?”

” Đương nhiên không ” Miệng của hắn bỗng bị đồng bọn che trụ.

Ngồi ở bên cạnh lái xe, tên nam nhân quát tháo ra lệnh nói: “Đừng lăm điều nữa! Lái xe mau!”

Cho dù bọn họ không giải thích Phương Dĩ Nặc cũng đoán được bọn họ dù có hay không lấy được tiền cũng không có ý định thả nàng đi nói không chừng còn muốn đem nàng bán làm kỹ nữ.

Nàng nghĩ đến nữ nhi, nghĩ đến ba mẹ...Không biết lấy dũng khí ở đâu khiến nàng quên đi sợ hãi, nếu như lúc này không trốn, nếu chốc lát bị bọn họ mang đi thì vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc chạy thoát! Nếu có muốn chạy thì phải thừa dịp này mà chạy.

Bọn họ một người phải phụ trách lái xe, một người ngồi ở ghế trên bên cạnh cho nên chỉ có một người phụ trách theo dõi nàng, khi nghe thấy thanh âm khởi động xe nàng cắn chặt răng, bất ngờ hướng người bên cạnh đập một phát thật mạnh.

Thanh âm như lợn bị chọc tiết lần lần thứ 2 thảm thiết vang lên, nàng thừa dịp đối phương đang không chú ý, nàng vội vàng mở cửa xe định chạy ra nhưng ngay lập tức bị ai đó nắm lấy tóc kéo lại, khiến nàng nhận không được mà thét chói tai.

” Nữ nhân chết tiệt!” Đối phương không có một chút thương hoa tiếc ngọc nào nắm tóc nàng, đem nàng ném trở về, khiến nàng đau đến gần như muốn khóc.

” Làm cái gì vậy hả???”

” Cô ta muốn chạy trốn!”

” Bắt lấy cô ta!”

” Ta bắt được cô ta rồi!”

Hắn phần nộ đem nàng đẩy lại trên ghế, không ngừng mắng to: “Tiện nữ nhân, đầu tiên là đá ta một cước, bây giờ lại đá lão nhị của ta, ta ngày hôm nay nếu như không giáo huấn ngươi một trận, ta làm sao có mặt mũi ra ngoài hả?”

” Không cần!” Nàng giãy dụa, muốn đẩy nam nhân buồn nôn này ra, nhưng sức đối phương thật lớn thậm chí giống như bị bức điên muốn đánh nàng, cố gắng bảo hộ bản thân nàng dùng hết sức lực để kêu cứu.

” Ầm ỉ muốn chết! Khiến cô ta câm miệng lại!”

” Dùng mê dược đi! Nhanh lên một chút!”

Không được, một khi đã bị mê đi thì phát sinh chuyện gì cũng không biết, nói không chừng khi tỉnh lại thì toàn thân đã không còn mảnh vải che thân bị những nam nhân này cưỡng gian.

Nàng rất sợ !!! Làm ơn có người nghe được tiếng kêu cứu của nàng đi, làm ơn! Ai tới cứu nàng đi? Nàng sợ những nam nhân này sẽ thông đồng giết chết nàng.

Nàng hoảng sợ khóc, cảm thấy bản thân mình xong đời rồi!

Đang lúc nàng cảm thấy tuyệt vọng nhất, thì một thanh kiếm từ trên đỉnh đầu đâm xuống, bên trong xe đột nhiên im phăng phắc, không chỉ nàng mà tất cả những kẻ bắt cóc nàng cũng đều trừng mắt nhìn chăm chăm vào thanh kiếm kia.

Không ai ngờ thanh kiếm xuất hiện nơi đây, tất cả mọi người đối với tình huống bất ngờ này đều cảm thấy khiếp sợ, mui xe này tốt xấu gì cũng được làm bằng thép, nhưng thanh kiếm này không chỉ đơn giản là xuyên thấu tấm thép mà còn phăng phắc giống như chém sắt như chém bùn, vẽ một vòng tròn trên trần xe, sau đó thanh kiếm được rút về, chỉ một lát sau vòng tròn trên đỉnh xe được tháo xuống thành một lỗ, mà cái lỗ này vừa vặn vặn lại ở phía trên của nàng.

Ngay sau đó, một chuyện thần kỳ xảy ra

Rõ ràng vốn là một thanh kiếm, mà giờ lại có thể biến thành một sợi dây mềm mại, nhẹ nhàng cuốn lấy thân thể nàng đem ra ngoài xe.

(Anh hùng cứu mỹ nhân.... bis bis.... Hoan hô Lâm ca ca , Gió : amen...)

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, những tên bên trong xe đầu tiên là vẽ mặt ngốc ngác (ngây ngốc + kinh ngạc), chốc lát sau mới hoàn hồn, thiếu chút nữa kêu to lên.

” Cái quái gì xảy ra vậy?!”

Ba tên vội vàng xuống xe, còn móc cả súng Ra nhưng bên ngoài xe một bóng người cũng không có, ngay cả một Quỷ ảnh tử đều nhìn không thấy, cả nữ nhân kia cũng biến mất.

” Chuyện gì xảy ra? Người đâu?”

” Làm sao có thể, vậy vậy vậy chúng ta.....gặp quý!”

Cả 3 tên đều khiếp sợ, chính mắt chúng đã chứng kiến hết thấy, trần xe bị cắt một lỗ, nữ nhân kia cũng biến mất, thời gian lại cực ngắn, làm sao có thể làm được?

Nhưng việc này rõ ràng là đã xảy ra, nếu không tận mắt nhìn thấy chắc bọn họ không thể nào tin rằng việc như vậy lại xảy ra, ngay cả là ai làm cũng không biết luôn.

Bọn họ gia nhập hắc đạo lâu như vậy, giữa sinh tử lẩn lộn, dù mưa bom bão đạn cũng chưa kinh qua, vậy mà bây giờ đã biết thế nào là cảm giác sợ hãi.

Không biết đối thủ là ai, mình đối mặt với cái gì khiến cho họ sợ mà không hiểu tại sao cũng như không biết phải làm cái gì..

” Lão đại, làm sao bây giờ?”

” Làm sao cái gì mà làm sao, chạy mau chứ làm sao cái gì!”

Hảo hán không sợ thiệt trước mắt, lão đại đã hạ hiệu lệnh, ba người vội vàng lên chiếc xe đã bị khoét một lỗ*, nhanh chóng chạy khỏi hiện trường.

(Thứ lỗi cho ta.... ta không hiểu khúc này nha!!!! Gió: nguyên văn: mở ra kia đài bị “Bệnh loét mũi” sưng hình xe” ta không hiểu nên chém =)))

Dù nghĩ như thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới lại “được” một người thần bí ưu ái khoét dùm một lỗ trên trần xe đồng thời còn cứu con tin đi mất , còn con tin Phương Dĩ Nặc thì bây giờ đang an toàn trong lòng ân nhân trên nóc nhà tầng 5!!!

Nàng không kêu, cũng không khóc, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm ân nhân cứu mạng trước mắt, vì đây là người nàng mới thấy qua buổi trưa ngày hôm nay muốn quên cũng không quên được hẳn chính là nam nhân ăn mặc y phục cổ đại.

Từ khi nàng được cứu đến bây giờ chỉ có hai chữ có thể hình dung – kỳ tích.

Nàng không rõ rốt cuộc tất cả là chuyện gì đã xảy ra? Nam nhân này làm sao có thể làm như vậy? Toàn những việc khó tin như vậy nhưng lại phát sinh trên người nàng!

Sau khi nam nhân này cứu nàng ra liền ôm nàng bay trực tiếp lên nóc nhà! Tựa như chứng kiến kinh công võ hiệp, quá mức khiếp sợ khiến nàng đã quên sợ hãi chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào hắn.

Sau khi nhìn thấy ba người kia vội vã lên xe rời khỏi, Cách Lâm mới hướng nàng nói. “Cô nương, người còn sống không?”

Người này cư nhiên còn nhân hạ thoải mái gọi nàng cô nương? Hơn nữa hắn hỏi thật kỳ quái, nếu không phải sống chẳng lẽ là chết sao?

Tuy rằng câu hỏi không hợp lý, nhưng nàng vẫn ngơ ngác gật đầu.

Thấy nàng gật đầu, Cách Lâm cũng gật đầu. Sau đó không nói gì, đôi mắt thâm thúy sâu xa không đáy kia cứ như vậy cùng đôi mắt nhỏ của nàng trừng mắt thi..

Nàng vốn đang vô cùng kinh ngạc đến ngây người, mãi đến khi phát hiện hắn cũng đang nhìn chăm chăm mình thì đột nhiên cảm thấy hai má nóng lên...

Bỏ qua không nói việc ăn mặc quái dị, thì nam nhân này có đôi mắt đặc biệt mê người, hơn nữa hành động anh hùng của hắn đã chấn động lòng nàng, dưới ánh mắt hắn nàng cảm thấy tâm tình mình như nai con chạy loạn, ngượng ngùng phát hiện mình còn ngồi ở trong lòng hắn, vội vàng đứng dậy sau khi bảo trì một khoảng cách với hắn mới đỏ mặt cảm ơn.

” Cảm ơn người đã cứu ta, nhưng là.... Người làm sao đến? Chỗ cao như vậy... Người là làm sao nhảy lên được? Dùng dây thép sao?”

Nàng tò mò tìm kiếm, muốn biết trên người hắn có đúng hay không cột dây thép, bởi vì đến bây giờ nàng vẫn còn không tin trên đời này có người có thể sử dụng kinh công cổ đại, bay cao như thế.

” Người....người học qua kungfu Trung Hoa đúng hay không? Kiếm của người vì sao có thể biến thành sợi dây? Là có bộ phận then chốt sao?”

Nàng tò mò hỏi một đồng vấn đề lớn, nhưng đối phương không hề trả lời nàng lại đột nhiên ngã xuống bên cạnh, nằm trên mặt đất khiến nàng đầu tiên là ngốc ngạc, tiếp theo bước lên phía trước hỏi: “Uy người làm sao vậy? Người có khỏe không?”

Cách Lâm vuốt bụng, hiện rõ vẻ mặt thống khổ. “Đau bụng.”

” Hả? Người là nói... Đau bụng?”

Cách Lâm gật gật đầu.

Nếu như bình thường, nàng chắc chắn sẽ tránh xa loại nam nhân có trang phục cũng như cách nói chuyện kỳ quái như thế này để bảo vệ chính mình, thế nhưng trải qua thời khắc sinh tử kinh tâm động phách vừa rồi, nam nhân này đã cứu nàng hơn nửa phương thức hần dùng không giống bình thường, hành động anh hùng cứu mỹ nhân của hần đã chấn động lòng nàng, nàng đối với hần chỉ có cảm kích, không có sợ hãi.

Phương Dĩ Nặc thấy hần vẻ mặt thống khổ, trán đổ mồ hôi lạnh, nàng lại vốn hiền lành đương nhiên sẽ không để ý mà cứu ân nhân cứu mạng.

” Như vậy được rồi, người tới nhà của ta nghỉ ngơi, nhà của ta ngay gần đây.”

Con người mắt sâu và đen kìa giống bầu trời đêm bỗng sáng rực như hai khối chấm nhỏ, nhìn khuôn mặt thanh tú của nàng, suy nghĩ một chút mở miệng hỏi: “Nhà cô nương ở đâu?”

Hả?

Nàng choáng váng, đối phương cứ nhiên dùng ngôn ngữ cổ đại cùng nàng nói chuyện?

” Nhà của ta là ở chỗ kia kìa.” Nàng theo hướng cao chỉ vào cách đó không xa vài tòa nhà song song, nơi ấy các cao ốc đều ười lăm tầng lầu hơn nữa mỗi một chỗ đều rất gần, nhìn chi chít. “Đó cái mái nhà màu đỏ kia, có thấy một loạt thực vật trên sân thượng không? Đó chính là nhà của ta “ Dĩ?

Tay nàng còn chỉ vào phương hướng, lại đột nhiên cảm thấy thân thể khẽ, khi nàng hoàn hồn phát hiện cao ốc có mái nhà màu đỏ kia đã gần ngay trước mắt, mà ân nhân cứu mạng đang ôm nàng đứng ở không trung.

“Ở đây?” Cách Lâm hỏi. Dưới chân nhìn không thấy mặt đất, chỗ bọn họ là trên không trung khoảng chừng mười tầng lầu, mà hần đương nhiên ôm nàng.

Không trung?

Nàng bỗng nhiên ôm chặt lấy cổ hần, biểu tình sợ đến trắng bệch cứng ngắc, dừng nói hét lên nàng sợ đến ngay cả đại khí cũng không dám thở một hơi. Sợ đến hàm răng run lên cầm cập.

Vậy là không phải mộng, bọn họ thực sự ở trên không trung, hơn nữa là cố định trên không trung, má ơi!

“Cô nương đừng kinh hãi.” Lần này đã đổi thành khẩu âm kỳ quái của Đài Loan.

Làm sao có thể không sợ, nàng bị hù dọa đến mặc kệ rụt rè, liều mạng ôm lấy hần.

Cách Lâm lại hỏi một lần nữa. “Nơi này là nhà cô nương?”

Nàng sớm bị dọa đến đã quên nhà mình ở nơi nào, ngoại trừ ôm chặt lấy hần, nàng động liên tục cũng không dám động, chỉ có thể dùng thanh âm run rẩy mấy chữ.

“Ta đã quên.”

Đã quên? Đó chính là ký ức trục trặc, không sao, hần có thể giải quyết vấn đề này.

“Ta sưu tầm trí nhớ của người, có thể biết nhà người ở đâu.”

Sưu tầm trí nhớ? Làm sao sưu tầm?

Nàng không rõ ý tứ của hắn, nhưng sự tình phát sinh quá chấn động, vượt quá tưởng tượng của nàng, nàng căn bản không biết nên như thế nào suy nghĩ, lúc này chỉ có bản năng cầu sinh, cũng không quản vấn đề gì nữa, giống con bạch tuộc ôm chặt lấy hắn, khẩu khí gần như muốn khóc.

“Chỉ cần có thể lập tức về nhà, tùy ý người sưu tầm.”

Nhận được sự đồng ý của nàng, Cách Lâm khởi động công năng tìm kiếm trí nhớ dùng cái miệng của hắn hướng miệng của nàng trực tiếp “hôn ” xuống.

(First kiss..... * Tung hoa* Hóa ra đó là cách Lâm ca tìm kiếm trí nhớ à!!!! Ta cũng muốn nữa * mong chờ*)

Di di di? Hắn hắn hắn đang làm cái gì nha!

Phương Dĩ Nặc ngây ngốc, nam nhân này cứ nhiên hôn nàng, nhanh chóng tiến vào dây dưa với lưỡi mềm mại trong cánh môi của nàng khiêu khích, làm bùng tỉnh một luồng điện khiến nàng run rẩy, cũng bởi vì tới đột nhiên cho nên nàng đã quên giấy dựa tùy ý nam nhân này hôn nàng, vũ trụ đứng ở giờ khắc này đã quên chuyển động.

Sau khi Cách Lâm hôn nàng, biết nhà nàng chỗ nào rồi, nhắm vào hướng lầu tám bay đến, phía trước cửa sổ một hộ dừng lại, mở cửa sổ bay hướng vào trong đi tới phòng của nàng.

“Cô nương tới nhà rồi.” Hắn nói.

Phương Dĩ Nặc còn ngốc ngạc, ngơ ngác nhìn hắn, đôi mắt sương mù trắng nhìn chăm chăm khuôn mặt xa lạ này, liền như vậy si ngốc nhìn hắn.

Cách Lâm nhìn nàng ngẩn người, mở miệng nói: “Nếu như không ngại, ta muốn nghỉ ngơi tại đây trên giường.”

“Hảo....”

Nhưng cánh tay mảnh khảnh vẫn như cũ không có ý tứ buông ra, Cách Lâm không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhắc nhở nàng. “Tay người ôm ta..”

Phương Dĩ Nặc cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện đối phương đã buông nàng, chân của nàng dẫm trên sàn nhà, thế nhưng cánh tay của nàng lại vẫn chặt chẽ ôm lấy cổ hắn.

“A!” Nàng kêu một tiếng, vội vã buông ra, giống vừa mới chịu kinh hách, đến bây giờ phản ứng mới có thể trở lại.

Nàng chỉ vào hắn, không thể tin được thất kinh hỏi: “Người người người người rốt cuộc là ai? Vì sao người có thể bay? Trời ạ! Người làm như thế nào?”

Nàng vẫn cho rằng những cao nhân bay tới bay lui kia chỉ có gặp phải trong võ hiệp tiểu thuyết! Không nghĩ tới bản thân cứ nhiên tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ người này thực sự có khinh công?

Đột nhiên hắn ngã lên giường, khiến nàng ngẩn ngơ phát hiện vẻ mặt hắn thống khổ, vội vàng đi qua.

“Uy... Người làm sao vậy?”

“Đau bụng.”

Giọng nói cổ đại kỳ quái lại biến thành tiếng Trung.

Giờ hắn nhắc qua nàng mới nghĩ đến, đúng rồi, hắn bị đau bụng!

Tuy rằng nàng rất kinh ngạc cũng có thật nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà thấy hắn xoa xoa bụng rất thống khổ nàng không thể làm gì khác hơn là đem vấn đề gác lại.

” Ta lấy thuốc dạ dày cho người uống được không?”

Cách Lâm lắc đầu. “Ta muốn ngủ.” Nói xong, cặp mắt thâm thúy đẹp đẽ nhắm lại.

” Ta có thuốc dạ dày rất hiệu quả, người nên uống sẽ thoải mái một chút: “

Nam nhân trên giường vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt, không nói gì giống đang ngủ.

Không thể nào, hẳn nhanh như vậy thì ngủ?

”Tiên sinh?” Nàng đẩy đẩy hẳn, đối phương hoàn toàn không phản ứng.

Thực sự đang ngủ?

Phương Dĩ Nặc vẫn muốn nói, thế nhưng lại không nói được nửa chữ, sau cùng có lẽ bỏ đi ý niệm muốn hỏi trong đầu, ngơ ngác ngồi ở một bên theo dõi hẳn ngủ.

Đột nhiên, nàng cảm thấy phía sau có dự cảm, quay đầu lại nhìn không được cứng người lại!

Bởi vì ở ngay cửa phòng có ba ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng, và cả nam nhân trên giường.

Nàng đã quên trong nhà còn có ba mẹ và nữ nhi, mà bọn họ cũng như nàng đang trừng mắt kinh ngạc nhìn Phương Dĩ Nặc.

”Ngươi khi nào thì trở về?”

”Ta làm sao không thấy được ngươi vào cửa?”

”Người này là ai vậy?”

Phương gia trên nét mặt già nua đều là vẻ mặt kinh ngạc, không rõ nữ nhi làm sao thần không biết quỷ không hay về nhà, càng vô cùng kinh ngạc trên giường cư nhiên có một người nam nhân, nhưng lại nam nhân ăn mặc quần áo cổ đại?!

”Hả, là thúc thúc gà quay!”

Diệu Diệu đột nhiên lớn tiếng nói, làm cho a gia a ma càng không hiểu ra sao! Kinh ngạc nhìn cháu ngoại.

”Cái gì thúc thúc gà quay?”

”Chính là thúc thúc ấy đem gà quay cắt thành ba mươi lăm khối nha.”

Diệu Diệu nhận ra Cách Lâm ngay, nên nàng đem truyện thúc thúc sử dụng kiếm trăm gà quay nói cho a gia và a ma, cho nên khi nàng nhắc nhở a gia a ma bọn họ cũng nhớ lại câu chuyện đó.

”Hắn đem gà quay cắt thành ba mươi lăm khối trả lại cho chủ gánh?”

”Dạ.” Diệu Diệu gật đầu.

”Bạn già, người này thực sự ăn mặc trang phục cổ đại nha.” Phương mẫu lời kéo bạn già, đi tới trước giường tỉ mỉ quan sát nam nhân này.

Phương Dĩ Nặc cũng không biết nên giải thích cho bọn họ làm sao, sợ rằng nói ra bọn họ cũng sẽ không tin, thế nhưng ngoại trừ thành thật mà nói, nàng thực sự không cách khác để giải thích, bởi vậy nàng buộc lòng phải đem chuyện bản thân trên đường trở về gặp phải kẻ bắt cóc như nào, người này cứu nàng thần kỳ ra sao, lại có thể bay trên ra sao, nói ra nhất ngữ nhất thập*.

(* nhất ngữ nhất thập: tất cả đầu đuôi sự việc)

Chắc hẳn rằng, ba mẹ nàng nghe xong đương nhiên không tin, chỉ có nữ nhi Diệu Diệu sau khi nghe xong mở to mắt trong suốt kinh hô: “Oa thật là lợi hại!”

”Làm sao có thể có việc như thế?”

”Là thật, ba người không phải kỳ quái con vào bằng cách nào sao?”

Lão ba nghe xong á khẩu không trả lời được, hoàn toàn không có khả năng phản bác nữ nhi nói, bởi vì nhà trọ dù lớn như vậy nhưng bọn họ rõ ràng luôn ngồi ở phòng khách, cánh cửa ngay trong phạm vi nhìn thấy, nữ nhi vào cửa bọn họ tuyệt đối sẽ phát hiện ra, nhưng bọn họ quả thực không thấy được nữ nhi vào cửa, mà nàng lại xuất hiện trong phòng ngủ.

Dĩ Nặc của bọn họ cá tính rõ ràng, nàng tuyệt đối không có khả năng bịa ra chuyện lừa gạt bọn họ.

Ba đại nhân một tiểu hài tử tất cả đều hiếu kỳ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm nam nhân trên giường, bọn họ trong phòng lớn tiếng nói chuyện mà nam nhân này lại một chút phản ứng cũng không có, không nhúc nhích mà cứ nhắm mắt lại, ngủ giống như lợn chết.

Lặng yên một lát, nguyên bản lão ba giọng rất lớn dè thấp tiếng.

” Nữ nhi, hắn là diễn viên sao?”

” Không biết, từ lần đầu tiên thấy hắn, hắn đã mặc trang phục này.” Lão mù lại hứng thú nhìn nam nhân này, nhỏ giọng đối nữ nhi nói: “Con nói hắn rất anh hùng cứu con?”

” Đúng vậy, nếu không có hắn con không thể chạy thoát được, mọi người có thể phải báo cảnh sát tìm người.” Vừa nghĩ đến mạo hiểm lúc trước, nàng nhịn không được rung mình một cái.

Xảy ra chuyện như vậy, bất luận kẻ nào cũng nhất định sợ hãi, nàng cũng không ngoại lệ chỉ bất quá về sau xuất hiện nam nhân thần kỳ này, chuyển lực chú ý và sợ hãi của nàng, thẳng đến lúc này nàng mới có thời gian làm bản thân cùng người nhà ưu sầu.

Không nghĩ tới sau khi ly hôn, chồng trước bên ngoài nợ nần lại liên lụy đến nàng, chuyện này nàng nhất định phải tranh thủ thời gian cùng ba mẹ thương lượng mới được.

” Ba mẹ, về những kẻ bắt cóc đó...”

Khi các đại nhân ra phòng khách nói chuyện tiểu Diệu Diệu tám tuổi ở lại nhìn chăm chăm thúc thúc trên giường, sau đó nhẹ nhàng dùng tay nhỏ bé của nàng kéo kéo lỗ tai của hắn.

Đột nhiên lỗ tai kia cùng người vốn không khác biệt lại nổi lên biến hóa trở nên vừa dài vừa nhọn khiến nàng kinh ngạc cái miệng nhỏ nhắn .

Sau đó nàng lại dùng tay sờ sờ lỗ tai vừa dài lại nhọn kia, lỗ tai nhọn lớn lên cư nhiên vừa nhỏ lại, biến thành hình dạng bình thường lúc đầu.

Lúc này mẹ đi vào, kéo nàng ra.

” Diệu Diệu mau ra đây, đừng ở trong phòng.”

” Mẹ, lỗ tai hắn sẽ biến dài.”

” Đừng nói bậy! Đừng âm ỉ thúc thúc đang ngủ, đi.”

Phương Dĩ Nặc dắt nữ nhi, cùng ra khỏi phòng, đóng cửa lại, để cho ân nhân cứu mạng hảo hảo nghỉ ngơi.

3. Chương 3

Khi Cách Lâm mở mắt, vừa vặn có một đôi mắt đang nhìn hắn, mà ánh mắt kia tràn ngập hiếu kỳ theo dõi hắn.

Cách Lâm ngồi dậy, nhìn tiểu cô nương bên cạnh.

” Xin chào.” Hắn nói.

Diệu Diệu nhìn hắn, nháy mắt. “Người là ngoại tinh nhân sao?”

Cách Lâm nhìn nàng, sau khi đôi mắt thâm thúy hiện lên một cổ kỳ dị sáng ngời, hồi đáp: “Đúng vậy.”

Diệu Diệu hài lòng đối hắn toét miệng hưng phấn cười. “Ta đã biết!”

” Người làm sao biết?” Cách Lâm hỏi.

” Lỗ tai của người không giống với ta, nhọn, thật dài.”

Cách Lâm con người đen thâm thúy không đầy hiện lên một chút tử quang*. “Người thấy được?”

(* tử quang: màu tím)

” Khi người ngủ, ta sờ lỗ tai của người, nó hội thoáng cái biến dài, thoáng cái hựu biến ngắn.”

Cách Lâm gật đầu. “Đúng vậy, lỗi tại chúng tôi với các người khác biệt, chúng tôi tai dài nhọn, con mắt tử sắc.” Nói rồi, con mắt hắc tử hắc sắc (màu đen) khôi phục thành tử sắc (màu tím), khiến Diệ Diệ thấy ngẩn người.

Diệ Diệ cảm thấy mới mẻ kêu lên: “Oa, thật là tử sắc, rất hiếm kỳ nha.”

Chỉ chốc lát sau, Phương Dĩ Nặc đi vào phòng, mừng rỡ phát hiện ân nhân cứu mạng đã tỉnh rồi.

” Hả? Người đã tỉnh?”

Khi Cách Lâm nhìn phía Phương Dĩ Nặc, con mắt thôi khôi phục thành hắc sắc, con người đen nhìn chăm chú vào nàng dịu dàng mỉm cười và tràn ngập linh động cùng trong suốt.

Cùng nàng bất đồng chính là! Hắc thủy chung mặt không chút thay đổi, trên mặt không có biến hóa nhiều lắm.

Căn cứ bọn họ đối Lam tinh nhân biết rõ, Lam tinh nhân là một loài rất nhiều tâm tình, hỉ nộ ái ố hội biểu hiện trên mặt, không giống bọn họ Minh tinh nhân trên mặt luôn luôn một mảnh bình tĩnh.

” Người cảm thấy thế nào? Bụng còn đau không?” Phương Dĩ Nặc quan tâm hỏi.

Hắn sờ sờ cái bụng, trả lời nàng. “Không đau.”

” Vậy là tốt rồi, người ngủ đã lâu, gọi đều không tỉnh, nếu người không còn đang hô hấp, không ta còn thật lo lắng người đã xảy ra chuyện, nếu như người không tỉnh lại, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ? May là người không có việc gì, ta có thở phào nhẹ nhõm, người chỉ nói sao? Người ngủ “ Nàng một người vừa nói chuyện, sau đó nhưng phát hiện bản thân nói một đồng, mà nam nhân việc này một câu nói cũng không nói, chỉ là nàng khiến nàng không khỏi dừng lại, kỳ quái hẳn.

” Người làm sao cũng không nói lời nào?”

” Ta nghe người nói.”

Thế nhưng đều chỉ là nàng đang nói chuyện, như vậy rất kỳ quái, mà khi không nói lời nào cũng thế không nói lời nào, rơi vào một hồi quái dị lặng yên.

Như vậy hảo xấu hổ nha!

Người này hình như nói rất ít, ngay cả trên mặt cũng không có biểu tình gì, hại nàng cũng không biết kế tiếp nên nói cái gì, hơn nữa hẳn khi nhìn người con mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt đối phương, khiến nàng cảm thấy rất không được tự nhiên, nhìn không được khuôn mặt nóng lên.

” Người vì sao nhìn chăm chăm vào ta?”

” Bởi vì, người nói chuyện.”

” Nhưng là... Người nhìn chăm chăm ta như vậy, sẽ làm ta rất không được tự nhiên nha.”

” Vì sao?”

Vì sao? Vậy còn hỏi sao? Nhân chi thường tình nha, nàng cũng không biết nên làm sao trả lời hẳn, mà nhìn hẳn có vẻ nhìn chăm chú người không để ột đáp án hẳn là sẽ không lý giải.

” Bởi vì người đều không nháy mắt nha.”

Cách Lâm nghe xong, giống hiểu rõ, đột nhiên nghĩ đến Lam tinh nhân đúng hội nháy mắt. Vì vậy hẳn cũng học nàng trát trát nhân tình (nháy mắt).

” Như vậy đúng không?”

Nháy mắt thì nháy mắt, cư nhiên còn hỏi nàng đúng hay không? Thực sự là một người kỳ quái!

Bất quá nói người này ban đầu rất kỳ quái, khẳng định không phải người thường.

Lúc này trò chuyện Phương phụ Phương mẫu bởi vì nghe thấy bọn họ nói chuyện, cuối cùng cũng bị thu hút đến, phát hiện ân nhân cứu mạng nữ nhi đã thức dậy.

Mặc kệ nói như thế nào, Phương phụ cũng là đứng đầu một nhà, nếu đối phương thức dậy, hắn liền đi tiến lên hướng nhân gia cùng tạ ơn. “Nghe nữ nhi của ta nói, người cứu nàng, cảm ơn người.”

” Không khách khí.”

” Xin hỏi tiên sinh xưng hô thế nào?”

Cách Lâm không trả lời, giống như trầm tư, nhưng đột nhiên lặng yên này khiến mọi người không giải thích được, trong lúc mọi người cho rằng hắn không muốn nói tên của mình, Diệu Diệu bên cạnh đứng hắt hắt nói.

” A gia đang hỏi người tên là gì?”

Cách Lâm bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là ý tứ này, hắn đã hiểu.

” Cách Lâm.” Hắn hồi đáp.

Phương mẫu bên cạnh mở miệng nói: “Cách Lâm? Tên rất lạ, vì sao mặc quần áo cổ đại?”

Cách Lâm nhìn quần áo trên người kỳ lạ nghi hoặc. “Quần áo này kỳ quái sao?”

” Rất kỳ quái nha, không ai lại mặc như vậy đi trên đường phố, còn có người là người ở nơi nào? Cách người nói chuyện cũng rất đặc biệt, cùng người bình thường không quá giống nhau, nữ nhi của ta nói người biết bay? Là thật vậy chẳng? Người học qua kungfu Trung Hoa?” Phương mẫu một hơi hỏi mấy vấn đề, bởi vì nàng đối vị nam tử cứu nữ nhi trở về này hết sức tò mò.

Cách Lâm đối với vấn đề của Phương mẫu hữu vấn tất đáp*.

(* hữu vấn tất đáp: có hỏi có đáp)

” Ta là Minh tinh nhân, trên người có phi hành khí, sau khi khởi động có thể bay trên không, ta không có kungfu Trung Hoa nhưng được huấn luyện chiến đấu.”

Phương phụ nghi hoặc hỏi: “Minh tinh nhân? Cái gì là Minh tinh?”

“Chúng ta chúng tôi cư trú ở tinh cầu, cách nơi này khoảng chừng hai triệu năm ánh sáng.”

Mọi người nghe xong ngẩn ngơ, hoàn toàn không rõ người này đang nói cái gì đích không ngờ tiểu Diệu Diệu bên cạnh vì mọi người giải thích nghi hoặc.

” Thúc thúc là ngoại tinh nhân.”

Diệu Diệu lời này khiến các đại nhân lại càng hoảng sợ, Phương Dĩ Nặc vội hỏi: “Diệu Diệu, đừng nói lung tung.”

” Là thật nha, hắn là ngoại tinh nhân, ta nói đúng không?” Tiểu Diệu Diệu quay đầu đối Cách Lâm hỏi.

Cách Lâm gật đầu. “Đúng vậy.”

Phương phụ Phương mẫu lại ngẩn ngơ, Diệu Diệu hài tử này tuy rằng thông minh thông minh nhưng nàng dù sao cũng là tiểu hài tử, bọn họ chỉ nghĩ là đồng ngôn đồng ngữ*, thế nhưng Cách Lâm cư nhiên cũng thừa nhận là ngoại tinh nhân? Bọn họ đương nhiên cho rằng hắn nói đùa.

(* đồng ngôn đồng ngữ: cùng một ngôn ngữ, ý nói Tiểu Diệu Diệu và Lâm ca cùng nhau lừa mọi người)

Bởi vì cách cách không có cái đầu thật to, không có con mắt to dọa người cũng không có cái cổ thật dài, hoặc là ngón tay nhánh cây, mặc kệ thấy thế nào, đều cùng người bình thường giống nhau, bọn họ đương nhiên không thể tin hắn là ngoại tinh nhân.

Bất quá Phương Dĩ Nặc lại không có cùng nhận định! Bởi vì nàng đã từng trông thấy Cách Lâm ôm nàng nhảy lên tầng năm còn hơn nữa nam nhân này còn nàng bay trên không trung, hơn nữa giọng nói cũng rất quái lạ, những chi tiết không tầm thường này chứng minh hắn đích xác không phải người bình thường.

Phương mẫu cười nói: “Cách Lâm tiên sinh thích nói giỡn.”

Cách Lâm nghiêm trang mà nói: “Minh tinh nhân sẽ không hay nói giỡn.”

” Như vậy, người có thể chứng minh người là ngoại tinh nhân không?” Không tự chủ được, Phương Dĩ Nặc thốt ra.

Minh tinh người mọi việc coi trọng lý tính và lô-gích, nói một là một nói hai là hai, cho nên khi nàng kêu hấn chứng minh, hấn cũng thực sự chứng minh cho nàng xem

Nguyên bản con người đen trong suốt chấm nhỏ như bầu trời đêm biến thành con mắt tử sắc. Nguyên bản hai lỗ tai bình thường biến thành lỗ tai vừa nhọn vừa dài.

Phương gia nhân không có thét chói tai cũng không có bệnh tâm thần, bọn họ chỉ là há hốc miệng, trừng lớn mắt, ngơ ngác nhìn Cách Lâm, bởi vì bọn họ kinh ngạc nói không nên lời, phải nói bọn họ căn bản đã quên muốn nói gì, bọn họ chỉ là ngây ngốc khiếp sợ cứng ngắc trừng mắt nhìn Cách Lâm.

Thật nghĩ không ra bọn họ Phương gia tại sinh thời, cư nhiên có ngoại tinh nhân đến viếng thăm!

Ngoại tinh nhân này gọi là Cách Lâm, ngoại trừ có lỗ tai nhọn và dài cùng con mắt tử sắc ra, thoát nhìn thì theo bọn họ không khác biệt, thế nhưng hấn có thể thay đổi hình dạng lỗ tai cùng màu sắc con mắt khiến bản thân thoát nhìn cùng người địa cầu giống nhau.

Hơn nữa, ngoại tinh nhân này bụng rất đói.

Cách Lâm từng ngậm từng ngậm đang ăn cơm, hấn sức ăn rất kinh người, hai ba phút thì đem một chén cơm giải quyết xong.

” Cơm.” Hấn đem bát không đưa tới trước mặt Phương Dĩ Nặc, biểu thị còn muốn.

” Ách, tốt.” Phương Dĩ Nặc vội vàng tiếp nhận bát, giúp Cách Lâm bới cơm, mà Phương mẫu sợ hấn ăn chưa đủ vội vàng mang ra nhiều đồ ăn. Phương phụ còn lại là đưa hấn bát canh và ly nước.

Đài Loan là một nơi rất có tình, càng đừng nói là tới bằng hữu ngoài không gian, đặc biệt là đối với bằng hữu ngoại quốc rất thân thiện, luôn luôn vui lòng thiện chí với người khác từ xa mà đến, để cảm thụ được người địa cầu đương nhiên thân thiện chiêu đãi tốt người khác, huống chi người ta còn cứu nữ nhi bọn họ.

Thường ngày nhà bọn họ ăn cơm chiều, nhiều lắm xào bốn món thức ăn, vì chiêu đãi Cách Lâm, lại thêm ba món nữa, bảy món ở trên bàn đều được để trước mặt ngoại tinh khách nhân.

Bởi vì Cách Lâm không biết dùng đũa, cho nên Phương Dĩ Nặc cầm thìa cho hấn dùng, mà hấn đang dùng thìa lớn để ăn cơm.

Phương phụ len lén bên tai lão bà nhỏ giọng nói: “Hấn sức ăn thật đúng là lớn, đã là bát thứ sáu rồi.”

” Hấn hình như đặc biệt thích ăn cung bảo kê đinh*.” Phương mẫu thấp giọng trả lời .

(*Cung bảo kê đinh: Là món thịt nạc gà chặt nhỏ xào với (thường dùng thịt ức gà hay đùi gà) hành tây, hành lá, ớt khô, đậu phộng dầu hào, xì dầu, dầu mè, tiêu, đường (có thể cho thêm ớt ngọt nếu thích))

” Chỉ cần dùng ăn thịt tươi, hấn thích ăn cái gì cũng được.”

” Yên tâm đi người có lỗi hấn nói qua bọn họ không phải đến tấn công Địa cầu.”

Phương phụ gật đầu. “Vậy là tốt rồi, may mà hấn lớn lên không giống với ngoại tinh nhân trên điện ảnh, ngoại trừ lỗ tai cùng con mắt, tất cả đều bình thường.”

Phương mẫu cười nhẹ nói: “Nhìn kỹ, hấn lớn lên rất suất.”

Ăn xong chén cơm thứ sáu, Cách Lâm ừng ực ừng ực uống canh, hai ba cái thì đem canh toàn bộ uống xong bụng.

” Hạp sâu sắc.” Cách Lâm nói.

” Cái gì?” Hai lão sửng sốt, nghe không hiểu hấn nói cái gì.

” Hấn ăn ngon.” Dĩ Nặc buồn cười giúp hấn phiên dịch.

Phương gia hai lão lúc này mới tỉnh ngộ, nguyên lai ngoại tinh nhân này nói Đài ngữ thôi, cảm thấy phi thường mới mẻ.

” Còn muốn uống không?” Phương mẫu nhiệt tâm hỏi.

” Hảo.”

” Thích thì tha hồ uống, đừng khách khí.” Dĩ Nặc mau giúp khách nhân múc canh nha.”

” Tốt.” Phương Dĩ Nặc vội vàng tiếp nhận bát của Cách Lâm, vì hẩn mức canh.

” Cách Lâm, trên mặt người có hột cơm.” Tiểu Diệu Diệu bên cạnh nói.

Tử sắc mắt nhìn hướng tiểu Diệu Diệu. “Có đúng không?”

Tiểu Diệu Diệu vươn tay, trực tiếp đưa lên hai bên trái phải miệng hẩn lấy hạt cơm, sau đó đưa cho hẩn coi.

” Người xem.”

Cách Lâm nhìn hạt cơm trên tay tiểu diệu, không nói hai lời, hứu một tiếng nhanh như thiểm điện* đầu lưỡi bắn ra, sau khi dính trên hạt cơm lại bắn ra, sau đó ừng ực ừng ực uống bát canh thứ ba.

(* thiểm điện : tia chớp)

(* nhanh như thiểm điện: nhanh như tia chớp)

Ngoại trừ Cách Lâm, tất cả mọi người cứng ngắc bất động, biểu tình trên mặt dừng lại ở trạng thái khiếp sợ, hoài nghi bản thân có hay không nhìn lầm?

Vừa mới cái đó là cái gì?

Không... Sẽ không là đầu lưỡi chứ?

Người lớn đều khiếp sợ đến độ đã quên ăn, mặc dù biểu hiện ra một mảnh gió êm sóng lặng nhưng nội tâm cũng kinh đào hải lãng*, ngoại trừ tiểu Diệu Diệu nàng dù sao mới tám tuổi, đối với thế giới tràn ngập huyền kỳ và mới mẻ , kinh hô: ” Oa người vừa mới là làm sao?”

(* kinh đào hải lãng: sóng to gió lớn)

Cách Lâm nhìn nàng “Cái gì?”

” Vừa mới người kêu một cái, liền đem hạt cơm ăn vào trong miệng.”

” Người muốn nhìn nữa?”

” Muốn!” Tiểu Diệu Diệu dùng lực gật đầu.

Đáp ứng yêu cầu của khán giả, Cách Lâm lại “Biểu diễn” một lần nữa, bắn ra đầu lưỡi hẩn phảng phất co dãn giống như cao su, dính một khối con gà dính trong bàn, hứu mà lùi về trong miệng.

” Oa, thật là lợi hại!” Tiểu Diệu Diệu vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Thấy tiểu Diệu Diệu hài lòng như thế, Cách Lâm đương nhiên biểu diễn vài lần.

Bên trái hứu một khối đậu hũ ở giữa bên phải hứu một mảnh rau, ở giữa hứu một cái thịt ti, đầu lưỡi so với tay còn linh hoạt, chính xác mục tiêu muốn ăn, chính xác không bắn trượt, hứu một cái lùi về trong miệng, ăn nồng nhiệt sau cùng hẩn đơn giản buông thìa canh, trực tiếp dùng đầu lưỡi giải quyết cơm trong chén hầy cứ quả nhiên vẫn dùng đầu lưỡi ăn, thìa canh của Lam tình nhân hẩn dùng không quen.

Phương Dĩ Nặc và ba mẹ nàng tất cả đều tròn mắt, bọn họ cầm đũa trên tay, nhưng cũng không nhúc nhích trừng lớn mắt, kinh ngạc không biết nên nói cái gì.

Cách Lâm nhận thấy được trong bát Phương Dĩ Nặc món ăn gì cũng không có. Vì vậy nhắc nhở nàng.

” Người không ăn?”

Phương Dĩ Nặc cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Ta ăn no, người ăn đi.”

Cách Lâm nhìn nhìn lại những người khác, phát hiện bọn họ cũng không có bất luận động tác ăn cơm. “Các người không ăn?”

Phương phụ và Phương mẫu cũng vội hỏi: “Không sao, người ăn, người ăn.”

Mắt tử sắc của Cách Lâm hiện lên một tia sáng, không có thanh minh tiếp tục dùng đầu lưỡi của hắn đem toàn bộ đồ ăn lướt qua, sau khi hắn tới địa cầu, ăn các bữa ăn thú vị nhất.

Phương Dĩ Nặc tâm trạng bình tĩnh trở lại, nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: “Các người... Đều ăn như thế này sao?”

” Đúng vậy.”

Phương mẫu nhin không được hỏi: “Các người đều mặc loại quần áo cổ đại này?”

Cách Lâm lắc đầu. “Ta đến nơi đây, mặc quần áo của các người.”

” Quần áo của chúng tôi? Chúng tôi không mặc loại quần áo này nha!” Phương phụ nói.

Cách Lâm lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. “Các người không mặc?”

” Đúng nha, người mặc trên người là quần áo chúng tôi thật lâu trước đây mặc, bây giờ không ai mặc loại quần áo này.”

Đây chính là tin tức quan trọng nhất, Cách Lâm thật không ngờ trang phục của hắn có chuyện đến căn cứ tài liệu bọn họ lấy, từ tín hiệu hình ảnh Lam tinh cầu, quần áo Lam tinh nhân, trên đầu cột tóc cao cao, phần eo mang theo vũ khí, cho nên hắn ăn mặc hoàn toàn phỏng theo hình ảnh trên Lam tinh nhân, so sánh cách làm hắn là sẽ không sai, không rõ vấn đề ở nơi nào?

Khó trách hắn vừa đến Lam tinh cầu, thì cảm thấy cảnh vật xung quanh Lam tinh cầu trên không giống với hình ảnh, xem ra trường lão Văn hóa sai.

Cách Lâm rất nhanh quyết định, có sai sẽ sửa. Vì vậy hắn hướng Dĩ Nặc hỏi.

” Quần áo đàn ông, ta cần, ở đâu?”

” Đi mua thì có.”

” Mua ở đâu có?”

” Công ty bách hóa.”

” Ở đâu?”

” Ở “ Nàng đột nhiên nghĩ đến Cách Lâm đến từ ngoài không gian, hắn là không hiểu được ở Đài Bắc cái gì đường cái gì ngõ, dù cho nàng nói cũng vô dụng, cho nên sửa lời nói: “Rất khó giải thích, ta nói người cũng không nhất định hiểu ở nơi nào nha.”

Cách Lâm suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Không sao, có biện pháp.”

Biện pháp? Biện pháp gì?

Trong lúc nàng vẻ mặt nghi hoặc, không hề báo động trước nàng mở môi ra đúng lúc Cách Lâm cúi xuống dùng môi bao lấy, đưa lưỡi vào trong, cùng cái lưỡi đình hương của nàng triển miên một chút.

Mục tròng khẩu ngọc (ngấn người) là biểu tình duy nhất ở hiện trường! Phương mẫu và Phương phụ cảm gần như rớt xuống đất.

Ngoại tình nhân này làm trò như vậy trước mặt hai người bọn họ, xâm phạm đến nữ nhi của bọn họ?

Phương Dĩ Nặc càng ngốc, không ngờ tới Cách Lâm lại hôn nàng, đây là lần thứ hai nàng bị ngoại tình nam nhân hôn, một hồi tê dại luồng điện truyền đến chóng mặt, nàng chóng mặt.

Khi Cách Lâm hôn nàng, nàng căn bản vô pháp (không cách nào) suy nghĩ, đầu lưỡi hắn linh hoạt không chỉ có thể câu đồ ăn còn có thể câu cái lưỡi đình hương của nàng, đây đưa khiến nàng vô pháp suy nghĩ cả người đều mềm nhũn.

(Tác giả dùng từ không đỡ nổi “câu”)

Hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, Cách Lâm cũng sưu tầm được tư liệu hần muốn, hần biết địa điểm công ty bách hóa.

Hần rời khỏi môi của nàng, đối nàng nói: “Ta biết ở nơi nào, cảm ơn.”

Phương Dĩ Nặc chỉ cảm thấy đầu mình phình to, khuôn mặt hồng giống quả táo chín, một lúc không biết nên làm thế nào cho phải, những người khác cũng há hốc mồm! Tiểu Diệu Diệu còn mở to hai mắt hiếu kỳ.

Trước hết lấy lại tinh thần chính là Phương phụ, hần đỏ mặt, lớn tiếng chỉ trích. “Người người người người làm sao có thể hôn nữ nhi của ta!”

Cách Lâm sững sốt, nhìn Phương phụ mặt đỏ phẫn nộ, hiểu tình hình hần ở vào trạng thái kích động.

” Người vì sao tức giận?”

” Ta đương nhiên tức giận rồi người làm sao có thể hôn nữ nhi của ta!”

Phương Dĩ Nặc lúc này cũng hoàn hồn nhưng thấy đỏ mặt không biết làm sao, nhưng thấy ba ba tức giận, nàng biết bây giờ không phải lúc xấu hổ, vội vàng mở miệng giải thích.

” Ba, hần không phải cố ý.”

” Cái gì gọi là không phải cố ý? Cho dù hần là ngoại tình nhân, cũng không thể chiếm tiện nghi nữ nhi của ta.”

Với Phương phụ mà nói, bọn họ chỉ có một người nữ nhi thể này tùy tiện há có thể khiến nam nhân khác tùy tiện chiếm tiện nghi? Huống chi nữ nhi vừa mới ly hôn không bao lâu, một hôn nhân bất hạnh, làm bọn họ đối với nữ nhi cực kỳ đau lòng, cho nên khi tận mắt nhìn thấy Cách Lâm trước mặt bọn họ không hề báo trước hôn môi nữ nhi, hần đương nhiên hội sinh khí.

Nếu Cách Lâm không cho hần một cái công đạo (lời giải thích hợp lý), dù cho hần là ngoại tình nhân, ông là lão ba cũng phải cùng hần nói lý.

” Ba, người đừng nóng giận, Cách Lâm tiên sinh hần... Cũng không phải chiếm tiện nghi của con, con nghĩ hần chỉ là sưu tầm trí nhớ.” Nàng nhớ kỹ khi Cách Lâm lần đầu tiên hôn môi nàng là vì muốn biết nhà nàng ở nơi nào cho nên nàng tin tưởng – là một hiểu lầm.

Phương mẫu cũng vội vàng hỏi: “Sưu tầm trí nhớ?”

” Đúng vậy, con đoán Minh tinh nhân có thể có năng lực đặc biệt nào đó cừ khôi có thể qua phương thức này biết tin tức, hần vừa hỏi con công ty bách hóa ở nơi nào không phải sao? Con nghĩ hần hần là hiểu địa điểm, đúng không?” Nàng liếc nhìn Cách Lâm.

Cách Lâm nghiêm trang gật đầu.

” Đúng vậy, ta đã từ trong trí nhớ người tìm được vị trí của công ty bách hóa.”

Phương phụ nghe xong càng thêm tức giận. “Đây còn phải! Vậy cũng không phải lên mạng sưu tầm, mỗi lần sưu tầm thì một lần hôn môi, miệng nữ nhi của ta không phải thành phím tắt cho hần đăng nhập à.”

” Ba “ Phương Dĩ Nặc vội vàng ngăn lời nói của lão ba.

Nàng nghe xong mắc cỡ chết được! Gần đây lão ba có học vi tính, cư nhiên xem miệng của nàng hình dung thành phím tắt đăng nhập, thật thua lão ba.

” ba ba , cái gì là hôn môi?” Cách Lâm hỏi.

Phương phụ gặp quỷ hần. “Người bảo ta ba ba ử ‘

” Nàng gọi người ba ba , cho nên người là ba ba .”

” Không được gọi ta ba ba !”

” Vì sao?”

“Bởi vì tên của ta không phải ba ba .“

“Nàng vì sao gọi người ba ba ?”

“Bởi vì ta là ba ba của nàng ta.”

“Tốt, ba ba, cái gì là hôn môi?”

Rất dễ nhận thấy, ngoại tình khách nhân này đối với văn hóa địa cầu và văn tự biết có hạn, khiến Phương phụ vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, xem ra muốn nói với hân hiểu sợ không phải đơn giản như vậy, hơn nữa hân hỏi vấn đề thật đúng là khó có thể trả lời.

Phương Dĩ Nặc xấu hổ không dám trả lời, Phương mẫu xấu hổ không có ý tứ trả lời, Phương phụ còn lại là không biết đáp từ đâu, tiểu Diệu Diệu cũng lớn tiếng trả lời.

“Hôn môi chính là nam sinh yêu nữ sinh.”

4. Chương 4

ã là người ngoài hành tinh đến tìm hiểu, bao giờ ta cũng muốn chiếu cố nhiều hơn một chút, khiến hân cảm nhận một chút sự thân thiện của người địa cầu cũng như sự nhiệt tình của người Đài Loan, hướng chỉ hân còn cứu nữ nhi của bọn họ, cho nên Phương gia vốn đã hiểu khách rất tự nhiên coi việc chiếu cố người ngoài hành tinh này là trách nhiệm. Đặc biệt là Phương mẫu đối với Cách Lâm rất có thiện cảm, căn dặn nữ nhi phải giúp Cách Lâm làm quen với tập quán của người địa cầu, kỳ thực không cần mẹ dặn dò Phương Dĩ Nặc cũng sẽ giúp đỡ Cách Lâm bởi vì hân là ân nhân cứu mạng của cô nha, cô đương nhiên phải báo đáp hân rồi.

Hơn nữa Cách Lâm cũng đích thực cần cô chiếu cố, dù sao người khác sinh sống không quen, lần đầu tiên tới địa cầu không ai chiếu cố sẽ rất nguy hiểm, may mắn là nơi bọn họ ở là nhà trọ bốn phòng, trong đó có một gian phòng khách vừa vặn có thể làm phòng cho Cách Lâm.

Theo lời mẹ dặn dò, Phương Dĩ Nặc đem phòng khách tỉ mỉ quét dọn sắp xếp một lượt, để vị khách ngoài hành tinh này ở có thể xem như nhà của mình.

Cách Lâm là người ngoài hành tinh, lần đầu tiên tới địa cầu, đối với văn hóa và tập quán của người địa cầu không hề quen thuộc, có thể nói chỉ là kiến thức nửa vời, hơn nữa những tin tức bọn họ thu thập được cũng không chính xác lắm.

Cái này cũng khó trách, ngay cả chính người địa cầu muốn hoàn toàn hiểu rõ văn hóa một quốc gia nào khác cũng không dễ dàng gì, huống chi là khoảng cách mấy triệu năm ánh sáng ở ngoài Minh Tinh nhân? Dựa vào bọn họ đoán, minh tinh nhân tiếp thu hình ảnh có thể là tranh vẽ người cổ đại, hoặc là phim bộ cổ trang của bọn họ.

Mặt khác, Cách Lâm tuy rằng nói ngôn ngữ của bọn họ, cũng là tiếng Trung và Đài ngữ nhưng còn trộn vào thêm 3 loại cổ văn, khiến Phương gia chung quy không biết nên khóc hay nên cười. Cách Lâm lại theo Dĩ Nặc gọi hai vị lão nhân gia là ba ba với mẹ mẹ, làm bọn họ dở khóc dở cười, bất quá ngạc nhiên hơn nữa nhìn ra được Cách Lâm rất chăm chỉ nỗ lực học tập!

Thấy hân thích học như vậy, Phương Dĩ Nặc cũng rất thích giúp đỡ hân, nhưng đầu tiên phải đem trang phục cổ của hân đổi thành trang phục hiện đại bình thường mới được.

Cô nói cho Cách Lâm công tắc nước lạnh nước nóng, cả cách sử dụng dầu gội đầu để tắm rửa, để hân đi tắm rửa, cô cùng mẹ vào trong tủ quần áo của ba ba, bởi vì ba ba là nam nhân duy nhất trong nhà, không thể làm gì khác hơn là để Cách Lâm trước mặc quần áo của ba ba tạm vậy.

” Cái này được rồi, cho hân mặc áo sơmi này, còn có quần dài này.”

” Có thể hay không quá nhỏ?”

” Tạm thời mặc, ngày mai dẫn hân đi mua vài bộ quần áo mới.”

” Cũng tốt.”

Cô cùng mẹ chọn một cái áo sơ mi bằng bông và quần thể thao. Đang bàn bạc ngày mai mang Cách Lâm tới công ty bách hóa mua quần áo nam trang thì cánh cửa phòng tắm mở ra, Cách Lâm đi ra ngoài, hai mẹ con cũng rất tự nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, hai người đồng thời sững sốt.

Cách Lâm xích lõa nửa người trên, nửa người dưới dùng khăn vây quanh, mới vừa tắm rửa xong, cởi trang phục cổ trên người ra bắt ngơ lộ ra bộ ngực rắn chắc.

Cơ thể hắn rắn chắc nhưng không khoa trương, tầm vóc cân xứng giống pho tượng Hy Lạp, toát ra sức mạnh và vẻ đẹp hấp dẫn, mà mái tóc dài ướt sũng trên vai rộng, trên ngực chắc nịch có vài giọt nước cùng với đôi tai nhọn và đôi mắt tử sắc huyền bí, phảng phất giống như nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, toát ra bất khả tư nghị gợi cảm.

Phương Dĩ Nặc và Phương mẫu đều nhìn đến mắt choáng váng, không tự giác đỏ mặt. Người ngoài hành tinh trước mặt này cũng không tránh khỏi rất suýt khiến nữ nhân không tự chủ được tim đập thành thịch.

Phương mẫu trong mắt hiện lên một tia sáng, nhìn nữ nhi ngây người nói: “Dĩ Nặc, đi giúp hắn mặc quần áo.”

” Di? Ta?”

” Đương nhiên nha, hắn là ân nhân cứu mạng của con, vừa đến địa cầu rất nhiều chuyện không hiểu, người đi giúp hắn, mau.”

Không cho nữ nhi cự tuyệt, Phương mẫu một tay lấy quần áo nhét vào trong tay nữ nhi, đem cô đẩy tới chỗ Cách Lâm, bản thân lại nhân cơ hội chuồn ra khỏi phòng.

(Bà này cũng thật gian trá!!!! Đúng là một mẫu thân BT)

Phương Dĩ Nặc cầm quần áo ngơ ngác đứng nhìn, nam nhân xích lõa nửa người trên cô không phải không thấy qua khác nhau nhưng mà Cách Lâm trước mặt khác biệt với nam nhân khác, mị lực của hắn khiến người ta nói không nên lời.

Cách Lâm con mắt tử sắc thâm thúy thập phần sáng rực, nhìn chằm chằm quần áo cô cầm trên tay hỏi: “Quần áo, để ta mặc?”

Cô vội vàng ổn định tâm trạng, gật đầu nói: “Đúng nha, đây là quần áo của ba tôi. Anh tạm thời mặc, ngày mai tôi đưa người đi công ty bách hóa mua quần áo.”

Cách Lâm trong mắt lộ ra một tia sáng. “Người cùng ta? Mua quần áo?”

Tuy rằng tiếng Trung của hắn nói có chút kỳ quái, nhưng cô rất dễ nghe hiểu, hơn nữa bỗng chốc thành thói quen.

” Đúng vậy, tôi cùng anh đi, anh vừa tới địa cầu, rất nhiều chuyện còn không rõ ràng lắm, có người cùng đi sẽ dễ dàng hơn, có vấn đề gì cũng có thể tùy thời hỏi tôi.” Cô mỉm cười nói.

Đột nhiên, hắn ôm cổ cô đem cô ôm vào ngực xích lõa rắn chắc của hắn.

” Người tốt.” Hắn chân thành nói...

Đoán không được Cách Lâm lại đột nhiên ôm lấy cô, hại cô mặt đỏ bừng lên.

” Cách, Cách Lâm ”

” Hướng người dâng tặng sự cảm kích của Minh Tinh nhân.”

Cho dù muốn cảm kích cô, cũng đừng trong lúc cơ thể xích lõa đột nhiên ôm lấy cô nha! Bất quá Cách Lâm nhất định không hiểu, cô cũng chỉ biết cười khổ.

” Hảo, tôi hiểu cảm kích của anh mà, mau buông tôi ra nha.”

Cách Lâm buông cô ra, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều tim đập vẫn như cũ rất nhanh, thật là nhìn hắn vẻ mặt không chút thay đổi lại hảo nghiêm túc, lại không nghĩ rằng hắn nói ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, khiến người ta một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Cô lần thứ hai ổn định tâm trạng, đổi hẳn mở miệng: “Đến, thay quần áo này.”

Cách Lâm gật đầu. “Hảo.” Nói xong liền rất tự nhiên bỏ cái khăn lớn bao quanh thân dưới, toàn thân xích lỏa đứng trước mặt cô, chuẩn bị mặc quần áo cô đưa.

Phương Dĩ Nặc lần thứ hai ngây ngốc, trừng mắt nhìn Cách Lâm trần như nhộng trước mặt, cả người cứng như pho tượng.

” Trời ạ ”

Những lời này không phải cô nói, mà là đến từ phía sau cô

Cô kinh ngạc quay đầu, cửa phòng lộ ra đầu của hai người, a ma cùng cháu ngoại đồng thời trừng lớn mắt nhìn chằm chằm cảnh này, từ lúc đầu họ vẫn đứng ở nơi đó hiểu kỳ nhìn quanh.

” A ” Phương Dĩ Nặc cuối cùng kinh hô, không phải vì bản thân mà là vì nữ nhi tám tuổi. “Mau mau che mắt Diệu Diệu lại, không được nhìn!”

Đây là cảnh không thích hợp cho trẻ em chưa đầy mười tám tuổi nha, a ma lấy lại tinh thần vội vàng che mắt cháu ngoại lại, tuy rằng quá trễ nhưng thà trễ còn hơn không. Sau đó vội vàng đem cháu ngoại rời khỏi, Phương Dĩ Nặc cũng nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

” Làm sao vậy?” Chỉ có Cách Lâm vẻ mặt nghi hoặc, không rõ các cô vì sao sợ như vậy.

” Anh... Anh không thể xích lỏa thân thể như thế!” Trời ạ, cô cũng không biết con mắt muốn xem chỗ nào, đời này ngoại trừ chồng trước cô, cô chưa từng nghĩ tới còn có thể chứng kiến cái kia của nam nhân khác. Không ngờ sinh thời, cô lại chứng kiến cái kia của người ngoài hành tinh, hơn nữa cái kia so với người địa cầu giống nhau như đúc trời ơi cô đang suy nghĩ cái gì, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hẳn không thể xích lỏa thân thể nữa.

” Vì sao?” Có chuyện thì hỏi, đây là phương thức học tập của Minh Tinh nhân, hơn nữa phải tìm đến căn nguyên cuối cùng.

” Bởi vì chúng tôi sẽ không xích lỏa thân thể cho người khác xem ”

Hắn càng nghi hoặc, hơn nữa rất chăm chú muốn tìm ra điểm đáng hoài nghi. ” Căn cứ vào hình ảnh mà chúng tôi thu thập được thì các người ở trước mặt người khác xích lỏa thân thể, để cho người khác giúp các người mặc quần áo.”

” Kia —- kia có thể là khi người mẫu trình diễn, ở phía sau bàn thay quần áo!”

” Các người còn thích tập thể cởi sạch quần áo nằm ở cạnh biển phơi nắng.”

” Đó là mọi người đến bãi biển để tắm biển!”

(Nguyên văn: lỏa thể bãi biển.... ta chém nha!!!!)

” Người mẫu trình diễn? Tắm biển? Kia là cái gì?”

” Người trước đem quần áo mặc vào ” Xem cô cảm xúc không ổn định như vậy, khuôn mặt hồng hồng, biểu tình kích động làm hắn lại càng không hiểu.

” Căn cứ vào những hình ảnh chúng tôi thu thập được, khi nam nhân đem quần áo từng cái từng cái cởi, cuối cùng khi cái gì cũng không mặc, sẽ làm một đám nữ nhân vui vẻ hét chói tai!”

” Đó là nam thoát y vũ!”

” Nam thoát y vũ?”

” Tóm lại, anh trước đem quần áo mặc vào, sẽ chậm rãi giải thích cho anh nghe.”

Lời này quả nhiên có hiệu quả, bởi vì đến Lam Tinh thu thập tài liệu làm nghiên cứu cũng là một trong nhiệm vụ của hắn. Vì vậy hắn lập tức đem quần áo mặc vào.

” Được rồi.” Hắn nói, chờ cô giải thích cho hắn.

Phương Dĩ Nặc vốn dùng tay che khuất khuôn mặt, lúc này mới lặng lẽ buông ra, cẩn thận quay đầu nhìn, phát hiện Cách Lâm tuy rằng mặc quần áo nhưng cách thức cũng không đúng.

” Anh mặc quần ngược.”

” Ngược?”

Về mặt của hần tựa hồ là không hiểu nghĩa của từ ngược. Vì vậy cô tiến thêm một bước giải thích: “Chính là nơi này phải ở phía sau, nhưng anh đem nó mặc lên trước.”

Cách Lâm bình tĩnh đại ngộ, gật đầu. “Hiểu.”

Vào một cái, hần lại đem quần cởi ra, cảnh vật đồ sộ giữa hai chân lần thứ hai hiện ra trong con mắt của cô, khiến cô không ngừng nhìn hai lần, ngay cả muốn không thấy rõ cũng không được.

Cô khóc không ra nước mắt, rồi lại không thể tránh được, quên đi, hần là người ngoài hành tinh, không phải cố ý.

Quần áo của ba mặc ở trên người Cách Lâm dù sao cũng quá nhỏ, nhưng mà ba đã đi làm, mẹ đưa Diệu Diệu đến trường, cho nên cô phải có trách nhiệm biến Cách Lâm sao cho giống người địa cầu. Vì vậy cô cùng Cách Lâm ra ngoài dự định mua vài bộ quần áo phù hợp trở về.

Mặc dù có thể đi xe buýt và tàu điện ngầm, nhưng cô nghĩ đến ngộ nhỡ Cách Lâm nửa đường làm ra chuyện kỳ quái gì, hoặc là không cẩn thận lộ ra đôi tai và con mắt màu tím, có thể sẽ khiến mọi người lăm lét, cho nên cô quyết định mang Cách Lâm đi xe taxi.

” Đi, chúng ta ngồi xe taxi tới công ty bách hóa.”

Hần nghe được ba chữ xe taxi, gật đầu nói: “Ta biết, xe chở người, lấy tiền.”

” Đúng rồi, hơn nữa tương đối tiết kiệm thời gian.”

Nghe được tiết kiệm thời gian, Cách Lâm nói: “Có một cách càng tiết kiệm thời gian.”

” Đi? Có đúng không?” Cô chỉ là theo trực giác phản ứng mà hỏi, nhưng mới vừa nói thì lập tức xuất hiện một suy nghĩ không ổn, sau một khắc Cách Lâm đã ôm lấy cô.

” Chúng ta bay đi.”

” Không ” Cô chỉ tới kịp nói một chữ, nhưng người rồi ở trên cao trăm mét.

Ở dãy quần áo nam, Phương Dĩ Nặc giúp Cách Lâm chọn lựa áo và quần.

Bởi vì lo lắng Cách Lâm lại mặc ngược, cho nên cô theo hần cùng đi vào phòng thay đồ dạy hần mặc quần áo, dù sao thì chỗ nên thấy cũng thấy, chỗ không nên thấy cũng đã thấy rồi, không có gì phải tranh cãi.

Cách Lâm bộ dạng vừa cao vừa lớn, quần áo mặc vào hầu như mỗi một bộ đều không cần phải sửa, hơn nữa hần có dáng người rất chuẩn, áo sơ mi mặc ở trên người hần rất anh tuấn, ngay cả nhân viên bán hàng cũng ca ngợi.

” Tiên sinh, dáng người của ngài thật chuẩn, lại rất cao, mặc cái gì cũng đẹp! Người mua cái này không.”

Cách Lâm đứng trước gương, nhìn chăm chăm vào trang phục của mình, nhìn hần có được hay không một chút khái niệm cũng không có, Dĩ Nặc kêu hần mặc cái gì hần sẽ mặc cái đó.

Phương Dĩ Nặc giúp Cách Lâm chọn rất nhiều quần áo, có quần áo ra ngoài, ở nhà và bình thường. Kiểu thẩm mỹ của cô khá tốt, vì Cách Lâm chọn cho hần những quần áo phù hợp nhất, nhất là quần áo bình thường bằng bông, phải có tầm vóc tốt, mặc vào ngực mới có thể rắn rỏi, nửa người trên của Cách Lâm chắc nịch rất thích hợp.

Mặt khác, cô còn phải giúp hần mua đồ lót và một đôi giày thể thao và giày da?

Sau khi mặc quần áo và mang giày mà cô chọn, Cách Lâm trông không chỉ giống người bình thường mà còn phi thường anh tuấn.

” Phu nhân, lão công người thật suất nha.” Nhân viên bán hàng ca ngợi, khiến cô nhất thời ngây người, nguyên là muốn phủ nhận nhưng cô lập tức ngừng lại.

Cũng khó trách người khác sẽ cho rằng như thế, bởi vì mọi người tận mắt thấy cô cùng Cách Lâm vào phòng thay đồ, nếu như phủ nhận cũng rất kỳ quái cho nên cô chỉ mỉm cười mà đáp lại.

” Phiền cô đem những túi này gói lại.” Cô phân phó nhân viên bán hàng, sau khi ký thẻ tín dụng, cầm cái túi chứa quần áo mới quay người lại lại phát hiện Cách Lâm không thấy nữa, cô vội vàng ngó quanh tìm hẩn, rất nhanh cô phát hiện thân ảnh cao to của Cách Lâm lại nhịn không được thở dốc vì kinh ngạc.

Đứng ở trước quầy nội y là Cách Lâm, đang cầm cái nịt ngực của phụ nữ để nghiên cứu, cô không nói hai lời lập tức chạy vội tới vội vàng lôi cái nịt ngực tơ tằm trên tay hẩn bỏ xuống, kéo hẩn vội vàng rời khỏi những ánh mắt khác thường kia.

” Anh không thể đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào nội y của phụ nữ được.”

” Vì sao?”

” Người khác sẽ nghi ngờ anh là sắc lang hoặc là biến thái nha.”

“Có đúng không?”

” Đúng!”

” Quần áo kia kì lạ quá, phải mặc làm sao?”

” Đó là cho phụ nữ mặc!”

” Người có mặc?”

” Đúng... Đúng rồi.”

” Mặc làm sao? Cho ta xem.”

” Không được!”

” Vì sao?”

” Bởi vì... Đây rất khó giải thích.”

” Không sao, ta có biện pháp.”

” Hả ” Còn không kịp ngăn cản, lại bị hẩn hôn đến mất hồn.

Người ngoài hành tinh này không chỉ là đứa trẻ tò mò, hơn nữa có thắc mắc là phải biết, nếu như cô vô pháp giải thích, hẩn sẽ hôn cô để sưu tầm trí nhớ của cô, hại cô không biết nên làm gì bây giờ đã thế mỗi lần hôn xong, hẩn đều nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô mà kêu lên kinh ngạc

” Thật là lợi hại, người lại đổi sắc mặt.”

Xem ra, chuyện cô muốn dạy Cách Lâm còn rất nhiều, mà hẩn muốn cô giúp đỡ giải thích vấn đề càng nhiều.

Cách Lâm tiến bộ thần tốc, nhất là phương diện biểu đạt, bất quá cô còn không kịp dạy hẩn nhiều chuyện lắm chỉ là muốn nói cho hẩn không thể làm cái này không thể làm cái kia, cũng bận rộn muốn chết.

” Anh không thể bay.”

” Vì sao?”

” Bởi vì anh bay tới bay lui như vậy, để cho người khác trông thấy, sẽ hù dọa đến người khác.” Đặc biệt là đây là thời đại có nhiều tay săn ảnh, lập tức đăng báo đến lúc đó tất cả mọi người sẽ biết Cách Lâm là người ngoài hành tinh.

” Cái này người yên tâm, mỗi lần bay đều có khởi động thiết bị ẩn hình, người địa cầu sẽ nhìn không thấy chúng ta.”

” Anh cũng phải cẩn thận không thể lộ ra lỗ tai cùng con mắt tím của mình.”

” Vậy người yên tâm, ta chỉ ở trước mặt người nhà người mới khôi phục nguyên trạng.”

” Còn có một chuyện quan trọng nhất.”

” Chuyện gì?”

” Thì... Người không thể tùy tiện hôn ta.”

” Hảo, ta sẽ rất chăm chú.”

(Đây chính là thành ngữ Bà nói gà ông nói vịt)

” Không phải, ý của ta là nói người không thể hôn ta.”

” Người không muốn giúp ta thu thập tin tức trong đầu người?”

Đối với Cách Lâm mà nói, không thể hôn cô thì không thể nào biết những thông tin ,ví dụ như là địa điểm hình ảnh.

Cô không khỏi kinh ngạc. “Lẽ nào minh tinh nhân các anh dùng hôn môi người khác là cách thức sưu tầm sao?” Vậy không phải chứng tỏ hấn với người nào cũng hôn sao? Không biết vì sao khiến cô cảm thấy thất vọng.

” Chúng tôi không làm như vậy.”

Cô ngẩn ngơ, rất kinh ngạc với câu trả lời của hấn.

” Các anh không làm như vậy?”

” Đúng vậy, chúng tôi Minh tinh nhân không cần phương thức này để câu thông, ta cũng không cần tìm người khác làm như vậy.”

Cô bỗng dừng đỏ mặt. “Vậy... Vậy người vì sao đối ta...”

” Trừ phi là nói chuyện hoặc là trí nhớ cản trở, hoặc là loài có chỉ số IQ tương đối thấp, chúng tôi mới dùng loại phương pháp này để câu thông làm sống não trực tiếp sưu tầm.”

Cô cứng đờ, chờ một chút, lời này hấn không phải là nói cô là thuộc loại nói chuyện có trở ngại, trí nhớ không tốt, hơn nữa là nữ nhân có chỉ số IQ không cao?

” Theo bộ dạng của người chứng tỏ người đang ở trạng thái tức giận, tương đối tức giận, chuyện gì xảy ra?”

” Bởi vì người mắng chửi ta.”

Hấn bình tĩnh đại ngộ, đối cô lắc đầu sửa lại. “Người sai rồi, chúng tôi là minh tinh nhân không mắng chửi người, bởi vì mắng chửi là hành vi lệch lạc về cảm xúc, chúng tôi chỉ biết tuyên bố sự thật cũng phân tích lô-gích và lý tính.”

” Nhưng anh vừa mới rõ ràng nói các anh chỉ cùng loài có chỉ số IQ thấp hơn hôn môi câu thông, không phải là mắng chửi ngu sao?”

” Người lại sai rồi.”

” Chỗ nào sai?” Cô vẽ mặt nghi hoặc.

” Người không phải chỉ số IQ thấp hơn, người là nói chuyện và trí nhớ cản trở, luôn nói chuyện áp úng hoặc là quên chuyện, cho nên mới có thể dùng miệng mong tiếp xúc với người câu thông.”

Cô há miệng á khẩu không trả lời được, muốn giải thích nhưng mà rồi lại không biết nên như thế nào miêu tả, hơn nữa ngày đều nói không ra nữa chữ.

” Người xem, người nói chuyện cản trở.”

” Mới không phải, trời ơi, ta không thèm nghe anh nói nữa.”

Gật đầu đồng ý. “Tốt, chúng ta không cần phải nói, tiếp tục áp dụng dùng miệng tiếp xúc để câu thông.”

Phương Dĩ Nặc thực sự là không biết nên khóc hay nên cười, hết lần này tới lần khác Cách Lâm lại rất chăm chú, nói chuyện đúng đắn và kết quả là cô không làm sao hướng hấn giải thích vì sao không được hôn môi cô.

Cô cũng không phải là thực sự giận Cách Lâm hôn cô, bởi vì cô biết Cách Lâm không hề hiểu rõ văn hóa và tập quán của bọn họ, mặc dù hấn biểu đạt khả năng tiến bộ nhanh chóng khác thường nhưng chỉ có thể lý giải văn tự và biểu hiện bên ngoài, rất khó hiểu được ý nghĩa của nó. Cho nên khi cô bởi vì xấu hổ hoặc là do dự mà không biết làm sao mở miệng Cách Lâm liền hiểu lầm cô nói chuyện có cản trở.

Cô nên như thế nào hướng hấn giải thích mới có thể khiến hấn hiểu rõ đây?

Xem ra, cùng Cách Lâm phương thức tốt nhất câu thông chính là nói thẳng, không thể quanh co lòng vòng. Vì vậy cô thay đổi phương thức câu thông.

”Ồ địa cầu chúng tôi, nam nhân tốt được nữ nhân đồng ý mới có thể hôn môi nữ nhân.”

”Có đúng không?”

”Đúng.”

”Thế nhưng căn cứ tư liệu chúng tôi có được, có đôi khi nam nhân chưa được nữ nhân đồng ý thì trực tiếp hôn môi nữ nhân, nữ nhân cũng thật cao hứng.”

”Hả... Vậy có thể là bởi vì nữ nhân kia thích nam nhân kia.”

”Ta cũng thấy nam nhân các người cùng nam nhân hôn môi.”

”Kia... Hấn là đồng tính luyến ái.”

”Cái gì đồng tính luyến ái?”

”Chính là... Nam nhân thích nam nhân.”

”Ta xem qua các người một người nam nhân cùng lúc hôn hai nữ nhân, hai nữ nhân đánh nhau, vì sao?”

”Đó là... Đó là...” , đầu óc của cô điên mất.

Cô rất muốn trả lời câu hỏi của hấn nha, rõ ràng vấn đề rất đơn giản nhưng lại đáp không được, bởi vì không biết nên nói từ đâu càng giải thích càng phức tạp, quả thực là một lời khó nói hết, loại cảm giác á khẩu không trả lời được này khiến cô hết sức chán nản, mi tâm* nhần lại

(* mi tâm: vùng giữa hai lông mày)

Cách Lâm nhìn cô, đem biểu tình khổ não trên mặt cô thu vào trong tử sắc, hiện lên một tia sáng bừng tỉnh. “Người là bởi vì không thích hôn môi người sao?”

Nguyên bản cô bị vui lấp trong khổ não, nghe thế kinh ngạc mở to hai mắt nhìn đôi mắt tím huyền bí của Cách Lâm.

“Minh Tinh nhân chúng tôi sẽ không làm ra chuyện khiến đối phương chán ghét, nếu như người chán ghét, ta sẽ không hôn người.”

”Không, không chán ghét.” Cô thốt ra, đáp án khiến cô bị dọa.

(Tỷ nì thích hôn quá ừ!!!! Ghiền ừ!!! * tung hoa*)

Trời ơi, cô đang nói cái gì? Cô lại có thể nói không chán ghét hấn hôn môi?

Cô đột nhiên ý thức được bản thân không chỉ không chán ghét thậm chí còn có chút thích, đây cũng là vì sao mỗi lần Cách Lâm hôn môi cô, cô không đẩy hấn ra, bởi vì cô thích được hấn hôn môi.

Trời ơi, có thể hay không quá tùy tiện?

”Không chán ghét là tốt rồi, sau này chỉ cần người không thích, nói cho ta biết, liền thôi được không?”

Cô nhìn Cách Lâm, suy nghĩ một chút nhẹ nhàng gật đầu. “Hả.”

Nguyên bản cô vẫn không hiểu được nên như thế nào hướng Cách Lâm giải thích vấn đề, Cách Lâm trực tiếp cho cô một đáp án đơn giản nhất, nguyên lai cô không cần giải thích nhiều lắm, chỉ muốn nói cho hẳn cô không thích, hẳn liền thôi hôn môi cô, đơn giản như vậy.

Nguyên lai, là cô nghĩ quá phức tạp. Kỳ thực Cách Lâm một người rất đơn giản.

Chỉ cần cô không thích, nói cho hẳn thì tốt rồi một câu nói đơn giản như vậy nhưng khiến cô cảm thấy chưa bao giờ được dễ dàng. Đây là lần đầu tiên có một nam nhân chính miệng nói cho cô nếu như cô không thích thì hẳn sẽ không làm, tuy là một câu nói đơn giản lại làm lòng của cô xao động, tồn tại một xúc động không tên.

Nhớ lại quá khứ, cô bao giờ cũng là người phối hợp, chỉ cần người khác thích chính cô cho dù không thích cũng sẽ vì người khác vui vẻ mà ủy khuất bản thân, mà bản thân cũng chưa từng chính thức nghĩ tới bản thân rốt cuộc thích cái gì, không thích cái gì.

Cô, có đúng hay không rất kiềm chế bản thân?

” Dĩ Nặc.”

“Hả? Chuyện gì?” Cô lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Cách Lâm. “Vì sao bọn họ đều đang nhìn ta?”

Nghe Cách Lâm nhắc nhở, Phương Dĩ Nặc mới phát hiện – dọc đường đi thiếu nữ nào cũng trợn to mắt nhìn chằm chằm Cách Lâm, mà Cách Lâm lúc này cô vì hẳn chọn lựa áo thun cùng quần jean không chỉ làm nổi lên dáng cao to và anh tuấn của hẳn, hơn nữa với mái tóc dài, hẳn càng thể hiện khí chất không giống người thường.

Cũng không phải là tất cả nam nhân đều thích hợp với mái tóc dài nhưng Cách Lâm tóc dài đúng là trời sinh thích hợp với hẳn. Lấy quan điểm hiện đại, hẳn như vậy thập phần tuấn mỹ. Rất tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người trên đường, ngay cả chính cô nhìn cũng đều động tâm.

” Đó là bởi vì anh rất anh tuấn.”

” Có nữ nhân đối ta nháy mắt, còn đem miệng của cô tru môi, là có ý tứ gì?”

” Cô đối với người liếc mắt đưa tình?”

” Liếc mắt đưa tình? Con mắt của các người có thể đưa ra?”

” Không phải, ai, đây rất khó giải thích.”

” Vậy, có thể hôn môi người không?”

Cô nhìn cách, hẳn tuấn mỹ như vậy dùng biểu tình chăm chú kia nói ra thỉnh cầu mê người này, cô xấu hổ đỏ mặt, nhưng cuộc đời lần đầu tiên lớn mật đáp lại.

” Hảo.”

Giữa ban ngày ban mặt, trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người, khi Cách Lâm cúi xuống hôn cô nhắm mắt lại.

A... Điện giật...

5. Chương 5

Cô phát hiện Cách Lâm đặc biệt nhiệt tình học tập, không hiểu bất cứ cái gì thì hỏi, học cũng mau lại là một đệ tử tốt chăm chỉ hiếu học, đồng thời còn là một người rất tốt để giúp đỡ.

Hẳn thường giúp đỡ làm chuyện nhà, khi cô rửa chén Cách Lâm ở bên cạnh xem, tiếp theo thì sẽ là hẳn rửa chén, trừ lần đó ra thì từ lúc ấy đến khi giặt quần áo không cần người khác dạy hẳn, hẳn sẽ làm, bởi vì hẳn bất chước làm theo hơn nữa học được rất nhanh.

Cổ vai của ba ba dễ đau nhức, luôn luôn muốn cô hoặc là mẹ giúp ba ba xoa bóp, Cách Lâm ở bên cạnh thấy thì sau đó sẽ là hẳn giúp ba ba mát-xa.

(Yêu Lâm ca quá *mơ màng* // Lâm ca: *liếc mắt* không có cửa đâu!!!)

Cô cảm thấy cười nhiều nhất chính là ba ba, lúc đầu không quen, lúc nào cũng sợ hãi Cách Lâm tay chân lực lưỡng vung về nhưng sau khi Cách Lâm giúp ba xoa bóp một lần ba ba ba đắm ra nghiêng, bởi vì kỹ thuật mát-xa của Cách Lâm chuyên nghiệp như chuyên gia, lực đạo vừa đủ.

” Anh biết mát-xa?” Cô khi đó tò mò hỏi Cách Lâm, bởi vì Cách Lâm biết cái gì cô không kỳ lạ, nhưng mà xoa bóp giống sư phó chuyên nghiệp? Cảm giác này thật giống như một người ngoại quốc trước mặt mình diễn kịch truyền thống, thực sự khiến người ta bất ngờ.

” Ta xem phim.” Cách Lâm trả lời, nói xong còn mở máy tính ra, mở phim dạy mát-xa cho cô xem, cứ nhiên có hơn mười bộ khiến cô ghen hòng nhìn trần trối.

” Anh làm sao có?”

” Ta dùng máy tính tải xuống, mật mã của Lam Tinh các người dễ dàng phá giải.”

Phá giải? Vậy không phải là sách lậu sao? Cô nhin không được toát mồ hôi.

” Anh vì sao muốn học mát-xa?”

Thật nghĩ không ra Cách Lâm cứ nhiên đối với mát-xa có hứng thú.

Cách Lâm hai mắt từ hắc sắc* hồi phục thành tử sắc**, đồng thời lóe tia sáng thần bí, nghiêm trang nói với cô.

(* hắc sắc: màu đen)

(** tử sắc: màu tím)

” Bởi vì các người Đông Phương kinh lạc sáu vị* (theo cách gọi của đông y) mát-xa phi thường inh , hoàn toàn không cần nhờ sự giúp đỡ của bất kỳ thiết bị khoa học gì , chỉ cần lấy tay ấn trên cơ thể người , là có thể đối với cơ thể người sinh ra các loại ảnh hưởng , đây đối với Minh Tinh chúng tôi mà nói một việc phi thường khó tin , hơn nữa là 1 chuyện rất giỏi ! Bởi vì khoa học kỹ thuật càng phát triển, nhân loại đối với khoa học kỹ thuật dựa vào lại càng lớn, không có khoa học kỹ thuật nhân loại chẳng là gì cả, ta quyết định thật chăm chỉ nghiên cứu cái này, nói không chừng cũng có thể phát triển ra một phương pháp mát-xa cơ thể của Minh Tinh nhân, đem lại hạnh phúc cho tộc nhân của ta “

(* Kinh là đường dẫn khí huyết đi đến mọi chỗ trong cơ thể.

Lạc là những nhánh phân ra từ kinh, nối kết các kinh mạch với nhau.

Kinh Lạc là những đường ngang dọc làm thành 1 mạng lưới nối tiếp chằng chịt, phân bố khắp toàn thân. Kinh Lạc nối kết các tổ chức cơ quan tạng phủ lại với nhau như 1 chỉnh thể thống nhất.

Chữ Kinh theo người xưa có 1 ý nghĩa hết sức quan trọng. Chữ Kinh thuộc bộ Mịch () có nghĩa là sợi tơ, như vậy, Kinh là những sợi tơ dệt theo chiều thẳng đứng, không đứt đoạn. Người xưa ví Kinh giống như mạch nước trong lòng đất (địa trung thủy mạch)).

Cách Lâm thao thao bất tuyệt nói, Dĩ Nặc cũng thấy rất thú vị, thật nghĩ không ra quen thói mát-xa của bọn họ cứ nhiên có thể giành được sự tán thưởng của người ngoài hành tinh, hơn nữa cô có thể từ trên khuôn mặt không chút thay đổi kia cảm giác được hẳn rất hưng phấn.

Cùng Cách Lâm ở chung lâu nay có thể phát hiện Minh Tinh nhân luôn nói coi trọng lô-gích cùng lý tính thực ra bọn họ cũng có phương thức biểu đạt tình cảm.

Ví dụ mỗi lần Cách Lâm đối với vật gì vậy có hứng thú vô cùng, đôi mắt tử sắc sẽ càng sáng rực, hơn nữa nói cũng đặc biệt nhiều, lúc này cô yên lặng nghe hẳn nói, còn khi tâm tình Cách Lâm tương đối kém, màu sắc đôi mắt kia cũng sẽ trở nên đặc biệt tối.

Có thể đối với người khác, Cách Lâm thoát nhìn không khác biệt chính là biểu tình vạn năm bất biến nghiêm túc, hỉ nộ ái ố cũng giống nhau nhưng cô có thể từ hai mắt của Cách Lâm nhìn ra hẳn có các phản ứng khác nhau.

Mỗi ngày sáng sớm, cô phải đón xe điện ngầm đưa Diệu Diệu đi học, không ngoại lệ Cách Lâm cũng muốn cùng đi, ban đầu cô cho rằng Cách Lâm là hiếu kỳ dù sao tất cả cái gì trên địa cầu đối với hẳn khách ngoại lai mà nói, cái gì cũng rất hiếm lạ, cho nên cô cũng không lưu tâm, thế nhưng một vài ngày cô phát hiện hàng xóm lúc đầu thì thâm thảo luận, mỗi khi cô cùng Cách Lâm đi chung, ánh mắt hàng xóm cũng sẽ bắt đồng.

Cô hiểu cái loại ánh mắt này, chuyện cô ly hôn đã sớm truyền tới trong tai hàng xóm xung quanh, bọn họ nhất định cảm thấy rất kỳ quái vì sao vừa mới ly hôn về nhà mẹ đẻ, bên người liền xuất hiện nam nhân khác, nhưng lại ở tại nhà cô cùng cô đồng tiến đồng ra*.

(* đồng vào đồng ra: ra vào cùng nhau)

Cô không thích đạo nhân này nọ, cũng không thích bị người nói bậy thị phi, cho nên khi nhận thấy được ánh mắt hàng xóm khác thường, cô hiểu được có lẽ không nên thường xuyên Cách Lâm đồng vào đồng ra.

“Cách Lâm, ta phải ra ngoài, anh ở lại nhà được không?”

” Không tốt, ta cùng đi.” Cách Lâm nói.

“Phải ra ngoài làm việc, nếu như anh có chuyện gì cần giúp đỡ, chờ ta trở lại được không?”

” Không, cùng đi.” Cách Lâm đáp án vẫn là như nhau.

“Ra ngoài là vì đi phỏng vấn, cũng không phải ra ngoài chơi.”

” Cái gì phỏng vấn?”

“Chính là tìm công việc.”

“Ta đi cùng người.”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không phải đi chơi.”

“Ta không chơi, ta đi cùng người.”

Trời ơi, thật không biết nên làm sao nói cho hẳn hiểu, mấy ngày nay bọn họ ra ngoài, mang Cách Lâm đi mua quần áo hoặc là dẫn hẳn khắp nơi shopping, đều là cô và Cách Lâm cùng đi, khó tránh khỏi bị hàng xóm chứng kiến.

Cô nghĩ đến hàng xóm lời ra tiếng vào, cảm thấy không ổn nhưng lại vô pháp cùng cách cách nói rõ ràng tình tiết, hơn nữa đối với cách cách phương thức nói chuyện – nhất định phải rõ ràng, nếu không Cách Lâm sẽ không rõ. Vì vậy cô sửa lời nói: “Ta không muốn anh bồi chúng ta đi.”

Cách Lâm lặng yên, con người tử sắc chuyển ảm đảm.

“Hảo. Ta hiểu.”

Dĩ Nặc biết Cách Lâm rất thất vọng, trong lòng rõ ràng không đành lòng, suýt nữa muốn thay đổi ý, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt của hàng xóm liền ép bản thân kiên định tâm tư.

Quay đầu không nhìn tới ánh mắt mất mát của Cách Lâm để tránh mềm lòng mà thay đổi chủ ý, nhưng cô mới đi ra ngoài chưa đến cửa thang máy, liền bị mẹ phía sau từ trong phòng đi ra gọi lại.

“Vì sao không cho hẳn đi cùng con?” Phương mẫu lời kéo nữ nhi thấp giọng hỏi.

Dĩ Nặc cảm thấy kỳ quái, còn tưởng rằng có chuyện gì, không nghĩ tới mẹ cư nhiên đặc biệt tới hỏi cô chuyện này.

” Con là muốn đi làm việc, không phải đi chơi nha.”

“Vậy có cái gì liên quan? Cho dù hấn ở bên ngoài chờ con phỏng vấn xong, không phải được rồi sao?”

“Không được đâu.”

“Tại sao không được?”

Bất đắc dĩ, cô không thể làm gì khác hơn là đem cảm nhận của bản thân về chuyện những ánh mắt khác thường của hàng xóm nói ẹ.

“Có cái gì liên quan, thì để cho bọn họ nói nha, con cũng ly hôn rồi, là người tự do có cái gì phải để ý?”

Cô lắc đầu. ” Con bản thân không sao nhưng con sợ Diệu Diệu cùng ba mẹ cũng bị người ta nói vô trách nhiệm.”

” Con nha, suy nghĩ nhiều quá, cái con nên nhớ chính là hạnh phúc bản thân mới đúng nha! Làm người phải ngay thẳng, ngồi đứng đắn, hà tất sợ người ta nói lời ong tiếng ve? Muốn nói thì để cho người khác nói đi, ta thật hy vọng con cùng Cách Lâm kết giao chứ.”

Cô không thể tin tưởng mắt nhìn mẹ.

” Mẹ “

“Ta thích Cách Lâm nha, Cách Lâm tuy rằng là người ngoài hành tinh, vừa cao vừa suât, nhưng lại chủ động bận rộn giúp ta. Hấn nha, so với những nam nhân trẻ tuổi hiện nay đều ưu tú hơn, chỉ cần hấn đối với nữ nhi của ta tốt thì dù hình dạng khác lạ hay là người ngoài hành tinh cũng không quan trọng, hấn có thể đảm đương làm con rể ta tốt lắm nha.”

Con rể?

Cô vội vàng lắc đầu, vì những lời của mẹ mà lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới lão mẹ so với cô có ý nghĩ kỳ lạ.

” Con và hấn... Làm sao có thể?”

“Làm sao không có khả năng? Con không thích hấn?”

Cô á khẩu không trả lời được, đối với vấn đề này, cô không có cách nào phủ nhận, cô cũng ko có cách nào nói ra 3 chữ “con không thích”.

“Con không trả lời, đó chính là thích hấn “

” Không phải đâu mẹ.”

“Làm sao Không phải, con nếu như không thích hấn làm sao lại nguyện ý để hấn hôn con.”

“Đó là bởi vì “

“Nhưng lại không chỉ một lần.”

” Hả? Mẹ làm sao biết?”

“Cách Lâm nói, ta hỏi hấn cái gì hấn cũng thành thật trả lời.”

Dĩ Nặc đỏ mặt, đối với câu hỏi sắc bén của lão mẹ cô không thể phản bác, bởi vì những điều này đều là sự thật, Cách Lâm hôn môi cô rất nhiều lần mà cô cũng biết trong lòng rất rõ ràng rằng chính cô mặc kệ Cách Lâm hôn môi.

Biết nữ nhi sao bằng mẹ, nhìn thấy biểu tình của nữ nhi, phương mẫu đã biết câu trả lời.

“Thích hấn phải nắm lấy cơ hội, hơn nữa Diệu Diệu và hấn đặc biệt hợp ý, cho dù hấn trừ đôi tai và đôi mắt tương đối đặc biệt, cái khác đều cùng người địa cầu không sai biệt lắm, lần trước người cũng thấy đấy bên dưới so với nam nhân địa cầu thì “

“Thang máy tới, con phải đi bằng không lại không kịp.” Cô vội vã đi vào thang máy, nhân cơ hội tránh ẹ tiếp tục nói. Mẹ cũng thật là, nói nhiều chuyện khiến cô xấu hổ.

Cửa thang máy đóng lại, thanh âm của mẹ cũng ở bên ngoài, cô một mình cuối cùng cũng có thể an tĩnh lại, thế nhưng lòng của cô nhưng không cách nào bình tĩnh trở lại.

Cô biết bản thân thích Cách Lâm, cho nên mẹ nói đã ảnh hưởng đến cô, mẹ hy vọng cô cùng Cách Lâm kết giao.

“Trời ạ, như vậy có thể chứ? Cùng Cách Lâm kết giao? Nhưng hắn là ngoại tình nhân nha....” Cô một mình trong thang máy tự nói, nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc kia của Cách Lâm, tuy rằng mặt luôn không có chút gì thay đổi nhưng trong mắt cô, lại cảm thấy Cách Lâm rất có lực hấp dẫn.

Nhất là khi hắn rất chăm chú hỏi cô có hay không có thể hôn môi cô, có hay không có thể xem nội y của cô, tuy rằng biết rõ hắn không hiểu tình yêu nam nữ và tập tục trên địa cầu nhưng trái tim của cô cứ đập dữ dội, cũng bởi vì Cách Lâm không hiểu cho nên cô mới có thể cảm thấy hắn đáng yêu đến như thế nào, khiến cho cô không biết nên khóc hay cười, nhưng không có một chút nào lại trách cứ hắn.

“Nhưng dù cho ta thích Cách Lâm cũng vô dụng nha, hắn lại không hiểu yêu, hơn nữa không biết được hắn có thích ta hay không...”

Thang máy đến lầu một, cánh cửa mở ra. Cô thở dài.

“Quên đi, không nghĩ nữa, còn phải đi phỏng vấn mà.”

Cô vội vã đi ra thang máy, đột nhiên cảm giác được phía sau có người đi theo cô. Vì vậy cô quay đầu lại, nhưng lại không thấy ai hết, trong thang máy ngoại trừ cô không có người thứ hai.

Nguyên lai là cô đa tâm? Lắc đầu, bình tĩnh lại, sau khi hướng nhân viên quản lý cao ốc chào một tiếng cô liền vội vàng đáp xe điện ngầm.

Mà người ở phía sau cô cũng nhắm mắt theo đuôi cô.

Cảm giác của cô là đúng, có người đi theo cô, chỉ bất quá cô nhìn không thấy đối phương, bởi vì đối phương đang ẩn hình.

Cách Lâm cho rằng bản thân nhất định phải đi theo Dĩ Nặc, bởi vì hắn biết Dĩ Nặc có nguy hiểm rình rập, nguy hiểm này từ ngày hắn gặp phải Dĩ Nặc thì vẫn đi theo Dĩ Nặc, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ.

Bởi vì Dĩ Nặc rồi nói không muốn hắn đi theo, hắn buộc lòng phải ẩn hình.

Không chỉ Dĩ Nặc, không ai thấy được Cách Lâm bao gồm cả những người không tốt có mưu mô với Dĩ Nặc, lúc này hai gã nam tử đang một trước một sau theo hai bên lén lút đi tới, nam nhân đi ở phía trước đang đưa ra song chưởng, vẻ mặt không có hảo ý muốn bắt được cô.

Cách Lâm vươn tay, điểm trên cánh tay hắn một cái, nháy mắt hắn giống như bị điện giật run rẩy, liền ngã xuống đất xỉu, còn khiến đồng bọn đi theo phía sau ngây người, đừng nói bắt người, vội vàng cứu đồng bọn tự đứng té xỉu cũng đủ chết rồi, còn Dĩ Nặc lại hồn nhiên không phát giác gì vẫn tiếp tục đi đường của cô.

“Chết tiệt. Chuyện gì xảy ra?” Lão đại kinh ngạc trừng mắt nhìn hai tên thủ hạ, một tên kéo một tên quay về.

“Không biết nha lão đại, A Quang đột nhiên cứ như vậy té xỉu.”

“Mă! Hồn đản này khó trị quá, người, người, người cùng những người khác, nhanh chóng theo sau người phụ nữ đó!”

” Ok, lão đại!”

Dĩ Nặc vội vã đáp xe điện ngầm, cô ngày hôm nay hưởng ứng lệnh triệu tập của công ty mạo dịch, đây là giới thiệu của một bằng hữu kế toán, năm đó cô tuy rằng với thành tích tốt nghiệp ưu tú nhưng sau khi tốt nghiệp thì kết hôn, chuyên tâm giúp chồng dạy con cho nên cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm công tác, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Khi cô đứng ở trong xe điện ngầm, lơ đãng hướng bên cạnh nhìn, có một tên nam nhân nhìn lại, nhưng rất nhanh thì dời ánh mắt, ngay từ đầu cô không hề cảm thấy gì, nhưng lập tức khi một cảm giác khác thường

cô lại hiếu kỳ hướng bên cạnh nhìn lại, ánh mắt xuyên qua đám người. Muốn xác định một chút cảm giác của mình.

Cái nam nhân kia có chút quen mặt, cô có đúng hay không ở nơi nào nhìn thấy?

Đột nhiên cô rung mình một cái, sắc mặt chuyển sang tái nhợt, bởi vì cô nghĩ tới tuy rằng người kia thay đổi ăn mặc nhưng cô vẫn còn nhớ

Nam nhân kia là một trong hai tên bắt cô, hần cư nhiên đã ở trên xe điện ngầm! Cô lập tức biết đối phương là muốn tiếp cận cô, nghĩ tới đây, cô trong lòng lạnh run, cả người trở nên khấn trương.

Cô thực sự sợ hãi quá, cư nhiên đã quên bài học kinh nghiệm lần trước đã bị chồng trước liên lụy khiến những người trong thế giới ngầm tiếp cận cô.

Cô nhin không được tức giận, chồng trước không chỉ từ bỏ mẹ con cô còn thiếu nợ,nay không thấy bóng người, cô đã từng gọi điện thoại đến nhà, hy vọng người chồng trước có thể đứng ra giải quyết chuyện này nhưng trước sau không có kết quả, tuy rằng cô có tới cảnh cục* lập hồ sơ thể nhưng cô cũng không có bị thương tổn, cũng vô pháp đưa ra chứng cứ, cảnh cục cũng không có khả năng hai mươi bốn tiếng đồng hồ phái người đến bảo vệ cô cùng người nhà.

(* cảnh cục: cục cảnh sát)

Cảm giác bị người nhìn chòng chọc khiến cô rất sợ hãi, nếu như Cách Lâm ở đây thì tốt rồi, cô bắt đầu hối hận vì không cho Cách Lâm theo cô xuất môn, trước kia cùng Cách Lâm xuất môn cũng không lại đụng tới loại sự tình này, vì sao lại là ngày hôm nay

A! Cô đột nhiên nhớ tới trước khi xuất môn, Cách Lâm kiên trì muốn theo cô, chẳng lẽ Cách Lâm là vì bảo vệ cô? Hơn nữa trước đó, bởi vì đều có Cách Lâm bên người cho nên cô trên đường cũng rất an toàn, chẳng lẽ là bởi vì liên quan tới Cách Lâm, cho nên những tên đó không thể động đến cô?

Nghĩ tới đây, cô trong lòng vừa hối hận lại cảm động, sớm biết đã để Cách Lâm bồi cô, chỉ tiếc cô biết được quá chậm, buộc lòng phải dựa vào chính mình thoát khỏi sự dây dưa của những nam nhân kia.

May là bây giờ nhiều người, tên kia cũng không dám đối với cô làm gì, nhưng vẫn phải nghĩ biện pháp thoát khỏi hần. Vì vậy cô đứng lên, vội vã ra khỏi tàu điện ngầm, quyết định đập xe taxi để thoát khỏi hần.

Cô vừa đi vừa nhìn đằng sau quả nhiên trông thấy tên kia cũng đi theo. Vì vậy cô tăng tốc bước chân chạy trốn, lại phát hiện có rất nhiều tên đi theo cô, cô sợ hãi biết bởi vì con mắt bọn họ cũng nhìn chằm chằm cô, hơn nữa không có hảo ý.

Tim của cô đập rất nhanh, vừa sợ hãi vừa lo lắng, nơi đông người chúng nó không dám làm gì cô nhưng trong lòng rất rõ ràng chỉ cần có cơ hội, bọn họ sẽ đối cô xuất thủ.

Làm sao bây giờ? Cô không thể cứ như vậy đến công ty phỏng vấn, nhưng cô nên làm sao thoát khỏi bọn họ đây? Bọn họ ánh mắt nhìn chòng chọc giống như muốn ăn cô. Di? Tên kia làm sao ngã?

Dĩ Nặc mắt choáng váng, phát hiện một gã đột nhiên ngã xuống mặt đất.

” Trời ơi? Có người té xỉu!”

Trong đám người có người hô to, kinh động người đi đường khác, Dĩ Nặc không rõ chuyện gì xảy ra nhưng bước chân của cô không dừng lại, bởi vì những người khác còn đi theo cô, thậm chí đi theo cô đến cầu thang đi?

Cô trừng lớn mắt, bởi vì tên nam nhân kia cư nhiên té xỉu trên cầu thang, làm những người khác thét chói tai?

Đây là có chuyện gì hả? Bước chân của cô tiếp tục đi phía trước, nhưng trong lòng cảm thấy khiếp sợ, cô đi ra đến bên ngoài trạm xe điện ngầm, người cuối cùng đuổi theo cô cũng mặc danh kỳ diệu ngã xuống mặt đất.

Cô mở to miệng, kinh ngạc với mọi thứ trước mắt.

Nguyên là những nam nhân nhìn chăm chú cô vậy mà liên tiếp ngã xuống mặt đất, hơn nữa là không có lý do gì.

Tâm cô sinh loại cảm giác, vội vàng quan sát xung quanh nhưng không phát hiện bóng dáng Cách Lâm, nhưng cô cuối cùng hiểu được Cách Lâm ngay bên cạnh, bởi vì những chuyện này rất trùng hợp, cũng không tầm thường, mà loại không tầm thường cùng đúng lúc này cũng chỉ có Cách Lâm có thể làm.

” Cách Lâm, Cách Lâm. Người ở đâu?”

Cô nhỏ giọng kêu, nghĩ thầm không chừng Cách Lâm đang ở ngay bên cạnh, cô tuy rằng kêu tên của hắn rồi nhưng vẫn không xác định, hơn nữa cô còn phải nhỏ tiếng, miễn cho người khác lại nghĩ cô rất kỳ quái.

Bất quá kêu cả buổi cô ngay cả bóng dáng Cách Lâm cũng không thấy được nhìn không được bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ là bản thân lầm?

” Chuyện gì?”

” Oa!” Cô sợ đến hô to một tiếng, đơn giản là bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm của Cách Lâm, nhưng khi cô kinh ngạc nhìn xung quanh, lại không thấy hắn.

” Cách Lâm?”

” Ừ.”

Trời ơi, thật là thanh âm của hắn.

” Người ở nơi nào?” Quái, vì sao chỉ nghe âm thanh nhưng nhìn không thấy người đâu?

” Ta bên cạnh người.”

” Bên cạnh? Không có nha.”

” Ta ẩn hình.”

Cô tròng lớn mắt, bởi vì bây giờ ở bên ngoài, xung quanh có rất nhiều người, cho nên cô đành phải nhỏ tiếng nói chuyện. “Người vì sao phải ẩn hình?”

” Bởi vì người không cho ta đi cùng, ta chỉ có cách ẩn hình.”

Dĩ Nặc nhìn không được mỉm cười, nếu như không phải ở bên ngoài cô khẳng định làm càn mà cười to, mà tiếng cười của cô trong mắt hàm chứa lệ quang, bởi vì cô rất cảm động.

Cách Lâm là tới bảo vệ cô, khi cô rất cần hắn, vốn tưởng rằng hắn không ở bên cạnh không ngờ hắn lại cho cô một kinh hỉ!

Hoá ra hắn vẫn lén lút theo bên người bảo vệ cô, đến lúc này tất cả sợ hãi và khẩn trương lúc trước đều biến mất, có Cách Lâm, cô tuyệt đối không sợ hãi.

” Người không cần ẩn hình nữa, cho người đi cùng.”

” Hảo, người chờ ta.”

Cô chờ tại chỗ, một lát sau có người vỗ vỗ lưng của cô, cô xoay người, là Cách Lâm! Hoá ra để tránh làm người ta chú ý, không được phép không thể ở nơi đông người hiện ra nguyên hình, sợ sẽ hù dọa người qua đường, cho nên đi tới một chỗ kín đáo, xác định không ai nhìn thấy mới hiện thân.

Cô ngửa đầu nhìn Cách Lâm, tò mò hỏi: “Người sớm biết rằng ta có nguy hiểm, đúng hay không?”

” Đúng.”

” Tại sao không nói cho ta biết?”

” Bởi vì người sẽ sợ.”

Cô nhìn Cách Lâm, phát hiện Cách Lâm so với chính mình tưởng tượng càng quan tâm, bề ngoài nghiêm túc nhưng lại có một trái tim mềm mại.

” Cách Lâm... Người đối với ta thật tốt.”

” Người cũng đối với ta tốt lắm.”

Không, ý của cô là nói, cô muốn biết Cách Lâm đối với cô tốt phải chăng là...đặc biệt? Phải chăng bởi vì là cô cho nên hẳn mới đặc biệt tốt?

Cô muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng sau cùng cô xua tan ý niệm trong đầu, bởi vì cô biết Cách Lâm sẽ không bối rối, có lẽ đây chỉ là tình hữu nghị của người ngoài hành tinh đối với người địa cầu thôi.

A! Nguy rồi!

” Oa nguy rồi, thời gian phỏng vấn là mười giờ, ta sẽ đến muộn mất!”

” Ta đưa người đi, sẽ không phải đến muộn.”

” Người đưa ta, vậy chẳng phải là bay sao?”

” Người không muốn sao?”

Cô há miệng, nhưng không cách nào nói ra một chữ không, chuyện cho tới bây giờ cô không muốn cũng không được, tuy rằng cô có chút sợ độ cao, nhưng lại càng không muốn đến trễ buổi phỏng vấn, cô cần công việc này.

” Được rồi, phiền người đưa ta đi.” Ô ô cô đúng là vẫn thỏa hiệp.

Vì vậy cô đi theo Cách Lâm, tìm một chỗ kín đáo, mặc cho Cách Lâm đem cô ôm lấy.

” Chuẩn bị xuất phát.”

Cô gắt gao bám vào bắp vai Cách Lâm, nhắm mắt lại, không nhìn thấy sẽ không sợ.

Trước khi cất cánh, Cách Lâm nói với cô : “Được rồi, ta thích người, nguyện ý với người kết giao.”

Hả?

Cô kinh ngạc trừng lớn mắt, đối với thông báo bất thành linh này khiếp sợ không thôi, còn không kịp mở miệng hỏi, giây tiếp theo người của cô đã trên không, kèm theo là tiếng thét chói tai của cô.

Nguyên lai hẳn trong thang máy toàn bộ đều nghe được!

6. Chương 6

” Cái gì?”

Phương phụ và Phương mẫu trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, đều trừng mắt nhìn Cách Lâm cùng nữ nhi ngồi ở đối diện.

Dĩ Nặc cúi đầu, khuôn mặt đã sẫm đỏ bừng mà Cách Lâm thì vẫn như cũ là 1 Minh Tinh Nhân – mặt không chút thay đổi, hẳn không rõ Phương phụ và Phương mẫu kinh hô “Cái gì” Chỉ là một loại từ sợ hãi, mà không phải thực sự hỏi hẳn cho nên hẳn lại lần nữa lặp lại lời nói mới rồi.

” Ta muốn cùng Dĩ Nặc kết giao, cô ấy nói muốn nói với ba mẹ một tiếng.”

Phương phụ nghe xong phi thường khiếp sợ, bởi vì hẳn chưa từng nghĩ tới chính nữ nhi sẽ có bạn trai là một người ngoài hành tinh, mà Cách Lâm với hẳn mà nói cũng chỉ là một khách đường xa đến địa cầu, người ngoài hành tinh này cái gì cũng đều không hiểu, không chỉ đem nữ nhi hẳn trở thành đường tắt để sưu tầm tư liệu, bây giờ lại còn nói muốn cùng nữ nhi hẳn kết giao?

Vậy sao được! Tốt xấu gì thì cô cũng là nữ nhi bảo bối của hẳn, dù uốn kết giao cũng nên là một nam nhân bình thường, sao có thể cùng một người ngoài hành tinh có đôi tai nhọn và đôi mắt tím

” Tốt quá!”

Câu nói đột nhiên phát ra khiến Phương phụ há hốc mồm, âm thanh này lại là của lão bà ngồi ở bên cạnh.

” Hảo?”

” Đường nhiên tốt, ta tán thành!” Phương mẫu vui vẻ nói.

” Ta không tán thành!”

” Vì sao?”

” Hảo là người ngoài hành tinh!”

” Thì tính sao?”

” Làm sao? Đây đây hảo là người ngoài hành tinh, điểm này chính là một vấn đề lớn!”

” Hảo là người ngoài hành tinh thì có liên quan gì? Chỉ cần hai người thích lẫn nhau, có cái gì không thể.”

” Chính là không được!”

Phương mẫu cũng sa sầm mặt, bởi vì bà đặc biệt yêu thích Cách Lâm, đã sớm mong muốn bọn họ có thể kết giao, bây giờ nguyện vọng cuối cùng được thực hiện, lão già này lại làm trái với bà?

” Cách Lâm có gì không tốt? Ngoại trừ là người ngoài hành tinh ra thì hảo với chúng ta không có gì khác biệt, hơn nữa hảo không chỉ rất suất nha, lại còn giúp làm việc nhà còn có thể giúp cả nhà chúng ta mát-xa, ông không phải cũng được hảo mát-xa rất sáng khoái!”

” Đây đây là hai việc khác nhau!”

” Cái gì là hai việc khác nhau, tôi nói cho ông biết nha, nữ nhi thích hảo, Diệu Diệu cũng thích hảo, tôi cũng thích hảo, Cách Lâm là nam nhân ta tin cậy nhất, bây giờ muốn tìm nam nhân bằng lòng giúp nữ nhân làm việc nhà lại kiên nhẫn đâu có dễ, tôi lấy ông nhiều năm như vậy ông đã bao giờ giúp ta làm việc nhà chưa?”

Phương phụ thở dài một hơi. “bà bà bà không có việc gì làm sao kéo tôi vào thế?”

” Không phải sao? Ông đó nha. Về đến nhà chỉ biết giơ chân bắt chéo chờ người đưa nước, bả vai đau nhức muốn được người ta mát-xa, tôi làm việc nhà cả năm không nghỉ, vất vả như vậy, chưa bao giờ thấy ông nghĩ đến tới giúp tôi mát-xa!”

Nói như thế nào mũi tên lại chỉ về hướng ông rồi?

Phương phụ bị mắng một trận xấu hổ đỏ mặt, đối mặt với cơn tức giận và sự lên án của lão bà hoàn toàn vô lực chống đỡ, lại thấy lão bà chực rơi nước mắt.

” Ai da! này này này được rồi mà, sao tự dưng bà lại nói chuyện cũ thế ?” Nam nhân sợ nhất nữ nhân kể lại chuyện xưa, Phương phụ cũng không phải là ngoại lệ.

” Những lời này đã sớm muốn nói!”

” Đều là phu thê với nhau còn tính toán cái gì?”

” Làm trâu làm ngựa cũng không phải ông, ông đương nhiên không tính toán!”

” Ba mẹ, các người đừng cãi nhau nữa mà.” Dĩ Nặc vội vàng khuyên giải, thật không nghĩ tới việc cô cùng Cách Lâm muốn kết giao sẽ làm ba mẹ ầm ĩ thành như vậy.

Cô cũng không phải là tiểu hài tử nữa, qua cuộc hôn nhân trắc trở kia đã khiến cô học được rất nhiều chuyện, hơn nữa cùng Cách Lâm kết giao là lựa chọn của cô, cô phải vì bản thân mình mà tranh thủ, chứ không muốn để ba mẹ vì chuyện của cô mà cãi nhau.

” Ba mẹ, các người hãy nghe con nói, con chỉ là cùng Cách Lâm kết giao thôi cũng không phải gả cho hảo, các người không nên nghĩ nghiêm trọng như thế.”

Hai ông bà cuối cùng ngừng nói, Phương phụ nhìn nữ nhi, nghiêm chỉnh hỏi: “Nữ nhi, nếu như hôm nay đổi thành nam nhân khác, ba ba sẽ không phản đối, nhưng hảo đến từ tinh cầu xa xôi sớm muộn cũng phải về, đến lúc đó con làm sao bây giờ? Biết rõ không có kết quả, vì sao làm cho bản thân thương tâm? Lúc trước sau khi tốt nghiệp người khăng khăng đòi cưới, kết quả đâu? Lẽ nào người trải qua 1 lần chưa đủ sao?”

Về điểm này, Phương mẫu cũng ngại ngần cả người, bởi vì bà không nghĩ qua chuyện Cách Lâm sẽ trở về tình cầu của hần, khi bạn già nhắc tới trong lòng bà chấn động, nhìn nữ nhi và Cách Lâm, Phương mẫu cũng bắt đầu lo lắng.

Nguyên tưởng rằng nữ nhi sẽ suy nghĩ không chu toàn không nghĩ tới cô lại trả lời như đinh đóng cột: “Chuyện này con có nghĩ tới rồi.”

Hai người đều sửng sốt, bất ngờ trước câu trả lời của nữ nhi.

Dĩ Nặc ôn hoà nhã nhặn nói với ba mẹ. “Con cùng Cách Lâm kết giao không hề yêu cầu nhất định phải có kết quả, con chỉ là muốn cùng một chỗ với hần, từ khi hần xuất hiện con đối với hần có một loại cảm giác đặc biệt, ở cùng hần rất nhẹ nhàng rất thoải mái và an tâm, con chưa từng có loại cảm giác này, có thể do yêu một người nên không có gánh nặng.”

” Quá khứ con yêu rất vất vả, nhưng bây giờ con muốn được yêu thoải mái một chút. Tình yêu là không có biên giới, Cách Lâm xuất hiện trong cuộc sống của con, còn cứu con, bên cạnh hần con rất an tâm, con không biết duyên số của chúng con có bao nhiêu lâu, nhưng con rất xác định một chuyện, chính là nếu như không cùng hần kết giao, con nhất định sẽ hối hận.”

Đây là lần đầu tiên cô trước mặt ba mẹ nói ra tiếng lòng của bản thân, cô không hối hận cô chỉ hy vọng ba mẹ có thể hiểu rõ ý nghĩ của cô, ủng hộ cô.

“Có thể ba mẹ sẽ nghĩ con rất tùy hứng, không lựa chọn một con đường có thể khiến ba mẹ yên tâm nhưng ba mẹ cũng biết, giữa cuộc hôn nhân trước đây con và rất nhiều người phụ nữ khác giống nhau, luôn luôn đóng vai nhân vật nén giận, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Tất cả đều cho rằng làm như vậy là có thể bảo trì hôn nhân và trọng phu thiên mĩ mĩ, nhưng mà cuộc hôn nhân chín năm này lại khiến con cuối cùng hiểu rõ một chuyện, mặc kệ con sẽ nỗ lực thế nào, con vĩnh viễn không khống chế được nhân tâm, con hao hết tâm lực hy vọng hôn nhân như kịch bản con diễn nhưng nam diễn viên luôn luôn diễn xuất chệch đường ray, mà con cũng mình đây thương tích còn liên lụy gia nhân (người nhà) của con lo lắng khổ sở cho con.”

Cô cắn cắn môi, dùng ánh mắt kiên định nhìn về phía ba ba.

“Con chịu đủ rồi, thế gian này cũng không có chuyện gì là vĩnh viễn cả, con cũng không mong muốn là thiếu nữ thời đại nhưng với tình yêu lại còn nuôi ảo tưởng như vậy, con chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc của chính mình. Nếu như hạnh phúc này chỉ có một năm, hai năm hoặc ba năm, như vậy con cũng hết lòng thưởng thức hết đoạn hạnh phúc ngắn ngủi này. Duyên phận tới con chấp nhận, duyên phận hết con để nó đi, sau đó tiếp tục cuộc sống của mình.”

Nghe nữ nhi bộc bạch, khiến Phương phụ không biết nói gì, phản đối cũng không phải mà không phản đối cũng không xong, nhưng tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, hần làm sao cam lòng cho nữ nhi nói tương lai không có tình yêu? Nguyên vọng lớn nhất của hần chính là mong muốn nữ nhi có thể được gửi gắm ở một nơi tốt nha.

Hần vô pháp nhìn thấy nữ nhi phóng khoáng như vậy nhưng cũng không đành lòng phản đối nguyện vọng này của nữ nhi. Hơn nữa ngồi nói cả buổi, cái tên Minh Tinh Nhân ngồi ở một bên kia giống hệt một Mộc Đầu Nhân, một chút phản ứng cũng không có, mặt không chút thay đổi, quả thực giống tảng đá, ngay cả cảm xúc cá nhân cũng không có, khiến Phương phụ càng xem càng bức bối.

” Bây giờ, người vì sao không nói lời nào?”

Đối với câu hỏi của Phương phụ, Cách Lâm trả lời thành thực: “ba ba không hỏi ta, ta sẽ không nói, nhưng ba ba hỏi ta, ta nhất định nói, ba ba cùng Dĩ Nặc nói chuyện, ta không chen vào.”

Phương phụ nhăn trán, Dĩ Nặc bên cạnh vội vàng giải thích: “Ba, bọn họ đều là một hỏi một đáp, có chuyện mới nói, người nói với hần, hần đều có thể dựa theo tình hình thực tế trả lời.”

Phương phụ hừ một tiếng, che mặt chất vấn Cách Lâm. “Ta hỏi người, người tại sao muốn cùng nữ nhi của ta kết giao?”

” Bởi vì ta muốn cùng cô ấy sinh hài tử.”

Hiện trường thoáng chốc an tĩnh lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc trừng mắt nhìn Cách Lâm, hẳn nói khiến ba người ở đây cũng sợ đến mắt choáng váng, nhất là Dĩ Nặc, cô kinh ngạc há miệng, cũng chỉ có thể phát ra một chữ.

” Hả?”

Phương phụ càng lớn tiếng kinh hô. “Người muốn cùng nữ nhi của ta sinh hài tử? Nói đùa cái gì! Bát tự (ngày tháng năm sinh) cũng còn không có một phiết, người cho là người muốn sinh có thể sinh sao?”

Cách Lâm tử mâu (con người tím) trừng xuống. “Kết giao không thể sinh hài tử? Vậy muốn như thế nào mới có thể sinh hài tử?”

” Kết hôn mới có thể sinh.”

” Hảo! Ta cùng cô ấy kết hôn.”

Lời này ngay tại chỗ lại khiến người Phương gia há hốc mồm, chẳng qua Dĩ Nặc lần này tương đối bình tĩnh, đối với sự lý giải của Cách Lâm, trong đó chắc chắn có sự hiểu lầm.

” Cách Lâm, anh biết ý nghĩa của kết hôn sao?”

Cách Lâm gật đầu. “Biết, nam nhân cùng nữ nhân ăn mặc trang phục không giống người thường cùng nhau đi vào giáo đường hoặc là khách sạn, trước sự chứng kiến của mọi người, cử hành một loại nghi thức.”

Hắn biết? Chờ một chút, bên trong này vẫn còn có chút là lạ, cô lại cẩn thận hỏi: “Như vậy, anh hiểu kết hôn là tượng trưng cho ý nghĩa gì không?”

” Biết, có thể sinh hài tử.”

” Anh... sẽ không là muốn sinh hài tử cho nên mới muốn cùng em kết hôn chứ?”

” Đúng vậy.”

Cô chỉ biết Cách Lâm mục đích là muốn sinh hài tử... Chờ một chút, cô có dự cảm không hay, vì muốn xác định một cái, lại cẩn thận hỏi tiếp.

” Anh vì sao muốn cùng em sinh hài tử?”

” Bởi vì đây là nhiệm vụ của anh khi tới Lam Tinh.”

Quả nhiên!

Dĩ Nặc cười khổ, chắc hẳn phải vậy, Cách Lâm vừa nói xong khiến lão ba cực kỳ kích động, còn cô tuy rằng rất kinh ngạc, thì ra Cách Lâm đến địa cầu còn có nhiệm vụ sinh tiểu hài tử, nhưng việc này cũng không hề xua tan quyết tâm của cô cùng Cách Lâm kết giao, bởi vì Cách Lâm chính miệng nói thích cô, đối với cô mà nói vậy là đủ rồi.

” Ba, con muốn cùng anh ấy kết giao.”

” Không được!”

” Mặc kệ ba có đáp ứng hay không, con đều phải cùng anh ấy kết giao!”

” Ta không tán thành!”

“Con quyết định rồi!”

Cô là nữ tử trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình, cũng biết có thể có hậu quả nhưng cô tuyệt đối không lùi bước, cô nhất định sẽ nói làm ba ba đồng ý cho cô và Cách Lâm kết giao.

Sau cùng, lão ba không đồng ý cũng không được bởi vì cô và lão bà lại cùng Diệu Diệu có tất cả ba phiếu đồng ý, đối với lão ba một phiếu chống, thành công áp đảo, có lão mẹ cùng Diệu Diệu ủng hộ cô cảm thấy rất vui vẻ. Vì vậy, cô cùng Cách Lâm chính thức kết giao.

” Nguyên lai chủng tộc của anh có nguy cơ diệt vong?”

“Đúng vậy, Lam Tinh Nhân các người sinh mệnh lực rất mạnh, tộc nhân của hy vọng dựa vào đó cùng các người kết hợp, làm thay đổi gen tiếp theo của chúng tôi, tăng cường khả năng sinh tồn của chúng tôi.”

Tối nay bầu trời sao rất yên tĩnh, không ít tinh quang (ngôi sao) điểm xuyết khó có được một đêm lãng mạn vậy, bọn họ ba người ngồi ở trên ban công tầng thượng, Dĩ Nặc dựa vào vai Cách Lâm, mà tiểu Diệu Diệu nằm trong lòng Cách Lâm, bình thường lúc này Dĩ Nặc đã đem Diệu Diệu đi ngủ rồi, song tối nay là ngoại lệ, bởi vì đã có một nam nhân để các cô có thể dựa vào.

(Hai anh chị đã kết giao ta sẽ thay đổi cách xưng hô của Nặc tỷ là anh – em nha!!! Còn Lâm ca vẫn xưng ta – ngươi!!! khi thấy thích hợp thì đổi lại cho Lâm ca!!! *cười cười*)

Tiểu Diệu Diệu ngủ say sưa trong khuỷu tay của Cách Lâm, Dĩ Nặc thì lắng nghe Cách Lâm kể tình trạng hiện nay của Minh Tinh Nhân, cùng với nguyên nhân dẫn đi tới địa cầu.

” Cho nên trừ anh ra, còn có Minh Tinh Nhân khác tới địa cầu?”

” Đúng vậy, chúng tôi là nhóm đầu tiên, nếu như thuận lợi còn có thể có nhóm thứ hai đến.”

” Vì tìm bạn đời?”

” Còn có cả việc học tập thích ứng tất cả ở nơi đây.” Cách Lâm bổ sung nói.

Dĩ Nặc chắc chắn lấy làm kỳ lạ nói: “Thật không nghĩ tới bây giờ là thời kì tinh cầu di dân, sẽ có nhiều khách ngoại lai hơn viếng thăm địa cầu, cùng người địa cầu kết hợp, thật giống như là chiêm bao...”

” Tộc nhân chúng tôi chỉ còn không đến năm trăm người, địa cầu của các người chính là hi vọng cuối cùng của chúng tôi, nếu như có thể thành công thai nghén ra thế hệ tiếp theo của Lam Tinh Nhân cùng Minh Tinh Nhân như vậy Minh Tinh Nhân sẽ không diệt vong.”

Dĩ Nặc ngẩng đầu lên nhìn ngũ quan* của Cách Lâm, ánh trăng khiến cho các đường nét của hắn vốn nghiêm túc nay trở lên nhu hòa.

(* ngũ quan: 5 bộ phận trọng yếu trên khuôn mặt:

+ Hai lông mày gọi là Bảo thọ quan

+ Cặp mắt gọi là Giám sát quan

+ Hai tai gọi là Thám thính quan

+ Mũi gọi là Thảm biện quan

+ Miệng gọi là Xuất nạp quan.)

Như là ăn ý với ánh mắt của cô, khi cô ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn cũng nhìn xuống, chăm chú nhìn vào mắt cô.

Từ sắc sáng lên trong bóng đêm, lấp lánh ánh sáng ngọc rực rỡ, là ảo giác của cô sao? Cô cảm thấy ánh mắt của Cách Lâm lúc này rất có tình cảm đấy chứ.

” Cách Lâm. Anh thích em sao?” Cô bắt giác khẽ hỏi.

” Thích.” Hắn trả lời không do dự.

” Anh thích em chỗ nào?”

” Ta còn không thấy qua người toàn bộ, người đem quần áo cởi sạch ta mới biết được ta thích người chỗ nào nha.”

” Ai nha em không phải có ý tứ này, em chỉ hỏi anh tại sao thích em?”

Cùng Cách Lâm nói chuyện, cô luôn dở khóc dở cười, bất quá khi đã hiểu, cũng dần dần rõ ràng, có thể biết hắn suy nghĩ cùng với hình thức đối đáp là hiểu lầm, đồng thời cô đối với câu trả lời trực tiếp không quẹo của Cách Lâm đã thành thói quen, thậm chí cảm thấy đây là chỗ đáng yêu nhất của hắn.

Cô chưa bao giờ cùng một người nam nhân thẳng thắn như vậy quen biết, Cách Lâm cá tính nói một là một, nói hai hai khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

” Ở chung với người tốt lắm, hơn nữa người đối với tốt lắm.”

Sau khi cô nghe xong, không khỏi có chút thất vọng bởi vì ở chung tốt, đối với hẳn tốt, loại ưu điểm này rất bình thường, cũng có thể ở người khác thấy nha.

” Người không vui?”

Cô sững sờ nhìn Cách Lâm, bất ngờ khi hẳn có thể thấy được cô không mấy vui vẻ dù cô không biểu hiện trên khuôn mặt nhưng đã quyết định cùng Cách Lâm kết giao mà hẳn lại luôn thẳng thắn nên cô cũng không giấu diếm hỏi hẳn :

” Anh làm sao biết em không vui?”

” Chúng tôi Minh Tinh Nhân sẽ không làm ra chuyện khiến người trong lòng không vui, cho nên người không vui đối với ta rất quan trọng, bởi vì quan trọng cho nên ta có nghiên cứu từng biểu tình của người.”

Con mắt của cô bỗng bừng sáng ngời, tò mò hỏi: “Các người Minh Tinh Nhân đều là làm sao cùng nữ nhân kết giao?”

” Chúng tôi không kết giao, chúng tôi trực tiếp kết hợp.”

” Cái gì?” Cô nghe xong lú lẫm không nói nên lời. “Các người không nói chuyện luyến ái*, thì trực tiếp “
(* luyến ái: chuyện yêu đương)

” Đúng vậy.”

Cô không khỏi nhíu mày. “Vậy sao được? Không có nói chuyện luyến ái thì cùng một chỗ, làm sao hiểu cá tính hợp hay không hợp?”

” Đây là bất đồng lớn nhất giữa chúng tôi và các người, Minh Tinh Nhân không có tâm tình hóa chỉ nói lý tính cùng lô-gích, cho nên chúng tôi không có vấn đề ở chung, giống cách thức ở chung của nam và nữ như Lam Tinh Nhân các người, trong mắt chúng tôi nó phi thường không có hiệu suất và thiếu lô-gích.”

Cô không phục, kháng nghị. “Cũng không hẳn vậy, chúng tôi rất hưởng thụ tình cảm của chúng tôi.”

” Nhưng tỉ lệ tuyệt đại bộ phận là các người là không hài lòng, vui vẻ.”

” Đó là bởi vì bởi vì “ Cô muốn nói chút đạo lý để phản bác chứng minh của Cách Lâm, nhưng phát hiện vô pháp đưa ra ví dụ, bởi vì chính cô cũng có cuộc hôn nhân thất bại, tình cảm nam nữ và ở chung rất phức tạp, nghìn đời tới nay không người nào có thể giải thích, cô làm sao có thể cho đáp án?

Nhưng cô không có khả năng đồng ý hoàn toàn với cách nói của Cách Lâm. Vì vậy chuyển sang vấn đề khác: ” Anh không phải nói các anh vì thích ứng địa cầu cùng chúng tôi, cho nên muốn học tập tất cả của địa cầu sao?”

” Đúng vậy.”

” Nếu như các anh không biết làm sao cùng nữ nhân địa cầu nói chuyện luyến ái, thì đành làm như thế nào khiến nữ nhân địa cầu cùng các anh sinh hài tử nè?”

” Ta chỉ nói không phù hợp lô-gích, cũng không nói là ta không học nha.”

Đôi mắt cô sáng lên. “Ý của anh là nói anh muốn học tập theo em nói chuyện luyến ái?”

” Đúng vậy, ta học người dạy.”

Dạy một người nam nhân làm sao nói luyến ái? Cô chính là cho tới bây giờ không nghĩ tới nha, nhưng chủ ý này hình như khá tốt nha!

” Anh thực sự muốn học?”

” Đúng vậy.”

Cô suy nghĩ một chút, quyết định thử nghiệm một chút. “Vây... Em muốn anh ôm em.”

” Không thành vấn đề.” Cách Lâm nói, lập tức một tay ôm lấy cô, đặt ở trên đùi, ngực hân đủ rộng, đủ để ôm hai mẹ con cô.

Cô được ôm trong cánh tay Cách Lâm, lập tức cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, càng tỏ ra ngực của Cách Lâm dày rộng mà mạnh mẽ.

Dĩ Nặc đem mặt mình khẽ tựa vào trong ngực rộng và rắn chắc của Cách Lâm, bản thân nhỏ bé trong bờ vai của hân là một thế giới nhỏ mới.

Đã bao lâu, cô chưa từng nằm trong ngực nam nhân, cảm giác này vừa xa lạ lại làm người ta hoài niệm.

Cách Lâm ôm khiến cô cảm thấy bản thân phẳng phất trở về lúc còn là 1 tiểu cô nương, dựa trong ngực không cần cảm thấy không có ý tứ cũng không câu nệ.

Quá khứ, cô luôn luôn một mình trải qua vô số ban đêm tịch mịch, hàng đêm trông nom ngôi nhà vắng vẻ, trước mặt người khác cô che giấu bản thân yếu đuối, tỏ ra rất kiên cường nhưng đó là bởi vì cô trước mặt người khác không khóc được, hơn nữa cô thân làm mẹ nhất định phải kiên cường.

Nhắm mắt lại, hưởng thụ sự ấm áp tốt đẹp này, tựa ở trong lòng Cách Lâm, cô mới biết được bản thân kỳ thực rất khát khao có một nam nhân có thể gắt gao ôm cô, mà nam nhân này nhất định phải khiến người ta rất tin cậy, khiến cô khi mệt mỏi rồi có thể trốn ở trong khuỷu tay ấy nghỉ ngơi.

Cách Lâm lặng lẽ ngồi cùng cô, không nói gì nhưng đôi tử mâu lóe ánh sáng nhu hòa dịu dàng, chăm chú nhìn dung nhan của cô, cô không mở miệng, thì hân vẫn vậy ôm cô, 1 lúc lâu sau khi cô ngủ quên, hân vẫn còn ôm cô.

Khi cô tỉnh lại mới giật mình cảm giác rõ ràng mình không cẩn thận ngủ quên mất, không khỏi hoảng sợ, vội vàng ngược mặt lên, đón nhận tử mâu của Cách Lâm!

” Hả, xin lỗi, em ngủ quên.”

” Không sao mà.”

” Em ngủ bao lâu?”

” Lấy thời gian của lam tinh các ngươi tính, thì khoảng mười lăm phút.”

” Vây mười năm phút vừa qua, anh cứ như vậy ôm em?”

” Đúng vậy.”

Cô vừa xấu hổ vừa cảm động, Cách Lâm cư nhiên cứ như vậy không âm ỉ cũng không di chuyển duy trì tư thế ôm cô.

“Anh có thể đánh thức em nha.”

” Ngươi ngủ rất thoải mái, vì sao phải đánh thức ngươi?”

” Không gọi em tỉnh, anh không phải ủy khuất bản thân vẫn như vậy ôm em sao?”

Cách Lâm cảm thấy nghi hoặc. “Vì sao ủy khuất? Vì người mình thích làm việc hân là đúng, trừ khi người không muốn ta luôn luôn ôm người.”

“Em đương nhiên nguyện ý.” Cô vội nói.

” Vây là tốt rồi, Minh Tinh Nhân đối với nữ nhân mình thích, sẽ làm chuyện cô thích, chỉ cần người thích, ta sẽ luôn luôn ôm người, người muốn ngủ bao lâu cũng được.”

Không có một chút gì gọi là uất ức hay ủy khuất trong lời nói, cô nghe xong tự dưng muốn khóc!

Lời này từ miệng Cách Lâm nói ra, luôn rất thẳng thắn và đúng nha, vốn là vậy mà nhỉ, thích một người không phải là làm những việc khiến đối phương thích sao? Đây là một đạo lý rất đơn giản không phải sao?

Đại chương* của Cách Lâm nhẹ nhàng xóa đi giọt lệ trên khóe mắt của cô, khó hiểu hỏi: “Đây là nước mắt, Lam Tinh Nhân khi khổ sở con mắt sẽ chảy ra nước gọi là khóc, người vì sao lại khóc?”

(* đại chương: bàn tay to lớn)

Cách Lâm không rõ, hấn hy vọng cô vui vẻ, sao cô lại rơi nước mắt?

” Chúng tôi không chỉ khi khổ sở sẽ khóc, khi vui vẻ cũng sẽ khóc, khi cảm động cũng sẽ khóc.”

Cách Lâm suy nghĩ một chút, gật đầu. “Ta đã hiểu, khi các người tâm tình kích động đến một mức nào đó khóc.”

” Đúng nha.”

” Như vậy người bây giờ là bởi vì vui khóc?”

” Còn có cảm động.”

” Cái gì là cảm động?”

” Đó là một loại cảm giác, một loại thăng hoa của tinh thần, khiến tâm trở nên ấm áp, loại vui sướng này dùng ngôn ngữ cũng không cách nào hình dung, mức độ khác nhau, ảnh hưởng cũng không giống nhau, có đôi khi sẽ làm người muốn khóc, có đôi khi cũng có thể khiến người lãnh khốc trở nên hữu tình, khiến người nghiêm túc biết cười, khiến người ích kỷ biết suy nghĩ thái độ làm người, khiến người thô lỗ trở nên ôn nhu.”

Cách Lâm yên lặng nghe cô giải thích, tử mâu lộ ra một chút ánh sáng u bí, ví như suy nghĩ sâu xa lời của cô, một lát sau nghiêm túc nói cho cô.

“Nghe không hiểu.”

Cô hơi cười, nhịn không được bị dáng điệu đáng yêu của hấn chọc cho cười, còn cười đến toàn thân run rẩy, cô một bên lau nước mắt, vừa nói: “Không sao, anh chỉ cần biết rằng, cảm động là so với vui sướng còn vui sướng hơn, càng tốt hơn là được.”

Tử mâu lộ ra tia sáng kỳ dị. “Còn có chuyện gì sẽ làm người cảm động, nói cho ta biết ta nguyện ý làm.”

” Anh chỉ cần mỗi ngày ôm em một cái, hôn em, còn có không thể yêu thương nữ nhân khác, chỉ yêu một mình em, em sẽ rất vui sướng nha.”

” Hảo, ta sẽ mỗi ngày ôm người một cái, hôn người, chỉ yêu một mình người.”

Cách Lâm nói được thì làm được, ngày hôm nay hấn còn không có hôn cô, cho nên hấn muốn bắt đầu ngày vừa hôn cúi đầu, hôn môi của cô.

Dĩ Nặc mặt đỏ tim đập tiếp nhận hấn ôn nhu hôn, tuy rằng Cách Lâm không hiểu rõ lắm hôn môi đối với nam nữ lam tinh này sinh sự thay đổi tâm lý, bất quá muốn hấn hiểu rằng hôn môi đối với Lam Tinh Nhân là một loại phương thức biểu đạt tình yêu, vậy là đủ rồi.

Rất nhanh, cô bị Cách Lâm hôn vô lực chống đỡ, hấn hôn luôn luôn mang điện, bất quá cô cho rằng bản thân cho dù bị hôn choáng váng như vậy, cũng sẽ duy trì một chút lý trí nhưng lần này Cách Lâm hôn trước mặt vài lần cảm giác bất đồng, không đúng là phi thường không giống nha.

Lúc trước Cách Lâm vì sưu tầm tư liệu, cho nên hôn cô, nhưng là chỉ với môi lưỡi giao quần, nhưng lúc này đây hấn hôn đặc biệt triển miên, giống như khiêu khích mỗi một sợi dây thần kinh của cô, ngoại trừ hôn mút cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhiệt năng kéo dài hôn đến cái cổ mẫn cảm của cô, cô trong lòng vừa sợ vừa nghi hoặc, bất quá lập tức nghĩ đến, Cách Lâm mỗi ngày đều xem TV, hấn đã từ phim bộ học được.

Cô biết Cách Lâm mỗi ngày đều tiến bộ nhanh chóng, chỉ là nhìn hấn ngay từ đầu phương thức ngữ pháp kỳ quái nói chuyện, tiến bộ đến trôi chảy, thì minh bạch (hiểu rõ) khả năng học tập của hấn nhanh cỡ nào.

Cô đắm chìm trong nụ hôn của Cách Lâm, tâm như nai con chạy loạn rung động, cả người giống như muốn bay lên trời.

Trời ơi, công phu hôn của hấn lúc nào trở nên cao như vậy?

Cô hầu như không thể suy nghĩ, bị hấn hôn đến hoàn toàn quên mình, chờ khi cô hoàn hồn,, cuối cùng phát hiện môi Cách Lâm đang thâm nhập bộ ngực no đủ của cô.

” A, không được “

Cô vội vàng lấy tay ngăn chặn môi hấn, ngăn cản hấn tiếp tục chiếm lấy cô.

Cách Lâm dừng lại động tác, nhìn cô khuôn mặt đỏ bừng dục vọng, kỳ quái hỏi: “Vì sao không được?”

” Em chỉ là muốn anh hôn môi em, không muốn hôn ở đây, hơn nữa Diệu Diệu đang ở đây nha.” Cô một bên xấu hổ cuống cuống nói, còn một bên đem quần áo kéo lại, may là Diệu Diệu ngủ rất say.

Hấn càng không rõ. “Nhưng người trong đầu muốn rõ ràng là còn muốn , tại sao ngoài miệng người nói “Không được”?”

Hả! Hấn cứ nhiên thừa dịp khi hôn môi cô, đọc được suy nghĩ trong đầu của cô?

” Đó là bởi vì bởi vì trời ơi, dù sao trước mắt chỉ có thể đến trình độ này, không thể tiếp tục xuống phía dưới nữa.”

Hấn vẻ mặt hoài nghi. “Thực sự không được?”

” Thực sự.” Cho dù dục hỏa bị hấn làm cho dâng lên cũng phải nói không, cô dù sao cũng tương đối bảo thủ, không có biện pháp thoát cái cùng Cách Lâm tiến triển đến trình độ này.

” Được rồi, thật đáng tiếc, ta học đã lâu.”

” Học?” Đối lại cô vẻ mặt hoài nghi “Anh... từ nơi này học được?”

Hấn rất thành thật trả lời: “Xem phim.”

7. Chương 7

Cô rất ít tham gia các cuộc họp lớp đại học, sau khi kết hôn một hai năm, cô còn có thể tham gia, nhưng dần dần bởi vì hôn nhân không như ý cô ngay cả tâm tình cùng bạn học gặp mặt cũng không có.

Nếu không phải bạn tốt Tiểu Ngải liên tục gọi điện tới, nỗ lực khuyên cô tham gia gặp gỡ bạn cùng lớp lâu ngày không gặp, chắc không biết năm nào tháng nào mới có thể cùng các bạn đồng học ngày xưa gặp mặt.

” Em ly hôn?”

” Đúng vậy.”

Phương Dĩ Nặc mang theo nụ cười xấu hổ, nhìn biểu tình kinh ngạc, cùng với ánh mắt đồng cảm, cô sớm đoán trước tình huống này cho nên cô mới không muốn đến nha, bất quá cô đã thông suốt rồi, dù sao sớm muộn sẽ truyền tới tới đồng học, không bằng một lần hướng mọi người giải thích nguyên nhân, đỡ phải những người này tám chuyện, suy đoán lung tung, đây cũng là lý do để cô rất kiên nhẫn ngồi ở đây nói chuyện với mọi người.

So với cô đang mỉm cười chống đỡ, mọi người đều ngẩn người, kết quả thành ra cuộc họp mặt biến thành đại hội thảo luận phê bình việc nhà của cô, cô thành nhân vật chính của câu chuyện.

” Hấn cùng nữ nhân khác ngoại tình?”

” Đúng nha.”

” Em không tức giận sao?”

” Hấn dù sao cũng là ba ba của Diệu Diệu nha.”

” Con mẹ nhà hấn, anh đi chém hấn!”

” Học trưởng, người đừng kích động!”

Phương Dĩ Nặc vội vàng trấn an Lã Tường Bình, học trưởng này khi còn học đại học đặc biệt chiều cô.

” Cứ như vậy lãng phí chín năm, em cam tâm sao?”

” Trên thực tế... Đây rồi không phải lần đầu tiên....”

“Không phải lần đầu tiên?”

” Ân, đã vài lần....”

Hiện trường một hồi lặng yên, mọi người miệng mồm chữ O mắt chữ A nhìn cô, sau đó Lã Tường Bình rút gào rống giận.

” Con mẹ nhà hần anh phóng hỏa thiêu nhà hần, đem hần thiêu thành thịt nướng!”

“Anh đừng kích động nha học trưởng, đây là lý do em không muốn nói cho anh đó, biết ngay anh sẽ nổi giận mà.”

Phương Dĩ Nặc lại lần nữa trấn an học trưởng, không biết tốn bao nhiêu sức lực nữa đây?

Khi học đại học, Lã Tường Bình cũng rất chiều cô, hai người là bằng hữu rất tốt, học trưởng tuy rằng ngoại hình thoát nhìn giống lưu manh, tính tình cũng rất thô kệch, nhưng là một người phi thường trọng nghĩa khí.

Phần tình nghĩa này, cũng không bởi vì trải qua khoảng thời gian chín năm mà thay đổi.

” Học trưởng ~ ~ quên đi, đều là chuyện quá khứ rồi mà.” Cô rất cảm kích học trưởng vì cô bênh vực, bất quá hần thực sự rất kích động, khiến cô cảm thấy có chút áy náy.

” Em vì sao không nói cho anh biết?”

” Em....”

” Nếu như em sớm nói cho anh biết, ngay lần đầu tiên hần ngoại tình, anh sẽ đánh cho hần một trận, làm sao hần có cơ hội khi dễ em đến vài lần chứ.” Lã Tường Bình tính tình nóng nảy dễ xúc động, mở miệng mắng chửi, nhất là chuyện có liên quan đến học muội, bởi vì hần rất thương yêu Phương Dĩ Nặc nha.

” Em không sao mà học trưởng, đó đã là chuyện quá khứ.”

Đúng vậy, tất cả đã qua đi, đã từng, cô cho rằng bản thân sẽ không thể tin bất cứ nam nhân nào, cũng không thể yêu thương nam nhân khác, có thể bề ngoài của cô thoát nhìn giống như không có việc gì nhưng trên thực tế vết thương ở trong nội tâm cô rất sâu, sâu đến nỗi nếu nửa đêm cô nằm mộng sẽ tỉnh dậy khóc, sau đó sẽ một mình ngồi đến bình minh.

Yêu, khiến người tớ không cảm nổi lòng, vô pháp tự kiềm chế, cô đã từng nghĩ tới, nếu như có thể nói không thương sẽ không yêu, có phải sẽ tốt hơn không? Nếu như trên đời này thật có nước vong tình có thể cho cô quên yêu, chắc có lẽ sẽ tốt hơn chăng ?

Các đồng học khác ai cũng an ủi cô, cổ vũ cô, phần lớn đồng học đều đồng tình với cô, bất quá bao giờ cũng có vài người biểu hiện ra giống đồng tình, nhưng lời nói ra lại không thể nào xuôi tới.

” Tớ sớm biết rằng Vương Quốc Ân kia có chuyện, trước đây đã cảm thấy hần rất hoa tâm.” Người phát ngôn bữa bãi là đồng học ngày xưa cùng lớp Hướng Lệ Hoa, cô tớ dùng thái độ như biết trước sự tình, là những người thích sau khi chuyện phát sinh mới thả ngựa sau pháo*, bắt đầu ba hoa khoác lác.

(* thả ngựa sau pháo: việc xảy ra rồi mới hành động hoặc mới nói, chẳng có tác dụng gì cả)

” Vương Quốc Ân trước đây động một tí thì trêu đùa nữ sinh, hần rất biết xây dựng hình tượng bản thân, đối với nữ sinh đều tốt, người như thế lẽ ra không thể tín nhiệm, người sáng suốt vừa nhìn là biết.”

Phương Dĩ Nặc nghe xong chỉ là cười nhẹ không nói, ở lớp học cô và Hướng Lệ Hoa quan hệ cũng không thân thiết, bởi vì cô cảm giác được Hướng Lệ Hoa hình như từ trước đây không thích cô, cho nên luôn luôn cùng Hướng Lệ Hoa duy trì khoảng cách.

Cũng đều là mắng Vương Quốc Ân nhưng Phương Dĩ Nặc có thể phân biệt được, Lã học trưởng là thật lòng vì cô mà bênh vực còn Hướng Lệ Hoa biểu hiện ra mặc dù là đang phê bình Vương Quốc Ân nhưng trong giọng nói lại dường như là đang mắng cô ngu.

Phương Dĩ Nặc không muốn cùng cô tớ tính toán cái gì, chỉ có thể tiếp tục giữ lặng yên nhưng bạn tốt Tiểu Ngải của cô sẽ không như vậy mà chịu trận.

” Người trước đây cũng thích Vương Quốc Ân mà, không phải sao?”

” Thích hẳn? Đừng nói giỡn, tớ làm sao có thể thích cái loại người đấy được!”

” Người khi đó luôn đi theo bên cạnh Vương Quốc Ân nha.”

” Là hẳn đi theo tớ được không? Khi đó tớ lại không nỡ kêu hẳn đừng đi theo, để tránh bị người khác hiểu lầm nhưng hẳn động một tí thì trêu đùa, suốt ngày xuất hiện bên cạnh tớ, tớ cũng chỉ là hảo hảo nghe hẳn nói truyện cười nhằm chán thôi, khi đó tớ đã cảm thấy hẳn rất hoa tâm, rõ ràng có người yêu rồi lại thích theo tớ nói chuyện, tất cả mọi người đều là đồng học. Tớ lại không giải thích, cho nên các người mới có thể hiểu lầm tớ thích hẳn, trên thực tế khi đó tớ cảm thấy hẳn rất không đáng tin, tớ xem người chính là rất chuẩn.” Ý tứ chính là Phương Dĩ Nặc không biết nhìn người.

Khi nói người khác cũng không quên tăng bốc bản thân một chút, cả mấy người đồng học cùng Hướng Lệ Hoa có quan hệ tốt cũng đi theo ồn ào nói Vương Quốc Ân không tốt.

Khi bọn họ phê bình Vương Quốc Ân cũng phảng phất cười nhạo Phương Dĩ Nặc ngu muội, có người vô ý có người cố ý, Phương Dĩ Nặc trong lòng hiểu rõ, cô chỉ đem tất cả xem để vào trong đáy mắt.

Khổ sở sao? Hình như không có.

Cô chỉ là cảm thán, tiếc nuối nhưng không bị thương, ngược lại Tiểu Ngải lại rất phần nộ và bất bình, muốn vì cô ra mặt phản bác nhưng Dĩ Nặc đã hạ thủ len lén lôi kéo áo Tiểu Ngải, ý bảo cô ấy không nên làm vậy, không cần phá hủy bầu không khí.

May là sau đó mọi người chuyển chủ đề, thích làm náo động Hướng Lệ Hoa tiếp tục ba hoa khoác lác cô bây giờ tốt lắm, kết giao bạn trai có bao nhiêu ưu tú, thừa dịp mọi người không chú ý, Tiểu Ngải mới tức giận thấp giọng hỏi Dĩ Nặc.

” cậu không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì?”

“Hướng Lệ Hoa nha, cô tớ nói chuyện rất quá đáng, căn bản là cố ý giễu cợt cậu, những người khác thật là...., cũng không giúp cậu, chỉ ở bên xem náo nhiệt.”

Phương Dĩ Nặc lắc đầu. “Miệng trên mặt người tớ, chúng tớ đâu thể không chế được.”

“Cậu cần phải phản bác cô tớ nha! Cậu biết không? Cô tớ trước đây rất thích Vương Quốc Ân, nhưng mà Vương Quốc Ân theo đuổi cậu, cho nên cô tớ khẳng định rất đổ kị với cậu nha, biết rõ cậu ly hôn còn cố ý nói như vậy! Rõ ràng chính là cười trên nỗi đau của người khác nha.”

“Phải không?”

Phương Dĩ Nặc chỉ là lên tiếng. “Uh.”

Tiểu Ngải nhăn mặt to ra. “tớ chịu cậu luôn, cậu không nên dễ bị khi dễ như vậy chứ? Haizz, cậu trước đây chính là như vậy, luôn rất tốt, lòng mềm yếu.”

“Cảm ơn lời khen ngợi của người. “Phương Dĩ Nặc trái lại nở nụ cười, khiến Tiểu Ngải nhìn vừa tức vừa không biết làm sao.

“Thật không rõ tại sao cậu còn có thể lạc quan như vậy? Vẫn còn cười được?”

“Cậu muốn biết nguyên nhân sao? Tớ nói cho cậu, lạc quan bởi vì tớ cuối cùng tìm được bản thân mình; tớ cười là bởi vì tớ cuối cùng biết người nào mới là chân chính quan tâm tớ, cái loại quan tâm này không phải nói miệng mà là dùng hành động biểu thị, chỉ ít Hướng Lệ Hoa nói đúng một chuyện, tớ thực sự không có mắt nhìn người nhưng bây giờ tớ sẽ nhìn cho kỹ, cho cẩn thận.”

Kỳ thực ngay cả Phương Dĩ Nặc cũng rất kinh ngạc bản thân vì sao bình tĩnh như vậy, có lẽ là bị Cách Lâm ảnh hưởng, cô cũng dần dần chuyển sang lý tính không xử trí theo cảm tính, bởi vì tức giận hoặc khổ sở

cũng không thể giải quyết chuyện, nên thà lý tính lúc cần lý tính, sẽ ít đi rất nhiều phiền não cũng không dễ dàng bị người # chi phối.

Tâm tình như vậy cô rất vui mừng cũng cảm thấy rất tự tại.

Tiểu Ngải ban đầu rất tức giận, nhưng sau khi nghe Dĩ Nặc nói xong, cuối cùng nở nụ cười, tới bên cô thấp giọng nói: “Không chỉ tớ quan tâm cậu, có người đúng là luôn luôn rất quan tâm cậu nha.”

” Ai?”

” Vậy còn hỏi, đương nhiên Lã học trưởng nha.”

Phương Dĩ Nặc cảm thấy nghi hoặc, đang muốn hỏi Tiểu Ngải có ý tứ gì, thì không biết từ lúc nào Lã Tường Bình lại cùng người khác thay đổi chỗ ngồi, ngồi vào chỗ bên cạnh cô, còn đối với cô cười.

Rất lâu không thấy Dĩ Nặc, tuy rằng qua chín năm cô đã là mẹ của một hài tử, Dĩ Nặc trước mắt vẫn như cũ thanh tú uyển chuyển xinh đẹp như trước, là một phụ nữ trưởng thành có nhiều quyến rũ, lại lần nữa gọi lên tình cảm hân lén chôn dưới đáy lòng.

Lúc ở đại học, hân lén lút thích học muội, hơn nữa cũng biết ngoại hình thô kệch của mình bên cạnh học muội mỹ lệ thanh thuần giống một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, cho nên hân thủy chung không dám thổ lộ chân tình với học muội, hơn nữa khi đó bên người cô đã có người khác.

Bây giờ chín năm trôi qua, hân cũng xem như có chút thành tựu, bản thân mở một công ty nhỏ, tuy rằng quy mô không lớn nhưng kinh doanh tốt đẹp, tốt xấu cũng là một lão bản.

Hân hiện tại sự nghiệp thành công hân là xứng đôi với học muội, khi biết học muội đã khôi phục độc thân, hân biết trong nội tâm mình, nguyên là phần tình cảm đã chết kia đang từ từ sống lại.

” Học muội, người còn trẻ, cơ hội còn rất nhiều, trên đời này nam nhân tốt rất nhiều, muốn tìm nam nhân tốt hơn so với tên kia quá dễ dàng nha?”

Trước mắt có một nha.

Dĩ Nặc gật đầu mỉm cười nói: “Đúng nha, trên đời này nam nhân rất nhiều, bắt quá đã từng li hôn lại mang theo một hài tử, điều kiện không bằng trước đây được.”

” Nói cái gì, bây giờ ly hôn là chuyện bình thường, hơn nữa cũng không phải là mọi nam nhân đều để bụng đối phương có tiểu hài tử, lấy anh mà nói, cảm thấy ly hôn có tiểu hài tử không phải là chuyện ghê gớm, quan trọng là tình cảm.” Hân nói lời này đương nhiên là mượn cớ chứng tỏ hân lòng dạ rộng lượng, là nam nhân tốt nhắc nhở cô xem xét hân nha.

Phương Dĩ Nặc nghĩ học trưởng đang hảo tâm an ủi mình nên cười nói: “Em từ trước giờ cảm thấy học trưởng là một nam nhân tốt.”

Lã Tường Bình trong lòng nóng lên. “Thực sự?”

” Học trưởng là người coi trọng nghĩa khí, chính trực lại rất chiều cổ người khác, em luôn luôn cảm thấy rất kỳ quái, học trưởng vì sao đến bây giờ còn không có bạn gái?”

” Ha ha... Cũng là bởi vì sự nghiệp thôi...” Hân gãi gãi đầu cười nói, không tự giác đỏ mặt.

” Học trưởng, không phải em nói gì anh, nhưng anh tuổi tác cũng không còn nhỏ, cũng ba mươi ba tuổi rồi, nên quyết định kết giao bạn gái mới phải nha.”

” Anh cũng muốn nha, bắt quá cũng phải xem xem người ta có thích anh hay không nha?”

” Học trưởng có người trong lòng?”

” Có...”

Phương Dĩ Nặc càng thêm hiếu kỳ. “Di? Làm sao chưa từng nghe anh nói qua, là ai thế?”

” Là thâm mến, người này... Em cũng biết...”

” Cũng biết, thiệt hay giả? Chẳng lẽ là đồng học đại học của chúng ta?”

Tiểu Ngải ở một bên nghe xong suýt cười chết! Dĩ Nặc này thực sự là tri độn nha, người Lã học trưởng thích chính là cô, cô cứ nhiên nhìn không ra? Mà Lã học trưởng cũng thật là, nhìn hấn xoa xoa tay dánh về khăn trương, lộ ra khuôn mặt thô kệch hiem thấy để lộ ra đỏ bừng, hại cô là người đứng xem cũng nhìn không được vì hấn mà sốt ruột, vội vàng ra dấu bảo hấn thêm ít dấu hiệu.

Lã học trưởng nhìn thấy động tác của Tiểu Ngải, cố lấy dũng khí gạt đầu. “Đúng.”

Oa, đây chính là tin tức lớn nha! Phương Dĩ Nặc vừa kinh (kinh sợ) vừa vui, té ra học trưởng thăm mền 1 cô gái mà lại là người cô biết, lại là đồng học đại học, không biết là học tỷ hoặc học muội nào đây?

Biết học trưởng hoá ra sớm đã có người thăm mền, cô cũng vì học trưởng vui vẻ, bởi vì học trưởng nhiều năm qua như vậy vẫn không kết giao bạn gái khiến cô không khỏi vì hấn lo lắng.

” Học trưởng, rốt cuộc là ai vậy? Hại em hiếu kỳ chết đi được, anh mau theo đuổi người đó nha! Thật tốt quá, nếu như học trưởng kết giao bạn gái, lần sau có thể cùng bạn trai em, bốn người cùng nhau hẹn gặp.”

Lã Tường Bình và Tiểu Ngải hai người đều ngẩn ngơ, Tiểu Ngải kinh hô nói.

” Cậu có bạn trai?”

” Di? Không nói cho các người sao? Ha ha, xin lỗi, cứ nhiên đã quên nói, tớ đã kết giao bạn trai. Đúng vậy, ha ha....” Vừa nghĩ đến Cách Lâm, cô vẽ mặt đều là biểu tình hạnh phúc, đáng tươi cười cũng đặc biệt ngọt ngào nhưng có người lại lọt vào địa ngục tối tăm.

(Anh nam phụ của chúng tớ!!! Đúng là chết từ trong trứng nước!!!!!!!!!!!!!!)

Nguyên bản những người khác đang nói chuyện, nghe nói như thế cũng đều dời lực chú ý đến chỗ này.

“Người có bạn trai?”

“Lúc nào kết giao?”

“Hấn là ai vậy?”

Mọi người đều hỏi, dù sao tin đồn của người khác luôn ợc chào đón nhất, nhất là Dĩ Nặc đã ly hôn lại có tiểu hài tử mà nhanh như vậy đã có bạn trai, càng làm ọi người hiếu kỳ.

“....” Lã Tường Bình kinh ngạc nói không ra lời, ngọn lửa tình yêu kia vừa mới sống lại một chút lại bởi vì cô một câu có bạn trai lần thứ hai tử trận.

Cho dù qua chín năm, hấn vẫn chậm một bước, cả người cứng lại như Mộc Đầu Nhân (người gỗ).

Tại sao?

Tại sao số phận lại vui đùa hấn một lần nữa?

Nhiều năm như vậy, cho dù cô kết hôn hấn vẫn rất thích cô vẫn tìm không được người thứ hai có thể làm hấn thích lâu như vậy.

Sau khi biết cô ly hôn hấn cho rằng đây là số phận an bài, là duyên phận hai người sẽ nối tiếp, thế nhưng lão Thiên lại vui đùa hấn....

Không, hấn nói với bản thân, lúc này đây không thể yên lặng, không thể nhượng bộ bởi vì hấn đã không phải tiểu tử năm đó, là nam nhân trưởng thành đạt được sự nghiệp.

Biết người biết ta bách chiến bách thắng, hấn trước phải làm rõ ràng chi tiết tình địch. Vì vậy hấn hít một hơi sâu bình tĩnh hỏi: “Bạn trai người làm cái gì?”

“Hấn... Ách... Hấn xem như là điều tra viên đi.” Cô nghĩ đến Cách Lâm nói qua với cô, nhiệm vụ hấn là tới nghiên cứu địa cầu, thu thập tư liệu, cùng với sinh tiểu hài tử.

Điều tra viên? Đó chính là công nhân viên, phải xử lý các công việc lặt vặt như nhân viên văn phòng, đâu có so được với hấn lão bản này.

“Hấn mấy tuổi?”

Cô nghe xong ngẩn ngơ, lúc này mới đột nhiên nghĩ đến, cô hoàn toàn không biết được Cách Lâm mấy tuổi.

“A... Em không biết...”

“Em không biết?”

“Em đã quên hỏi.”

Đã quên hỏi? Hay là không tiện nói?

Những người khác trong lòng nhiều ít đều có chút hồ nghi, cho rằng khả năng thứ hai khá lớn, tuy rằng Dĩ Nặc lớn lên không xấu nhưng là nữ nhân ly hôn lại mang theo một hài tử phải dưỡng, có thể tìm được nam nhân nào có điều kiện tốt? Phải hay không đối tượng cổ kết giao cũng là ly hôn và đã có tiểu hài tử, hơn nữa là nam nhân trung niên, cho nên mới không tiện nói ọi người biết tuổi của đối phương ?

Giữa lúc mọi người trong lòng nhận định bạn trai Phương Dĩ Nặc điều kiện khăng định không được tốt lắm, thì điện thoại di động của Phương Dĩ Nặc vang lên, cô vội vàng tiếp điện thoại di động, sau khi nói mấy câu cúp điện thoại, sau đó áy náy đối mọi người nói: “Xin lỗi! Tôi phải đi trước, bạn trai tôi mang nữ nhi của tôi tới đón tôi.”

Mọi người nghe, đâu có thể nào thì thả cô đi như vậy, Hướng Lệ Hoa càng hiếu kỳ bạn trai mới của cô bộ dáng như thế nào lập tức nói: “Gấp cái gì, gọi bạn trai người vào đây cùng nhau ngồi nha.”

Những người khác cũng ào ào phụ họa. “Đúng nha, nếu hần, kêu hần vào đây ngồi nha.”

” Nhưng là....” Phương Dĩ Nặc sắc mặt gặp nạn, Hướng Lệ Hoa càng cho rằng bạn trai cô điều kiện nhất định rất kém cỏi, đâu chịu buông tha cơ hội này! Khi ở đại học, Phương Dĩ Nặc cái gì cũng so với cô tốt hơn, đoạt hết danh tiếng của cô khiến cô ghi hận trong lòng, nên lúc này cô phải lấy dáng vẻ ưu việt để áp đảo Phương Dĩ Nặc.

Lã Tường Bình cũng muốn nhìn một chút tình địch bộ dáng thế nào, đương nhiên cùng Hướng Lệ Hoa nói.

” Đúng nha học muội, gọi hần vào đây ngồi, để mọi người biết một chút.”

Tiểu Ngải lớn tiếng phản đối. “Các người không nên miễn cưỡng Dĩ Nặc có được hay không? Đây là việc riêng tư của cô ấy nha.”

” Chúng tôi là hảo ý nha, nhân tiện giúp cô ấy đánh giá một chút tính tình bạn trai mới của cô ấy như thế nào? Miễn cho cô ấy ngộ nhận người không tốt.” Hướng Lệ Hoa cố tình nói! Những người khác hiếu kỳ càng thêm tán thành.

” Cái gì ngộ nhận người không tốt, người nói chuyện rất khó nghe nha.” Tiểu Ngải tức giận phản bác.

“Nha? Người tức giận cái gì? Lẽ nào người không hy vọng Dĩ Nặc tìm được đối tượng tốt sao?”

” Đương nhiên hy vọng cô tìm được đối tượng tốt!”

” Vậy là được rồi, người làm chi kích động như vậy?”

” Người....”

Mất thấy Tiểu Ngải sẽ cùng Hướng Lệ Hoa âm ỉ, Phương Dĩ Nặc vội vàng chen vào nói. “Hảo hảo, tôi là nói hần vào đây ọi người xem một chút.” Phương Dĩ Nặc trấn an Tiểu Ngải, lộ ra nụ cười muốn cô yên tâm, nếu mọi người muốn nhìn để mọi người xem đi chỉ hy vọng đến lúc đó sẽ không hù dọa mọi người.

Bất quá đây là không có khả năng, Phương Dĩ Nặc có thể đoán được phản ứng mọi người xem Cách Lâm sẽ là cái gì, bởi vì tình huống này cô đã nghiệm chứng qua với người qua đường khác.

Khi Cách Lâm xuất hiện, quả nhiên lại hù dọa mọi người tại hiện trường, bởi vì hần thực sự rất anh tuấn và rắn rỏi!

Cách Lâm thân cao 1m90, vừa xuất hiện thì đã làm mọi ng ở đây chấn động, tay hần ôm tiểu Diệu Diệu đi vào, trên người mặc quần áo bình thường do Dĩ Nặc chọn dùm hần, thân hình rắn chắc nhìn ra được có tập luyện thể hình, giữa hào phóng có nhã nhặn, bề ngoài tuấn đạt càng khiến nhóm nữ nhân xem càng thêm choáng váng.

Hắn anh tuấn hiếm thấy, không giống ngày nay – nhiều nam nhân tuấn mỹ lớn lên quá mức xinh đẹp, quá mức bánh phở*, ngược lại khuôn mặt hắn cương nghị mang theo nhu hòa, rõ ràng là dáng người uy vũ, tay trái lại ôm tiểu hài tử, vai phải trên lưng mang túi sách của tiểu hài tử, cầm trên tay là một túi xách lớn nguyên liệu nấu ăn mới vừa đi chợ mua, xanh tươi còn lộ ra một nửa cái túi, như vậy vẫn như cũ không giảm nam tính của hắn, ngược lại càng tăng thêm mị lực nam tính...

(* ý là quá yếu đuối, dễ vỡ)

” Di? Anh đi chợ mua đồ?” Phương Dĩ Nặc kinh ngạc đứng lên đi tới bên cạnh Cách Lâm, kiểm tra vài thứ trong cái túi hắn mua.

” Anh đi đón Diệu Diệu, thuận tiện đi mua đồ ăn!”

” Làm sao không đợi em đi mua? Vạn nhất mua sai rồi làm sao bây giờ?”

” Sẽ không mua sai, những nguyên liệu nấu ăn này bữa tối hôm nay.”

” Mẹ gọi anh mua?”

“Không phải! Anh mua, hôm nay anh nấu ăn.”

“Anh biết?”

” Anh có học.”

Nữ nhi Diệu Diệu vui vẻ nói ẹ. “Chú Cách Lâm học rất nhanh nha, hôm nay buổi trưa chú đưa cơm tiện lợi tới cho con ăn nha, tất cả đều là chú làm, ăn hảo ngon nha.”

Phương Dĩ Nặc hiếu kỳ hỏi: ” Anh làm sao học?”

” Anh xem Youtube, phim dạy người nấu ăn.”

Chắc hẳn phải vậy, khả năng học tập siêu cường của Cách Lâm khẳng định là trình độ tay nghề không khác gì các sư phụ khách sạn.

Bọn họ ở trước mặt mọi người tự nhiên tán gẫu việc nhà, cho nên mỗi khi họ di chuyển hay nói gì thì tất cả mọi người đều nhìn thấy và nghe thấy hết.

Không cần giải thích gì nhiều, bạn trai Phương Dĩ Nặc có bao nhiêu ưu tú, bao nhiêu làm người ta kinh ngạc, lại có bao nhiêu thương yêu cô, liếc qua đều có thể thấy ngay.

Trên đời này nam nhân thành công e rằng rất nhiều thế nhưng nam nhân ở nhà cũng rất ít, trên đời này nam nhân lớn lên suốt cũng rất nhiều thế nhưng nam nhân lớn lên suốt đồng thời lại bằng lòng mang tiểu hài tử mua đồ ăn kiêm làm việc nhà lại phi thường ít ỏi, đặc biệt là cả việc yêu tiểu hài tử của người khác.

Phương Dĩ Nặc rất tự nhiên với mọi người giới thiệu Cách Lâm, Cách Lâm cũng hướng mọi người gật đầu chào, về phần những người khác đã sớm nhìn đến choáng váng, Hướng Lệ Hoa gần như trừng con ngươi ra, Lã Tường Bình càng đỡ người ra nói không ra lời.

Trong tất cả mọi người, cao hứng nhất chính là Tiểu Ngải, đáng lẽ cô còn đang vì Dĩ Nặc lo lắng, nhưng tình hình lại hoàn toàn bất ngờ.

Con mắt không mù đều biết, bạn trai này của Dĩ Nặc thực sự rất tốt, so với Vương Quốc Ân kia ưu tú hơn vạn lần, tuy rằng cô rất đồng tình với Lã học trưởng nhưng cô càng cao hứng hơn khi Dĩ Nặc có thể kết giao bạn trai tốt như thế, không khỏi vì Dĩ Nặc cảm thấy hài lòng cho nên cô tố cổ ý lớn tiếng nói.

” Dĩ Nặc, bạn trai người hảo suất nha.”

Cách Lâm nhìn phía Tiểu Ngải, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

” Người học nấu ăn?”

” Đúng vậy.”

” Người nấu ăn ẹ con cô ấy ăn, còn giúp Dĩ Nặc đón Diệu Diệu tan học?”

“Không phải giúp đỡ, đó là trách nhiệm.” Cách Lâm nói, hắn chỉ là trình bày sự thật, Minh Tinh nhân một khi chọn bạn đời thì việc làm cho bạn đời vui vẻ chính là trách nhiệm suốt đời của bọn họ, không bao giờ thay đổi.

Lời này khiến tất cả nữ nhân nghe được hâm mộ không thôi, dù sao tất cả nữ nhân ở đây cũng đã đều ba mươi tuổi, trên tình trường người nào không té ngã qua? Trong đó cay đắng ngọt bùi, chỉ có người trong cuộc chính miệng hưởng qua mới hiểu được tư vị, nữ nhân muốn hạnh phúc kỳ thực rất đơn giản chính là một người nam nhân đồng ý vì cô mà chờ đợi ở nhà.

Rất rõ ràng, nam nhân vô cùng anh tuấn trước mắt này tựa hồ đúng là người như thế, hắn có bờ vai chắc nịch và lòng ngực rắn chắc, là 1 người có thể vì người con gái của mình mà che mưa chắn gió.

Hướng Lệ Hoa trong lòng ghen ghét, cô không tin nam nhân “chất lượng” tốt như vậy làm sao lại chọn Dĩ Nặc – một nữ nhân đã ly hôn lại có tiểu hài tử được chứ? Cô cho rằng nam nhân này khẳng định là giả bộ, nói không chừng Phương Dĩ Nặc cố tình tìm người đến diễn kịch.

” Khi tình yêu cuồng nhiệt cái gì cũng nguyện ý làm, đây là 1 điều rất bình thường, nhưng có thể duy trì bao lâu? Phần lớn người thời gian ở lâu sẽ phiền chán.” Hướng Lệ Hoa nói làm Tiểu Ngải kháng nghị.

” Này, cô làm chi nói lại nói loạn nữa hả!”

” Tổ nói chính là thực sự nha, cái gọi là trách nhiệm phải cả đời mới chắc chắn, nếu như mới duy trì mấy tháng hoặc là mấy năm sẽ không hiếm lạ.”

Đôi mắt đen tuyền của Cách Lâm chuyển hướng Hướng Lệ Hoa nói với cô ta: “Ta sẽ đối với cô ấy phụ trách cả đời.” Trước mặt giống nhau, với Cách Lâm mà nói hắn chỉ là trình bày một chuyện thực thể nhưng lời này lại đưa tới chấn động không nhỏ.

Ý của anh là nói anh muốn kết hôn với Dĩ Nặc?” Có người kinh ngạc hỏi.

” Đúng vậy, ta muốn lấy Dĩ Nặc, thế nhưng Dĩ Nặc còn không có đáp ứng gả cho ta.”

Hiện trường một trận sấm kinh hô, Phương Dĩ Nặc cũng mắc cỡ không biết như thế nào cho phải, cô rất minh bạch cá tính Cách Lâm có chuyện nói thẳng không quanh co lòng vòng, nhện không được tức giận xấu hổ đối với hắn ra lệnh: “Được rồi, đừng nói việc này.”

Tiểu Ngải không buông tha cơ hội này! Bởi vì cô thực sự hiếu kỳ đến chết, cũng muốn tức chết Hướng Lệ Hoa.

” Anh thực sự muốn kết hôn với Dĩ Nặc?”

Cách Lâm nhìn Dĩ Nặc, nhìn nhìn lại Tiểu Ngải. “Dĩ Nặc không cho phép ta nói, ta nói cô ấy sẽ tức giận! Không thể làm chuyện khiến cô ấy tức giận.”

Trong lời nói không có chút gì là uất ức lại có bao nhiêu là cảm động, hơn nữa lời này từ miệng hắn nói ra, chân thực như vậy, lại không một chút nào giống với 1 kẻ miệng lưỡi trơn tru, bởi vì vẻ mặt cùng thái độ của hắn xem ra rất giống một nam nhân lời hứa đáng giá nghìn vàng.

Phương Dĩ Nặc có thể che miệng Cách Lâm lại nhưng che không được cái miệng nhỏ nhắn của nữ nhi Diệu Diệu.

” Cách Lâm muốn cùng mẹ sinh tiểu hài tử, nhưng mà mẹ cũng không chịu, Cách Lâm hảo đáng thương nha, con cũng muốn có em trai em gái.”

Cách Lâm nhìn về phía Diệu Diệu, đôi mắt hiện lên một tia sáng. “Diệu Diệu muốn em trai em gái?”

” Đúng rồi.”

” Hảo, chú nhất định cùng Dĩ Nặc rất nhiều em trai em gái cho con.” Bởi vì đây là nhiệm vụ lớn nhất hắn tới làm tình, hắn phi thường hài lòng.

Phương Dĩ Nặc đã sớm vẽ mặt đỏ bừng, tức giận mà nói: “Em không phải kêu anh đừng nói nữa?”

Cách Lâm nghiêm trang trả lời cô: “Người chỉ bảo ta không cho phép nói chuyện lấy người, không có nói không cho phép ta nói chuyện sinh em trai em gái cho Diệu Diệu nha.”

Diệu Diệu nghe xong khanh khách cười to, Phương Dĩ Nặc muốn mắng cũng không được, không mắng cũng không xong, không biết Cách Lâm sẽ tiếp tục nói cái gì làm cho cô kinh ngạc nữa, nên cô không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, cô vội vàng hướng Lã Tường Bình hỏi.

” Được rồi học trưởng, anh vừa rồi nói có bạn gái, rốt cuộc là ai hả?”

Lã Tường Bình sớm đã cứng thành pho tượng thật lâu giống bị một mũi tên bắn trúng tim, ở trong tối âm thầm rỉ máu.

” Anh không nói.”

” Di? Tại sao?”

” Anh không muốn nói.”

” A, keo kiệt ~ ~”

Ô ô ô... Kêu hân mở miệng nói như thế nào được đây? Dù không nói rõ cũng đã biết trước không còn hy vọng, hân không ngu gì mà nói nha!

Sau cùng, Phương Dĩ Nặc không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nói cô còn có việc, kéo Cách Lâm nhanh lên một chút rồi xa hiện trường, miễn cho tên người ngoài hành tinh này nói linh tinh vài cái nữa là thảm nha!

8. Chương 8

Phương Dĩ Nặc cuối cùng tìm được công việc, cô làm nhân viên tài vụ tại một công ty nhỏ, sau khi bắt đầu đi làm cuộc sống trải qua càng thêm phong phú bởi vì Cách Lâm thay thế vị trí của cô khiến cô có khi cuộc sống so với trước hoàn toàn bất đồng.

Cách Lâm không hổ là một người xứng đáng với chức danh tình nhân, mỗi ngày đưa cô đi làm, hơn nữa một mình ôm lấy mọi việc nhà, đến thời gian cô tan tầm thì Cách Lâm đã chờ cô ở ngoài cửa cao ốc hơn nữa còn đưa Diệu Diệu đến.

” Mẹ!” Diệu Diệu phấn khởi hướng mẹ vẫy tay.

Vừa nghe tiếng gọi của nữ nhi, Phương Dĩ Nặc rất kinh ngạc nhìn theo hướng tiếng gọi thì thấy nữ nhi mặc đồng phục trường học đang vui vẻ chạy tới bên cô, lao vào trong ngực của cô.

” Nữ nhi ngoan, sao con lại tới đây?”

” Chú Cách Lâm đưa con đến.” Diệu Diệu chỉ vào Cách Lâm phía sau đi tới.

Cô nhìn khuôn mặt của Diệu Diệu bởi vì phấn khởi mà hồng hồng lên, nhãn đôi mi thanh tú lại chất vấn: “Hai người là bay tới đây phải không?”

Có thể thời gian ngắn như vậy đón Diệu Diệu lại lập tức qua đây đón cô, nghĩ cũng biết Cách Lâm sử dụng ẩn hình phi hành nếu không Diệu Diệu sẽ không phấn khởi như thế.

“Không phải nói anh dùng một phần nhỏ phi hành khí thôi sao?”

” “Một tuần dùng một lần, dùng một phần nhỏ thôi.” Cách Lâm hồi đáp, đây là hân đối với “Dùng một phần nhỏ” định nghĩa, mà ý tứ của Dĩ Nặc kỳ thực là nếu không phải bắt đắc dĩ, cố gắng hết mức không nên dùng.

” Ta không phải có ý này, ta là sợ vạn nhất bị người khác phát hiện thì biết làm sao bây giờ?”

” Sẽ không đâu mẹ, chú Cách Lâm rất đáng tin nha.” Tiểu Diệu Diệu vừa nói, vừa dùng bàn tay nhỏ bé của mình nắm bàn tay của Cách Lâm.

Cách Lâm đem tiểu Diệu Diệu ôm lấy đối với cô nói: “Người vui vẻ không?”

” Vui vẻ!”

Hắn gật đầu. “Tốt.”

Tiểu Diệu Diệu len lén ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Lần sau lại mang con len lén bay nha.”

” Ta nghe được nha.” Dĩ Nặc cố tình bày ra thái độ bà mẹ nghiêm khắc.

Tiểu Diệu Diệu cười ngã trên vai Cách Lâm, hai tay nhỏ bé bám trụ cái cổ Cách Lâm, bọn họ xem ra rất giống tình cảm cha và con gái, Dĩ Nặc nhìn mà âm áp trong lòng.

Diệu Diệu dù sao cũng chỉ là một hài tử cũng cần tình yêu thương của cha mà Cách Lâm vừa vặn bổ sung sự khuyết thiếu tình thương của cha ấy cho Diệu Diệu; cô cũng biết Cách Lâm tuy rằng không phải chồng của cô nhưng những gì anh làm được so với 1 người chồng thì càng nhiều, khiến cô được hưởng thụ cảm giác được chồng sủng ái.

Khi cô cần Cách Lâm nhất định sẽ luôn ở bên, tuy rằng hắn là một người ngoài hành tinh nhưng hắn rất nỗ lực học tập làm một người địa cầu, Cách Lâm đối với Diệu Diệu tốt, đối với ba mẹ cũng rất tốt, và đối với cô thì người bạn đời này rất rất rất tốt.

Như hắn nói, hắn sẽ không làm ra chuyện khiến cô không vui, cho dù hắn luôn không rõ vì sao cô xem phim nhiều tập, và vì nội dung phim mà tâm tình xúc động?

Không rõ vì sao cô nghe được một bài hát cảm động sẽ cảm động đến rơi nước mắt?

Không rõ cô vì sao xấu hổ?

Không rõ cô nội tâm phức tạp....

Có lẽ Cách Lâm cả đời cũng không sẽ minh bạch, nhưng mà hắn lại nguyện ý lắng nghe, chuyên tâm lắng nghe, đồng thời nhớ kỹ lời cô nói, cô thích cái gì, không thích cái gì hắn cũng sẽ không quên.

Nhìn Cách Lâm bóng lưng cao to rắn rỏi cùng với tiểu Diệu Diệu đáng vẻ vui vẻ hoạt bát mà cô mê muội!

Đây là hạnh phúc của cô, một hạnh phúc đơn giản mà bình thường, Cách Lâm bổ sung khuyết điểm nhiều năm qua của cô một cách bình thường như vậy.

” Cần thận.....”

Tiếng thét chói tai bất thành linh khiến Dĩ Nặc khó hiểu quay đầu lại, một chiếc xe mất kiểm soát đang hướng cô xông tới, giờ khắc này cô ngây dại, ý nghĩ trống rỗng, hai chân rõ ràng không thể động đậy, khoanh tay đứng nhìn chiếc xe kia không khống chế được sẽ tông vào cô —

A?

Tư thế của cô duy trì không thay đổi, cảnh vật cũng không thay đổi, bất quá có một số việc thay đổi! Chiếc xe không có đâm đến, người của cô không biết lúc nào đã trong khuỷu tay của Cách Lâm, chiếc xe gây tai nạn kia cứ nhiên đứng ở ven đường?!

Cô ngơ ngác nhìn Cách Lâm, có chút không rõ ràng lắm. Vừa rồi phát sinh chuyện gì? Giống như một giấc mộng nha.

” Đi thôi.” Cách Lâm vẫn như cũ duy trì sắc mặt không chút thay đổi, ôm vai của cô cùng nhau ly khai hiện trường.

Cô ngây ngốc đi theo Cách Lâm, suy nghĩ trống rỗng đang nỗ lực tìm về ký ức ban nãy, nhưng làm sao cũng nhớ không nổi mình là như thế nào được Cách Lâm ôm, nhưng cô có thể xác định chiếc xe kia rõ ràng muốn tông cô.

” Là anh đúng không? Anh đã làm gì vậy? Tại sao em không bị xe đụng?”

Cô biết Cách Lâm có năng lực thần kỳ, ngoại trừ bay, vũ khí bên hông sẽ biến thành dây thừng dẻo dai, hoặc là một thanh kiếm cứng rắn, nhưng lại không biết còn có thể khiến cô không bị xe đụng, nhưng lại khiến người ta hoàn toàn không hiểu hắn là làm như thế nào? Thực sự khiến người ta kinh ngạc.

” Tiêu trừ trọng lực, khiến xe ngừng lại, hủy đi tốc độ, không bị ảnh hưởng, không gian chỉnh hợp.”

Cô ngẩn ngơ. “Hả? Anh nói cái gì?”

” Tiêu trừ trọng lực, khiến xe ngừng lại, hủy đi tốc độ, không bị ảnh hưởng, không gian chỉnh hợp.”

Có nghe cũng không hiểu, cô vẫn không rõ Cách Lâm đang nói cái gì, tuy rằng tiếng Hoa của Cách Lâm càng nói càng lưu loát thể nhưng nếu như muốn giải thích một chút khoa học kỹ thuật khó hiểu có lẽ không cao. Cô đoán rằng, đây đại khái cùng lý lẽ khoa học kỹ thuật...v.v.. có liên quan! Còn muốn hỏi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cô chính là thôi đi.

Cô không cần phải hiểu những cái đó, chỉ cần hiểu Cách Lâm bảo hộ cô là được.

Cách Lâm một tay ôm Diệu Diệu, tay ôm vai của cô, đi dạo trên lề đường, có hẳn bên người ngay cả cái chuyện kinh tâm động phách này ban này hình như cũng trở nên nhỏ nhặt không đáng kể.

An toàn và thỏa mãn thế này đúng là cái cô hi vọng nha!

Tựa ở trong lòng Cách Lâm, Phương Dĩ Nặc nội tâm tràn đầy cảm động, xuất hiện một cổ xúc động muốn hỏi báo Cách Lâm, ngẩng khuôn mặt thanh tú thâm tình nhìn Cách Lâm.

” Cách Lâm! Em muốn gả cho anh.” Cô nhẹ nhàng đối Cách Lâm ưng thuận nhận lời.

Con người đen tuyền kia giống có một chấm nhỏ sáng lên quả nhiên hiện lên tử quang thần bí, nhìn thẳng cô.

“Em nguyện ý gả cho anh?”

” Đúng vậy.”

” Nguyện ý cùng anh sinh tiểu hài tử?”

Cô xấu hổ gật đầu. “Đúng vậy.”

Tử quang trong con người đen chợt hiện lên càng lúc càng sáng, tuy rằng trên mặt Cách Lâm không có biểu cảm, nhưng Dĩ Nặc cảm thấy được Cách Lâm phi thường vui vẻ, hơn nữa cánh tay ôm vai cô cũng trở nên có hữu lực.

” Mẹ muốn cùng chú Cách Lâm kết hôn ạ?” Diệu Diệu hưng phấn hỏi.

” Đúng nha, con có nguyện ý để mẹ và chú Cách Lâm kết hôn hay không?”

” Đương nhiên nguyện ý, con thích chú Cách Lâm nhất.”

” Mẹ và chú Cách Lâm kết hôn, chú Cách Lâm chính là ba ba mới của con.”

“Con thích chú Cách Lâm làm ba ba.” Tiểu Diệu Diệu so với mẹ còn vui vẻ hơn, hai tay nhỏ bé vòng trụ cái cổ của Cách Lâm, nhõng nhẽo rúc trên vai Cách Lâm.

Cách Lâm hết sức phát huy hình thức suy nghĩ lý tính của hắn, nói không chút nào quanh co lòng vòng—

” Đêm nay có thể cùng em làm tình không?”

Phương Dĩ Nặc lập tức xấu hổ đỏ mặt, không khoan dung dùng quyền đấm đánh hắn.

” Cáp bách như thế làm cái gì? Người ta mới đáp ứng gả cho anh, anh đêm nay sẽ...”

Cách Lâm rất lô-gích trả lời câu hỏi của cô. “Căn cứ tính toán, đêm nay là thời kỳ rụng trứng của em.”

” Hả? Anh làm sao biết?”

“Anh có nghiên cứu, chu kỳ kinh nguyệt của lam tinh nữ nhân là hai mươi tám ngày, thời gian mao kỳ là mười bốn ngày sau khi kinh nguyệt, thời gian rụng trứng nếu như không có thụ tinh khoảng chừng sống sót hai ngày. Tính toán thời gian chu kỳ của em, vừa vặn hôm nay rụng trứng, nói cách khác, anh theo hôm nay đến ngày mai bốn mươi tám tiếng đồng hồ, đều phải với em làm tình —”

Cánh tay nhỏ nhắn vội vàng đảo trụ cái miệng của hắn.

“Không cần phải nói lớn tiếng như vậy.” Cô tức giận mắng.

Cách Lâm bắt tay cô, dùng tiếng rất nhỏ đối với cô nói: “Anh phải cùng em làm tình hai ngày, cơ hội thụ tinh tăng cao.”

“Em lại không đáp ứng đêm nay với anh làm.”

“Bây giờ nói không làm? Vậy phải lúc nào làm?”

“Diệu Diệu ở đây, không nên nói việc này nữa.” Thật là, hại cô không hiểu được nên làm sao nói với hần.

Ai, cô dù sao cũng là nữ nhân, có đôi khi ở sâu trong nội tâm cô chính là sẽ mong đợi nho nhỏ Cách Lâm có thể lãng mạn một chút, nhưng yêu cầu ấy đối với Cách Lâm mà nói hình như quá khó khăn.

Cô có thể hay không yêu cầu nhiều lắm nha?

Con người đen tuyền đem khuôn mặt e thẹn phiếm hồng kia thu vào trong mắt, lóe lên tử quang huyền bí, đột nhiên Cách Lâm cúi đầu hôn cô, khiến cô trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp.

Cách Lâm chưa bao giờ đột nhiên hôn cô như vậy, chỉ có cô yêu cầu mới có thể nghe theo, chỉ ít mỗi ngày tiến hành được ôm cùng được hôn.

Giống như vậy trên đường cái hôn cô không hề báo động trước, chính là lần đầu.

Cô vô pháp cự tuyệt, Cách Lâm hôn đối với cô tồn tại một ma lực khó có thể chống cự, mặc dù không rõ hần tại sao lại đột nhiên hôn cô, nhưng đáy lòng cô là vui vẻ.

Tiểu Diệu Diệu đối với chuyện Cách Lâm hôn mẹ đã sớm quen, nhưng vẫn không trách ở một bên vui vẻ cười trộm.

Sau khi cho cô một hôn sâu mất hồn, hần mới buông môi của cô ra, mà cô bởi vì cái hôn kỹ xảo cao siêu của Cách Lâm toàn thân choáng váng, ánh mắt mơ mơ màng màng giống uống rượu say, lại giống như đang bay trên mây, khiến chân cô như không còn sức lực, cả cơ thể dựa vào tay Cách Lâm để đứng vững.

Cô không chú ý tới phương pháp của Cách Lâm là gì, cô chỉ biết là Cách Lâm bắt ngờ hôn rất lãng mạn nha...

Từ trước đến nay, Cách Lâm đều ngủ trong phòng của mình, thứ nhất tại ba mẹ, thứ hai cô tương đối bảo thủ, sẽ không cùng Cách Lâm tự nhiên đồng sàng cộng miên*, vả lại Diệu Diệu rất thích dựa vào Cách Lâm, cô bé hầu như mỗi ngày chạy đi cùng Cách Lâm chen chúc trên một cái giường, tựa như trong lòng dựa vào ba ba, ngủ đến bình minh.

(* đồng sàng cộng miên: ngủ chung giường)

Đêm nay, Phương Dĩ Nặc giống thường ngày, sau khi ăn xong cơm tối, bởi người nhà nói chuyện phiếm xem TV, đến khi ba mẹ và Diệu Diệu đều nghỉ ngơi trên giường, cô mới vào phòng tắm đi tắm rửa, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Cô thay áo ngủ thoải mái bằng bông, chải hết mái tóc dài, gấp một cái, duỗi lưng mệt mỏi, tiến vào trong chăn, Diệu Diệu cùng Cách Lâm chen chúc một giường, cho nên giường lớn như vậy tất cả đều là của cô.

Tắt đèn ở đầu giường đi, cô nhắm mắt lại, không bao lâu thì tiến vào giấc ngủ nhẹ, giữa mơ mơ màng màng cô cảm giác được một sự hiện diện, dường như là có người nhìn chăm chú vào cô trong không khí tồn tại một hơi thở quen thuộc lướt qua lỗ chân lông mẫn cảm tinh tế của cô.

Cô lười biếng mở mắt, trong bóng đêm nhìn thấy một đôi tử mâu sáng lên, khiến cô lại càng hoảng sợ.

“Cách Lâm?” Cô cả người đều tỉnh ngủ, rất bất ngờ Cách Lâm cứ nhiên đi vào trong phòng cô, hơn nữa hai tay hần đang đặt ở hai bên trái phải, vừa vặn đem cô đặt vào trong phạm vi hơi thở của hần, đôi mắt lấp lánh hữu thần khóa trụ cô, đôi mắt hần hồi phục tử sắc.

Cô nhìn Cách Lâm, tim đập nhanh hơn, cảm giác được lúc này Cách Lâm không giống nhau, phảng phất ý đồ làm cái gì đó với cô.

Đêm khuya yên tĩnh, hơi thở của hần cách cô càng ngày càng gần, ý đồ rất rõ ràng hần muốn hôn cô.

Khi hân hôn, cô không kịp cự tuyệt, cũng không có lý do gì cự tuyệt, chỉ là trong lòng rất kinh ngạc vì sao Cách Lâm lại đột nhiên chạy vào phòng hôn cô? Đây là chuyện trước kia chưa từng phát sinh qua nha!

(Chị sắp bị ăn mà không biết!!! khà khà... sắp có H để nghiên cứu ừ!!!!!! Gió : sắp tiêu tử rồi, ôi H, ôiii máu của ta)

Hân đột nhiên hôn lại nhiệt tình, giống biển cả cuốn lấy cô khiến cô chìm ngập trong ngọn lửa khiêu khích dây dưa của hân, mà tay hân cũng không nhàn rồi dấn trên da thịt mềm mại trơn bóng của cô, kéo áo ngủ của cô, dọc theo bắp đùi hướng lên trên thăm dò, rất nhanh tìm được bộ ngực no đủ của cô, dùng kỹ thuật mát-xa chuyên nghiệp nhất tiến hành nhẹ nhàng vuốt ve.

Hân vuốt ve kích thích, khiến toàn thân cô nhanh chóng nóng lên, cô bỗng chốc hiểu được ý đồ của Cách Lâm, đêm nay hân dự định không cho cô ngủ.

” Không phải đã nói đêm nay không được sao?” Cô hờn dỗi kháng nghị.

” Em nguyện ý.”

” Em nào có?”

“Em miệng nói không được nhưng trong lòng muốn.”

Cô chợt là ngây người, nhưng lập tức bừng tỉnh ngộ.

” A, anh ăn cắp tư liệu của em!” Nguyên lai hôm nay Cách Lâm chạng vạng đột nhiên trên đường hôn cô, là kiểm tra tư liệu của cô, Cách Lâm khẳng định là khi đó biết cô kỳ thực là muốn cùng hân tiến thêm một bước trong quan hệ.

Cách Lâm tuy rằng không hiểu tâm tình thay đổi và tình cảm phức tạp của Lam Tinh nhân, nhưng hân rất giỏi phân tích và quan sát lô-gích, căn cứ tư liệu sưu tầm thì Dĩ Nặc mong muốn đêm nay cùng hân kết hợp, hơn nữa phi thường mong đợi.

Thật không rõ cô rõ ràng nguyện ý, tại sao miệng nói không được?

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là hân đã có đáp án, Dĩ Nặc đêm nay nguyện ý cùng hân kết hợp. Tốt lắm, đây là tin tức hữu dụng nhất hân học ở lam tinh, chính là lam tinh nữ nhân luôn cố tình nói ngược lại với ý của mình, nếu muốn biết chính xác trong lòng họ nói, hôn họ là được rồi.

Sau khi biết hôn môi đối với lam tinh nữ nhân có lực ảnh hưởng đặc biệt, hân liền bắt đầu tiến hành làm nghiên cứu đi sâu vào, toàn diện quan sát Dĩ Nặc, phát hiện phương thức hôn môi khác nhau có thể nhận được phản ứng khác nhau của Dĩ Nặc—

Nếu như hân hôn miệng của Dĩ Nặc, đồng thời cùng lưỡi của cô quay tròn, hô hấp của cô sẽ dồn dập, vui vẻ tăng theo cấp số nhân, lực chống cự yếu dần đi, sự phục tùng tăng thêm, bây giờ là một ví dụ rõ ràng.

Nếu như hân hôn cổ của Dĩ Nặc, da thịt của cô lại xuất hiện biến hóa, lam tinh gọi là nổi da gà chứng tỏ cô thoải mái cực độ, lực chống cự tiếp tục giảm, sự phục tùng tiếp tục tăng thêm.

Nếu như hân hôn bộ ngực của cô, cô sẽ phát ra tiếng ngâm yếu ớt, căn cứ tư liệu chứng tỏ đây là phản ứng sung sướng cực độ của lam tinh nữ nhân, lực chống cự cực thấp, sự phục tùng càng cao.

Thực sự là thần kỳ, hân đây là chưa từng trải qua, khi Minh Tinh nam nữ kết hợp sử dụng chính là kỹ thuật công nghệ cao, chưa bao giờ dành quá nhiều thời gian, bởi vì vậy không đáp ứng hiệu suất.

Đối với Cách Lâm mà nói đây là một thể nghiệm hoàn toàn mới.

Minh Tinh nhân đã bỏ phương pháp kết hợp nguyên thủy từ lâu, vì phối hợp với Dĩ Nặc, hôm nay hân nhất định phải sử dụng phương pháp cổ xưa của Minh Tinh nhân, hơn nữa hân theo phim ảnh học được trình tự, hoàn toàn thực nghiệm trên người Dĩ Nặc.

Nhìn chằm chằm phản ứng của Dĩ Nặc, hân cũng cảm giác được thân thể của chính mình nổi lên biến hóa.

Biểu tình, âm thanh còn có hô hấp của Dĩ Nặc đối với hân tồn tại lực hấp dẫn vô cùng, khiến nửa người dưới của hân bắt đầu nóng lên, đây là chuyện trước kia chưa từng có.

Phương Dĩ Nặc quả thực điên rồi, Cách Lâm mút và khiêu khích khiến cô vô pháp tự kiềm chế, cô căn bản không có biện pháp “Im lặng” cùng hấn ân ái, vừa nghĩ đến ba mẹ và Diệu Diệu ngủ ở sát vách có thể lại nghe được chuyện tốt hai người làm, cô không có cách nào toàn tâm tiếp nhận Cách Lâm, dùng một tia lý trí duy nhất đem Cách Lâm đag hôn đẩy ra.

” Không được đâu Cách Lâm, tạm dừng, tạm dừng!”

Hai tay vội vàng ngăn chặn cái miệng của hấn, thật vất vả mới khiến Cách Lâm ngừng chiếm lấy cô, tuy rằng cô cũng rất không tình nguyện dừng lại nhưng cô không thể không làm như vậy.

” Tại sao?”

” Ba mẹ sẽ nghe được.”

” Kia đơn giản, em không cần kêu.”

” Làm sao có thể, anh nghĩ em là âm thanh sao, nói tắt thì tắt được chắc.” Cô tức giận xấu hổ đấm hấn.

Cách Lâm suy nghĩ một chút, nói: “Trang bị Âm đạo tách rời.”

Cái gì âm đạo tách rời? Trong lúc cô nghi ngờ thấy Cách Lâm lấy ra một cái dụng cụ màu đen, ấn vài cái, đột nhiên một ánh sáng xoay quanh bọn họ hình thành chu vi không gian ba chiều, đưa bọn họ bao giữa vàng sáng.

” Đây là cái gì?” Cô kinh ngạc hỏi.

” Trang bị Âm đạo tách rời.”

“Em nghe không hiểu.”

” Chỉ cần trong không gian âm đạo tách rời, âm thanh sẽ không truyền ra ngoài.”

” Ý của anh là ba mẹ và Diệu Diệu nghe không được âm thanh của chúng ta?”

” Đúng vậy.”

Cô cảm thấy mới mẻ và bất khả tư nghị. “Oa—— hảo thần kỳ nha ——”

” Bây giờ em có thể thỏa thích kêu, muốn rống cũng không sao.”

Cô tức giận mà mắng: “Ai muốn rống hả, anh — a ——” Còn chưa nói hết, Phương Dĩ Nặc thốt ra tiếng thét chói tai, mặt cô ửng hồng, thân thể nhịn không được run rẩy, bởi vì Cách Lâm đang hôn vị trí rất mẫn cảm yếu ớt nhất giữa hai chân cô, hấn rất khẩn cấp không giống người thường, bừa bãi ôn nhu tiến công.

Cách Lâm phát hiện bản thân nóng lên, phảng phất có vật gì trong cơ thể thức tỉnh, không khỏi hoài nghi đây phải không là dục vọng nguyên thủy trong truyền thuyết? Ma lực sẽ làm Minh Tinh nhân tạm thời mất đi lý tính?

Tại sao Minh Tinh tổ tiên trước đây bỏ qua phương pháp kết hợp tiếp xúc trực tiếp nguyên thủy này?

Để lý giải đầy đủ bí ẩn trong đó, hấn quyết định tối nay hảo hảo triệt để nghiên cứu một phen.

” Cách — Cách Lâm — em, em.... không được ——” Lũy thừa chống cự số không, lũy thừa phục tùng một trăm, bây giờ chính là thời cơ thật tốt kết hợp.

” Cách Lâm — a — a — a ——”

Kết quả, cô tuy rằng không phải rống nhưng là không sai biệt lắm.

Toàn bộ buổi sáng, Phương Dĩ Nặc hầu như lúc nào cũng ngẩn người. Dư vị kịch liệt đêm trước vẫn còn phảng phất, Cách Lâm hầu như cả đêm chưa lúc nào để cô ngủ.

(Tác giả thật quá đáng... đầu truyện tới giờ mong nhất màn này, thế mà.... Các độc giả hãy cùng nhau tưởng tượng.... editor đã mất máu, bất tỉnh nhân sự vì tưởng tượng quá nhiều!!!! Đang cấp cứu tại bệnh viện Nguyễn Tri Phương, đến thăm mang theo truyện ngôn tình là quà!!! Gia đình kính báo!!!

Gió : ơ, thế là xg ah, ơ... chưa mất giọt nào, chưa kịp tưởng tượng... để tỳ mang vài quyển của Tiểu Ngôn nha*nháy mắt*)

Phương Dĩ Nặc thở dài một hơi thật sâu, thật nghĩ không ra nha, tới tuổi này rồi mới lần đầu tiên ném cái loại tư vị vong ngã mất hồn này, lại có thể do một người ngoài hành tinh cho, thế cho nên cô bây giờ còn ở giữa một đồng hồ hỗn độn, suy nghĩ không cách nào tập trung, trong suy nghĩ vẫn hiện lên cảnh đêm qua cùng Cách Lâm.... Trong lúc đó tâm trạng rung động này phảng phất khiến cho tứ chi xương cốt như được một lần nữa đổi lại.

Nhớ tới Cách Lâm đối với cô làm những chuyện như vậy, khuôn mặt và thân thể của cô đến bây giờ cũng hơi hơi nóng lên, ánh mắt mơ mơ màng màng lơ lửng, suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên đang bay bay trên đám mây, ngay cả dáng tươi cười đọng ở trên khóe miệng cũng không biết, cả buổi sáng cô tựa như đứa ngốc bật cười.

Tự dưng có một bàn tay vỗ vỗ bả vai cô, Phương Dĩ Nặc tò mò quay đầu, là đồng nghiệp ngồi ở sát vách cô Trần tiểu thư, cô ấy đối với cánh cửa nghi ngờ nhìn.

” Phương tiểu thư, quản lí đang nhìn người.”

Nghe đồng nghiệp Trần tiểu thư nhắc nhở, cô quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện quản lí khâu kế toán của bọn họ đang nhìn chăm chăm cô, cô vội vàng thu hồi tâm trạng chột dạ cúi đầu.

Quản lí bộ phận kế toán một nữ nhân năm mươi tuổi nghiêm khắc, mang mắt kính gọng vàng, khi đi làm nghiêm túc liếc mắt, nói năng thận trọng, khi có thể nhìn chăm chăm thuộc hạ, tất cả mọi người rất kính nể cô, Phương Dĩ Nặc cũng không ngoại lệ.

Ồ không, cô nhắc nhở bản thân nhất định phải chuyên tâm làm việc mới được, thật vất vả tìm được một công việc mới, nếu như không cẩn thận tính sai một nét bút hoặc là viết sai một vài chữ, cấp trên chắc chắn sẽ là mời cô rời đi, nói thì dễ dàng nhưng tìm một việc làm mới rất khó khăn nha.

Suy nghĩ của cô thủy chung vô pháp xóa đi bóng dáng của Cách Lâm, lòng rung động phảng phất trở lại thời kì mối tình đầu của thiếu nữ, nghĩ tới mọi thứ đêm qua, nhin không được lại xấu hổ.

Bất quá chỉ mới xa nhau nửa ngày, cô đã bắt đầu nhớ Cách Lâm, không biết Cách Lâm bây giờ đang làm cái gì? Học tập đồ vật mới? Hay là hấn khởi động phi hành khí đi dạo đường phố?

Vừa nghĩ đến Cách Lâm, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Bởi vì không cẩn thận nghĩ đến quá xuất thần, khiến cô một người không chú ý, khuỷu tay đụng vào tách trà đặt lên bàn, mắt thấy tách trà kia sẽ theo trên bàn rớt xuống vỡ nát, khiến cô kinh hãi không thôi, há hốc miệng.

Ngay trong nháy mắt này, cái tách kia hấn là rớt xuống lại đột nhiên giống như có cánh, bản thân trở về chỗ trên bàn.

“....” Cô há hốc miệng, trừng mắt nhìn cái tách, lặng yên.

Không ai phát hiện khác thường này chỉ ngoại trừ chính cô.

Tách trà đương nhiên không có khả năng tự bay trở về chỗ, mà là có người đem nó trả lại, không cần đoán có thể làm đến loại sự tình này chỉ có một người.

Phương Dĩ Nặc lặng lẽ không lên tiếng đứng lên, giả vờ đi toilet, trong toilet bốn bề vắng lặng, lúc này cô mới dám lớn mật đối với không khí chất vấn. “Cách Lâm, anh đã đến rồi đúng hay không? Em biết là anh, ra đây nào.”

Hảo người này, cư nhiên lén lút đi theo cô tới văn phòng? Chắc hấn phải vậy, hấn nhất định là ẩn hình.

Cô mới nói hết, lập tức cảm thấy chính mình bị ôm lấy bay lên không.

” Nha —” Cô thấp giọng hô một tiếng, không kịp kháng nghị, người đã bị mang vào một gian toilet, khóa trái then cửa, mà cô khê nhếch môi định nói đã bị một cổ nhiệt năng xâm nhập.

Cô ngậm một tiếng, gần như rất tự nhiên ôm lấy người nhìn không thấy, mò lấy bả vai quen thuộc. Cô nhận ra tiếp xúc rộng rãi rắn chắc này, là Cách Lâm, hẳn đang cầm giữ hôn cô.

Cô vừa mừng vừa sợ, có phần chân tay luống cuống bởi vì cô chưa từng nhìn thấy Cách Lâm như vậy nhiệt tình có chút không khống chế được thích thú, hẳn luôn luôn rất có kỷ luật, rất lý tính, nhưng mà sau khi trải qua một đêm triền miên, hẳn hình như có phần thay đổi.

” Cách Lâm... Anh... Sao anh lại tới đây?” Cô bị hôn đến phải thở hồng hộc, nói cũng không tự chủ được cách quãng.

” Ta muốn thấy người.”

Từ trong không gian từ từ lộ ra hình dáng, Cách Lâm hồi phục nguyên dạng, con mắt hẳn để nguyên tử sắc, cái lỗ tai nhọn, đầu tóc dài bù xù trên vai, đem cô ôm vào trong ngực không tha, đôi tử mâu rực rỡ nhìn chăm chăm cô.

Cô nghe xong sửng sốt, cảm thấy bất khả tư nghị. ” Người muốn gặp ta?”

” Đúng, sau khi người ly khai, ta bắt đầu thấy khó chịu, muốn gặp người, không muốn xa người.” Hắn rất thành thật trả lời, mà về mặt hắn hiện rõ ra hẳn đang bối rối. “Ta chưa từng có loại cảm giác này, khi ở Minh Tinh cũng chưa từng có qua, đây làm ta... Rất khó chịu, nhưng sau khi ta nhìn thấy người, cảm giác kia biến mất, ta cũng dễ chịu.”

Phương Dĩ Nặc nghe xong vừa yêu thương vừa cảm động, còn có một loại cảm giác muốn cười, bởi vì dáng vẻ Cách Lâm cau mày thực sự buồn cười lại rất đáng yêu lại rất vô tội, phảng phất giống một tiểu hài tử đơn thuần hoang mang lần đầu tiên trông thấy máy bay bay ở trên trời.

Cô yêu thương đưa tay vuốt ve gương mặt tuần lã này, nhẹ giọng nói: “Ở chỗ này, chúng ta gọi loại cảm giác này là tưởng niệm.”

” Tưởng niệm?”

” Đúng vậy, tưởng niệm sẽ làm một người trong đầu luôn luôn nghĩ đến hình dáng người kia, không thấy được đối phương sẽ khổ sở, nghiêm trọng một chút chúng ta gọi nó là bệnh tương tư.”

Cách Lâm càng mê muội. “Tại sao ta lại như vậy?”

” Ta nghĩ... Đó là bởi vì người yêu thương ta.” Khi cô nói lời này. Ánh mắt tràn đầy nhu tình mật ý. Thanh âm luôn miệng đều là ngọt ngào.

” Yêu?” Cách Lâm suy tư về chữ việc này, gật đầu nói: “Đúng vậy. Ta thích người.”

” Sai.” Dĩ Nặc nhẹ nhàng lắc đầu. “Thích cùng yêu là có khác nhau, tình cảm càng sâu, anh nói anh luôn luôn kỳ lạ tại sao người địa cầu chúng em có nhiều tình cảm và cảm giác như vậy, yêu chính là nhân tố ảnh hưởng nội tâm tâm tình và cảm giác của chúng em. Chúng em thích yêu và được yêu, luôn đi tìm tình yêu; thiếu đi tình yêu sẽ làm chúng em cảm thấy đời người còn có điều tiếc nuối, sẽ không vui, nếu cuộc sống tràn đầy tình yêu, cuộc sống của chúng em sẽ rất viên mãn, bởi vì chúng em thích có bạn có thể cùng chúng em chia sẻ yêu thương, anh yêu thương em cho nên anh mới có thể tới tìm em đáy lòng anh khó chịu khi không thấy em, bởi vì liên quan đến yêu, nên sau khi thấy em trở nên dễ chịu.”

Tử mâu của Cách Lâm lấp lánh. “Có đúng không?”

Cô mỉm cười gật đầu. “Đúng vậy, mà em cũng nhớ anh, thấy anh, khiến ta cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì em cũng yêu thương anh.”

Cách Lâm suy tư về lời của cô, cảm nhận cảm giác yêu. Nguyên lai là tình yêu quá nhiều hẳn, yêu khiến hẳn muốn lập tức nhìn thấy Dĩ Nặc, muốn ôm cô, muốn hôn môi cô, còn muốn cùng cô làm tình, mà hẳn cũng không chút do dự thay đổi hành động —

” Ngô...” Lần thứ hai cô bị Cách Lâm hôn bao phủ xuống, cũng minh bạch Cách Lâm muốn làm gì.

Ở chỗ này?

” Chờ một chút, Cách Lâm, không được đâu, sẽ bị phát hiện —”

” Khởi động trang bị âm đạo tách rời, người có thể tận lực kêu, ta thích nghe.”

” Đừng nói giỡn! Em đang đi làm nha — a—”

Hắn dùng kỹ xảo chuyên nghiệp cao siêu của hắn khiêu khích cô, khiến cô bình bại như núi, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, mặc hắn muốn lấy gì cứ lấy.

(Hãy tưởng tượng tí nha các bạn!!!! Ta cũng phải thế chứ không sao chịu nổi!!!! *cười cười*)

Cách Lâm đáng ghét, da mặt càng ngày càng dày, nếu như hại cô bị đuổi việc, hắn sẽ đẹp mặt nha.

9. Chương 9

Như thường ngày, sau khi làm việc xong, khi Phương Dĩ Nặc đi ra khỏi thang máy, thì đã thấy Cách Lâm đợi cô ở dưới.

Khi nhìn thấy bóng dáng cao to anh tuấn kia chờ ở cổng, trên tay còn ôm tiểu Diệu Diệu mới vừa tan học, trái tim Phương Dĩ Nặc không ngừng đập nhanh, giống như trở lại thời kì mới tình đầu của thiếu nữ.

Cách Lâm liếc mắt thì đã khóa trụ thân ảnh của cô, thấy cô ra khỏi thang máy, lập tức ôm Diệu Diệu hướng cô đi tới, không có giải thích một tay ôm lấy cô vào trong ngực.

” A... Cách Lâm.” Cô thấp giọng hô một tiếng, Cách Lâm bây giờ đúng là càng ngày càng giống người địa cầu, nơi đông người ôm lấy cô, cho cô một nụ hôn sâu.

Có không ít người ào ào hướng bọn họ nhìn, Cách Lâm vốn là ngày thường cao to uy mãnh, rất dễ dàng dẫn tới chú ý, nhưng mà hắn không quan tâm, hắn chỉ biết là hắn muốn ôm Dĩ Nặc, hơn nữa một khi ôm thì không buông ra.

” Cách Lâm anh đừng luôn luôn ôm em nha, rất nhiều người đang nhìn, anh mau buông ra.”

Dưới yêu cầu của cô, Cách Lâm lúc này mới chậm rãi buông cô ra, mặc kệ như thế nào, hắn vẫn là tuân thủ nguyên tắc cao nhất của Minh Tinh nhân đối với bạn đời, sẽ không làm ra chuyện khiến một nửa còn lại không vui, tuy rằng buông cô ra nhưng đại chương vẫn đang nắm tay cô không tha.

Dĩ Nặc vỗ về đôi môi sưng vì bị hôn, yêu kiều kín đáo không hài lòng mà liếc Cách Lâm một cái, sau đó nhìn về phía nữ nhi, Diệu Diệu đang vui vẻ cười trộm.

Dĩ Nặc nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệu Diệu một cái. “Cười cái gì, xuống đi, chúng ta còn phải đến nhà hàng cùng ba ba ăn cơm mà.”

Tiểu Diệu Diệu lập tức nhú mày, cái miệng nhỏ nhắn vốn đang cười chợt méo xẹo. “Có thể không đi không mẹ?”

Phương Dĩ Nặc hiểu ý nghĩ của nữ nhi, nhưng mà đây là việc phải làm nh. Vì vậy cô ôn nhu nói: “Ông ấy dù sao cũng là ba ba con mà, hơn nữa ba ba cũng muốn thấy con, chỉ là ăn bữa cơm rồi trở về nhà thôi được không?”

Nếu không phải là yêu cầu của Vương Quốc Ân, Dĩ Nặc cũng không muốn gặp lại hắn, nhưng cô không thể quá ích kỷ, dù sao Vương Quốc Ân cũng là ba ba của Diệu Diệu, căn cứ vào trách nhiệm và nghĩa vụ cô vẫn phải để cho bọn họ cha con gặp mặt, cho nên hôm qua khi Vương Quốc Ân gọi điện cho cô hy vọng được gặp nữ nhi một lần, cô không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, hẹn hôm nay sau khi làm việc xong gặp mặt tại nhà hàng.

Đồng thời, cô cũng muốn biết Vương Quốc Ân giải quyết như thế nào vấn đề nợ nần của hắn, bởi vì cô không hy vọng nợ nần của hắn ảnh hưởng đến cô và hài tử nữa.

Tiểu Diệu Diệu nhìn mẹ, bé tuy rằng tám tuổi nhưng so với nữ hài cùng tuổi càng thông minh càng hiểu chuyện, bé có thể hiểu tâm tình của mẹ mà bé cũng không muốn làm trái kỳ vọng của mẹ, giống như Cách Lâm nói nếu bé yêu mẹ, sẽ không làm ra chuyện khiến mẹ không vui.

” Chỉ là ăn cơm thôi nhé, cơm nước xong chúng ta sẽ về nhà, đúng không ạ?”

Cô gật đầu. “Đúng, cơm nước xong trở về nhà liền.”

Tiểu Diệu Diệu cố tình hít một hơi thở thật lớn. “Được rồi.”

Thấy Cách Lâm lại bế nữ nhi một lúc, không biết bé ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, Phương Dĩ Nặc nghĩ thầm, có lẽ đang nói một chút cáo biệt.

” Diệu Diệu, nên đi rồi.” Cô nhẹ giọng nhắc nhở nữ nhi.

Tiểu Diệu Diệu gật đầu, để Cách Lâm thả bé xuống, sau đó chìa tay nhỏ bé nắm tay mẹ.

” Cách Lâm, mẹ con em sẽ ngồi xe taxi đi, anh về nhà trước được không?”

Cách Lâm nhìn cô, sau đó lại nhìn tiểu Diệu Diệu liếc mắt một cái, gật đầu, rồi xoay người ly khai.

Đợi Cách Lâm đi rồi, Phương Dĩ Nặc liền nắm tay nữ nhi gọi taxi, tiểu Diệu Diệu lại tò mò quay đầu lại, tìm kiếm bóng dáng Cách Lâm, bé đã gật mẹ, lúc rời đi trước, bé len lén nói bên tai Cách Lâm rằng bé chán ghét ba ba, hy vọng Cách Lâm có thể lên lút đi theo bên cạnh cô và mẹ.

Cách Lâm đã đáp ứng bé, hẳn là sẽ phải đến chứ.

” Diệu Diệu, xe tới rồi, đi nhanh nào.”

“Vâng...” Tiểu Diệu Diệu trả lời tiu nghỉu, cho đến khi cô cảm thấy có tay quen thuộc đặt ở trên vai của bé, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt sáng lên.

Bé không nhìn thấy người bên cạnh nhưng bé biết Cách Lâm đang đi theo bé và mẹ, chỉ là ẩn hình.

” Con đến đây!” Bé lớn tiếng trả lời, mà dáng vẻ bé đột nhiên cao hứng mạnh mẽ cũng khiến Phương Dĩ Nặc không hiểu ra sao.

Ban nãy còn vẻ mặt không có tinh thần, làm sao đột nhiên lại trở nên hoạt bát như vậy? Cô không khỏi bật cười lắc đầu, quả nhiên hài tử vẫn còn nhớ ba ba.

Tiểu Diệu Diệu đương nhiên vui vẻ, mẹ nào biết nguyên nhân cô vui vẻ là bởi vì Cách Lâm đang cùng 2 mẹ con chứ.

Ngồi xe tới nhà hàng, sau khi hai mẹ con xuống xe, thì đi tới một gian phòng kiểu Trung Quốc, ở đây chính là chỗ cô cùng Diệu Diệu hẹn ba ba.

Khi 2 mẹ con đến, cũng không có thấy ba ba Diệu Diệu, 2 mẹ con không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trong nhà hàng chờ.

” Baba lại đến muộn.” Sau khi 10 phút đồng hồ qua đi, tiểu Diệu Diệu không vui mà nói.

” Không sao, chúng ta chờ một lát.”

” Mẹ, chúng ta lại đang đợi ba ba.”

Diệu Diệu nói khiến Phương Dĩ Nặc giật mình sững sờ, cũng khiến cô đột nhiên tỉnh ngộ.

May là nữ nhi nhắc nhở cô, đúng nha, các cô lại đang đợi hắn, nam nhân này luôn khiến nữ nhân chờ hắn, ngay cả ly hôn, tính đến chết vẫn như cũ không thay đổi, bất quá cô vẫn tính tình nhẫn nại an ủi nữ nhi.

” Chúng ta ăn cơm trước, đói bụng thì mình ăn trước hen.” Dù cho có phải đợi, thì cũng không phải là đói bụng mà đợi nha, cô gọi bồi bàn nhà hàng mang đến chút cơm, để cho nữ nhi ăn.

Ba mươi phút sau, rốt cục cũng thấy chồng trước khoan thai đi đến, ở ngoài cửa len lút thò đầu vào nhìn, sau khi phát hiện 2 mẹ con mới đi vào.

” Da? 2 người đã đến trước, tốt lắm.”

Hắn ngồi xuống, lập tức cầm lấy bát đĩa ăn vội vã, nhìn dáng vẻ của hắn xem ra gầy đi, hình như cũng không phải tốt lắm, còn 2 mẹ con cô thì ngược lại vẻ mặt sáng láng tươi vui.

Vương Quốc Ân nhìn vợ trước, không nghĩ tới cô cư nhiên lại trở nên hấp dẫn nhiều như vậy.

Mấy tháng không gặp cô không chỉ cả người có phong thái toả sáng mà khí sắc so với trước kia còn tốt hơn nhiều khiến hắn nhìn không được cứ nhìn chăm chăm cô suốt, trên thực tế hắn đã rất lâu không hảo hảo nhìn kỹ cô, hắn chỉ xử lý các cô người yêu bên ngoài cũng đã đủ sứt đầu mẻ trán rồi, nói chi...

Hắn đã từng ý vào nhân duyên với nữ nhân của mình tốt, hoa đào thịnh vượng, giao thiệp với 1 đồng nữ nhân mà vẫn thuận lợi, hưởng tề nhân chi phúc* lớn, dần dần những nữ nhân đó bắt đầu ghen tị, tâm trí bắt đầu biết đùa giỡn, muốn nắm hắn trong tay, trở nên càng ngày càng không đáng yêu, cũng càng ngày càng đáng ghét.

(*) Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Bất quá hắn đã có tiếng bên ngoài, chứng tỏ hắn phải có chút tài năng mới có thể đối phó với nữ nhân. Hắn vẫn tiếp tục chơi trò chơi ái tình, với thân phận đã kết hôn, dùng lý do hôn nhân bất hạnh để tranh thủ sự đồng tình và sự thương cảm của nữ nhân, khiến mọi việc của hắn đều thuận lợi, vừa có thể nói chuyện luyên ải lại không cần chịu trách nhiệm, đến khi chán ghét thì dùng lý do không có cách gì ly hôn khiến nữ nhân ấy chờ không kịp, phải chủ động ly khai hắn.

Đây cũng không nên trách hắn vô tình, những nữ nhân đó đều là cam tâm tình nguyện, thậm chí còn tranh đoạt nhau muốn chiếu cố hắn, bất quá đi đêm lăm có ngày gặp ma, hắn gặp gỡ một nữ nhân khó chơi, nữ nhân này không chỉ dụ dỗ hắn ly hôn, còn đáp ứng cấp cho hắn chi phí cao, xem như khen thưởng chỉ cần hắn đồng ý ly hôn thì tất cả tiền đó đều là của hắn.

Hắn bị lừa, bởi vì ham muốn năm trăm vạn kia, cứ nhiên tin tưởng lời của cô ta mà ly hôn.

Tự trách mình lòng tham không đáy, bị tiền bạc che mắt, sau khi có được năm trăm vạn, hắn và nữ nhân kia xuất hiện tranh chấp, bởi vì hắn chỉ đáp ứng ly hôn, không hề dự định lấy đối phương.

Hắn cho rằng bản thân chiếm được tiện nghi, ai ngờ đối phương càng inh. Sau khi sự việc xảy ra mới biết cái nữ nhân hèn hạ kia trộm giấy chứng nhận của hắn. Lấy danh nghĩa hắn đến ngân hàng tư nhân bí mật vay tiền, hơn nữa mượn tận một nghìn năm trăm vạn, cô lại chỉ cho hắn năm trăm vạn, bản thân mang theo một nghìn vạn chạy mất, mà hắn lại bị ngân hàng tư nhân bí mật kia đuổi phải trốn đông trốn tây.

Thẳng đến hiện nay, hắn mới nhớ tới vợ trước thật là tốt, nhớ tới chín năm hôn nhân này, thê tử luôn luôn vì hắn làm trâu làm ngựa vì hắn gánh vác tất cả.

Cho nên sau khi bị coi khinh, hắn muốn quay về, đây cũng là nguyên nhân hôm nay hắn cùng mẹ con các cô lâu ngày không gặp, gặp mặt.

Phương Dĩ Nặc thấy hắn đói như vậy, đoán số lượng cơm và thức ăn phải của ba người ăn, nên cô hướng bồi bàn gọi món ăn, cũng thỉnh bọn họ đưa tới thêm hai chén cơm.

” Đến ăn đi, ta vừa gọi hai món ăn, đều là món anh thích ăn.”

Cô rất tự nhiên giống ngày trước như vậy, thói quen bắt chuyện trước với hai cha con bọn họ, trước khi đưa cơm cho bọn hắn, còn vì bọn họ múc canh, bản thân luôn luôn sau cùng.

Vương Quốc Ân tâm tình khê động, đột nhiên buông bát đũa, cầm tay cô.

” Dĩ Nặc!”

Phương Dĩ Nặc ngây người, tay cô bị Vương Quốc Ân cầm chặt, hắn đột nhiên như vậy khiến cô hoảng sợ.

” Anh làm cái gì? Buông tay nha!”

” Anh không buông, trừ phi em đáp ứng yêu cầu của anh.” Hắn lớn giọng, làm cho các khách nhân bàn khác đều hướng chỗ này xem.

Phương Dĩ Nặc muốn rút tay về, nhưng Vương Quốc Ân cầm rất chặt, cô tức giận nói: “Anh có chuyện gì thì nói mau đi.”

Vương Quốc Ân lớn tiếng nói: “Anh muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu.”

Yêu cầu bất ngờ này khiến cô ngây ngốc, ngơ ngác nhìn Vương Quốc Ân.

Hắn nói cái gì? Hắn cứ nhiên còn muốn cùng cô một lần nữa bắt đầu?

Nói đùa nha! Đều đã ly hôn rồi không phải sao? Mới xa nhau chỉ có ba tháng, hắn lại muốn cùng cô hợp lại.

Cô muốn rút tay về. “Anh buông tay nha!”

“Không, anh không buông, Dĩ Nặc, đáp ứng anh.” Vương Quốc Ân càng thấy cô muốn rút tay về càng cầm tay cô chặt hơn.

Ở một bên Cách Lâm nhíu mày, hắn nhìn chăm chăm Vương Quốc Ân đang đem tay Dĩ Nặc nắm gọn trong tay hắn, trong lòng xuất hiện một cỗ tức giận, bất quá hắn đang ẩn hình, cho nên không ai thấy được hắn.

” Anh buông tay ra.” Cô nói khẽ.

” anh không buông, trừ phi em đáp ứng anh!”

Tên chết tiệt! Chưa thấy qua người nào mặt dày mày dạn giống như hắn, cứ nhiên còn có mặt mũi đến nói với cô muốn hợp lại? Chẳng lẽ còn tưởng rằng cô là Phương Dĩ Nặc trước kia chỉ biết nén giận, nhân nhượng sao?

Cô mình đầy lửa giận, hận không thể cho hắn một cái tát (làm liền đi tở, em ủng hộ nè!!! ~^o^~ ~^o^~ ~^o^~ ~^o^~), nhưng đây là nơi đông người cô thực sự không muốn để cho người khác chế giễu, bất quá cô không cần xuất thủ, tự nhiên có người chủ động đánh người.

” Ôi!”

Vương Quốc Ân đột nhiên quát to một tiếng, buông tay ra, ôm lấy đầu mình, hỏn hển mắg to.

” Ai! Là ai đánh đầu ta!”

Hắn nhìn xung quanh hai bên, nhưng không thấy có người đứng ở phía sau hắn, mà bởi vì hắn đột nhiên kêu to, làm khách nhân bàn khác liếc mắt qua.

Phương Dĩ Nặc không phải ngu ngốc, khi cô nghe Vương Quốc Ân kêu to, không khỏi trong lòng sinh nghi, đồng thời cô cũng thoáng thấy Diệu Diệu vẻ mặt cười trộm, mà khi Diệu Diệu phát hiện mẹ đang nhìn thì cô bé cũng lộ ra một nụ cười tinh quái.

Phương Dĩ Nặc lập tức bừng tỉnh ngộ — nguyên lai khi đó Diệu Diệu bên tai Cách Lâm lặng lẽ nói là muốn Cách Lâm ẩn hình đi theo bọn họ.

Cô nhịn không được muốn xoa xoa thái dương, thiệt là hết nói nha.

Cổ tình không muốn để Cách Lâm theo tới, chính là vì tránh phiền phức, bởi vì cô biết phản ứng của Cách Lâm là rất thẳng thắn, mà cô cũng biết cá tính của chồng trước, chỉ sợ chồng trước làm chuyện gì khiến Cách Lâm cho là có nghĩa vụ bảo vệ cô, mà áp dụng hành động đối phó Vương Quốc Ân.

Cô đối với Diệu Diệu lộ ra ánh mắt trách cứ, thế nhưng tiểu Diệu Diệu một chút cũng không thềm để ý, bướng bỉnh le lưỡi, cặp mắt to trong suốt còn vô tội nhìn cô, phảng phất hướng muốn nói ra, cô bé là vì bảo vệ mẹ mới bảo Cách Lâm đi theo nha.

Cô nhìn phía Vương Quốc Ân, bình tĩnh hoà nhã nói: “Đừng hô to, tất cả mọi người đều đang nhìn, có cái gì hảo hảo nói, đừng dọa đến hài tử.”

Giọng nói của cô mềm mại, mang theo một chút cầu xin, vẻ mặt rất ôn nhu, thoát nhìn giống như nguyện ý nghe hắn nói, điều này làm cho Vương Quốc Ân có chút hy vọng, nghĩ lầm rằng Dĩ Nặc cũng có ý nguyện như hắn, hắn càng cố kéo lại mối tình duyên đã mất này.

Vương Quốc Ân lại muốn đưa tay nắm cô, cô vội vàng ngăn cản. “Không nên động thủ động cước, có chuyện thì nói đi.” Cô không phải sợ Vương Quốc Ân, mà sợ Cách Lâm lại xuất thủ đánh người.

Vương Quốc Ân ý vào bản thân hiểu rõ Dĩ Nặc, ở trong lòng hắn chung quy Dĩ Nặc vẫn là lòng yếu đuối, chỉ cần bản thân giả bộ đáng thương, giả bộ khả ái, liền chết quắn lấy, Dĩ Nặc sẽ kô làm sao tức giận, cuối cùng sẽ lựa chọn tha thứ hắn, mà đây cũng là tính toán của hắn.

Dù sao bọn họ có cơ sở hôn nhân chín năm, Dĩ Nặc lại là một nữ nhân vì gia đình toàn vẹn mà nguyện ý nhân nhượng, hẳn tin tưởng bây giờ vẫn hồi vợ trước còn kịp, huống chi hẳn cũng là cho cô một cơ hội, lần thứ hai có một gia đình mỹ mãn hoàn mỹ nha.

(Yan BT: tự cuồng phát kinh!!! Mụi khinh, mụi khinh những tên nam nhân như thế!!!! Gió: tỷ cũng khinh khinh khinh ;)))

” Dĩ Nặc, ta sai rồi, chúng ta quay lại được không?”

” Anh muốn chúng ta hợp lại? Vậy nữ nhân kia đâu? Lẽ nào cô ấy nguyện ý thả anh đi?”

Nhắc tới nữ nhân kia, Vương Quốc Ân sinh khí, phất tay phần hận nói:

“Miễn bàn đến tiện nữ nhân kia! Mất mùa mới có thể coi trọng cô ta.”

Mắng chửi người khác là tiện nữ nhân?

Nếu như cô còn nhớ không sai, hình như là hẳn đi trêu chọc người ta mà?

Cô nhin xuống khí trong lòng, vẫn như cũ duy trì ngữ khí, ra hiệu Diệu Diệu ăn cơm, sau đó đối hẳn lãnh đạm nói:

”Người lúc trước vì cô ta mà vứt bỏ mẹ con ta, chắc chắn nhất định yêu rất sâu sắc, sao bây giờ lại mở miệng mắng người ta?”

Vương Quốc Ân lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất, dùng ngữ khí người bị hại nói:

”Cô ta căn bản một người ác độc, cô ta tính kế ta, cư nhiên dùng danh nghĩa của ta —”

Hắn chậm rãi kể ra nữ nhân kia ghê tởm như thế nào, nói cô lòng dạ rắn rết tồi tệ ra sao, nói bản thân có bao nhiêu vô tội, bị nữ nhân kia lừa gạt xoay quanh như thía nào, nói đến về sau phảng phất như bắt cả đều là lỗi của người khác, hẳn cho dù có sai cũng bắt đầu là do nữ nhân khác câu dẫn hẳn hại hẳn phạm sai lầm.

Phương Dĩ Nặc cảm thấy bất khả tư nghị, không nghĩ tới người này cư nhiên còn có mặt mũi giả bộ giống người bị hại?

Cô cùng Vương Quốc Ân làm phu thê chín năm, nhưng hôm nay mới nhận ra rõ bộ mặt của nam nhân này, hẳn không chỉ hoa tâm, không có trách nhiệm mà còn là 1 kẻ hết thuốc chữa không biết hối hận là gì.

Cô tức giận đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì bản thân sớm đã ly khai khỏi con người này.

Hợp lại? Đùng mơ, cô không còn ngốc đến nỗi nhảy vào.

Hắn còn tưởng rằng cô là Phương Dĩ Nặc ngày xưa vì gia đình viên mãn mà đồng ý tha thứ cho hẳn sao? Sai rồi, chỉ có rời xa loại nam nhân vì tư lợi này, cô và nữ nhi mới có thể có cuộc sống viên mãn, cũng không phải vì cô trong lòng đã có Cách Lâm mới có quyết định này, cô là nhìn thấu ngoại hình hẳn tuy suât nhưng nhân phẩm xấu xa nên tỉnh ngộ.

Phương Dĩ Nặc từ đầu đến cuối trầm tĩnh không nói, nghe Vương Quốc thao thao bất tuyệt nói 1 mình, cũng không quan trọng bằng chuyện bắt nữ nhi ăn cơm.

Sau khi Diệu Diệu ăn xong cơm, buông chiếc đũa ngẩng đầu nhìn cô, 2 mẹ con giao nhau ánh mắt bắt đắc dĩ...

Mẹ con đồng tâm, cô có thể đọc ra ý nghĩ trong ánh mắt nữ nhi, Diệu Diệu cũng giống như mẹ bé, đối với cả ba ba và lời ông nói đều không thể chấp nhận được, bình thường đều thêm ăn nhưng hôm nay mới ăn được nửa chén cơm lại không ăn nữa, đôi mắt vô tội hướng cô thỉnh cầu, có thể hay không sớm một chút ly khai?

Phương Dĩ Nặc trong lòng đã có kế hoạch, là đợi sau khi Vương Quốc Ân kết thúc câu chuyện dài dòng của hẳn, cô mới mở miệng, đối tượng nói chuyện lại là Diệu Diệu.

” Ăn no chưa?”

Diệu Diệu gật đầu.

” Vậy chúng ta đi về nhé?”

Diệu Diệu mắt sáng ngời, cổ sức gật đầu.

Cô lấy trong ví da một nghìn đồng đặt lên bàn, sau đó dắt tay nữ nhi, đứng lên ly khai, Vương Quốc Ân thấy tình huống này thì rất đổi kinh ngạc.

” Uy, chờ một chút — 2 người muốn đi đâu?”

Phượng Dĩ Nặc lễ độ nhưng xa cách trả lời hắn. “Cơm đã ăn xong, nữ nhi cũng đã trò chuyện gặp cũng đã gặp được, chúng ta phải về.” Không nói thêm lời vô ích, nắm tay Diệu Diệu muốn rời đi.

Vương Quốc Ân từ giữa kinh ngạc khôi phục trạng thái bình thường, đầu đồng ý để các cô đi, vội vàng đứng lên tiến lên nắm tay cô, nhưng mà hắn mới bước một bước liền tự dừng té ngã, cảm giác giống như có người cố ý ngáng chân hắn.

” Ai nha!” Hắn kêu to một tiếng, cả người ngã sấp về phía trước, ánh mắt ngạc nhiên từ 4 phía đổ dồn vào hắn, 2 mẹ con Phượng Dĩ Nặc đương nhiên cũng kinh ngạc quay đầu lại, trừng mắt nhìn Vương Quốc Ân quỳ rạp trên mặt đất.

“Nha a — đau quá nha —” Vương Quốc Ân đáng thương hề hề kêu.

Phượng Dĩ Nặc chỉ có thể cười khổ, bởi vì cô biết đây lại là kiệt tác của Cách Lâm, nếu như cô không khẩn trương đi, sợ rằng Vương Quốc Ân kết quả không chỉ có như vậy. Vì vậy cô liền vội vàng đưa Diệu Diệu đang cười trộm ly khai khỏi hiện trường.

” Chờ một chút, Dĩ Nặc, Diệu Diệu!” Vương Quốc Ân thấy các cô cư nhiên không để ý tới hắn, trong lòng càng nóng nảy, nếu như ly khai như vậy hôm nay hắn đến không phải trắng tay? Hơn nữa nếu không chiếm được gì đó hắn sẽ lại càng đến, vợ trước càng không muốn cùng hắn hợp lại, hắn lại càng phải trăm phương nghìn kế thuyết phục cô, hắn không cho phép các cô bỏ hắn.

Thế nhưng hắn mới đứng lên, mới vừa bước một bước lại té lảo đảo trên đất, lần này chẳng vó so với lần trước càng thêm chật vật không chịu nổi.

” Ai nha!” Đương nhiên tiếng kêu thảm thiết cũng lớn hơn nữa, ngay cả nhân viên nhà hàng cũng chạy đến xem là chuyện gì xảy ra.

” Vị khách nhân này, anh bị làm sao vậy?”

” Ta không đứng dậy được, Dĩ Nặc, Diệu Diệu, 2 người nhanh lên một chút đến đỡ ta nha!”

Thực sự là đủ rồi!

Cô nắm Diệu Diệu quay lại, đương nhiên không phải đi dìu hắn mà là lớn tiếng đối với hắn tuyên bố.

” Vương Quốc Ân, Dĩ Nặc ta đời này cũng không có khả năng với ngươi hợp lại, ngươi không nên tư tưởng vấn đề này thêm nữa! Cũng xin ngươi giống một nam nhân một chút, bản thân phạm lỗi bản thân gánh chịu, làm tấm gương cho nữ nhi xem, bằng không ngay cả nữ nhi cũng coi thường ngươi.” Nói xong, lại mang theo nữ nhi ly khai nhà hàng, bỏ lại sau lưng 1 đồng khách nhân đang tụ tập xem náo nhiệt vào người chồng trước đang ghen hờn nhìn trân trối.

Mà người khiến Vương Quốc Ân kia liên tục té ngã bò không nổi đứng không xong là Cách Lâm, cũng lặng lẽ đi theo các cô, tiếp tục ẩn hình.

Cho đến khi ra khỏi nhà hàng, sau khi đi xa ước chừng năm mươi mét, Dĩ Nặc tìm một chỗ che khuất, thở phì phì ra mệnh lệnh.

” Cách Lâm, đi ra.”

Đợi hồi lâu, lại vẫn như cũ không thấy bóng người, cô lại mệnh lệnh một lần nữa.

” Đừng giả bộ, em biết anh đi theo, mau ra đây: “

Người vẫn như cũ không xuất hiện, thế nhưng âm thanh nổi lên.

” Ta không thể ra.”

” Vì sao?”

” Bởi vì người đang tức giận.”

Phương Dĩ Nặc thật không biết nên tức giận hay nên cười, chẳng lẽ hẳn cho rằng liên tục ẩn hình, cô sẽ không còn tức giận sao? Bất quá đây cũng chứng tỏ Cách Lâm rất quan tâm cô, biểu hiện của hẳn cũng càng ngày càng có tình cảm, mặc kệ nói như thế nào, Cách Lâm đều là vì bảo vệ cô, nghĩ vậy, vẻ mặt của cô cũng hòa hoãn không ít.

Cô đoán, Cách Lâm nhất định là thấy cô lắc lắc khuôn mặt, mới không dám hiện thân. Vì vậy cô thử vẻ mặt ôn hoà, ngữ khí cũng ôn nhu rất nhiều.

” Ra đi, em không giận dữ với anh, em muốn thấy anh.”

Nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ quả nhiên có hiệu quả, chỉ chốc lát sau song chương mạnh mẽ theo phía sau vòng quanh trụ người của cô, ngực rắn chắc dán tại trên lưng của cô, bên tai còn truyền đến giọng nói từ tính.

” Lão bà

” Giọng nói làm nũng.

Phương Dĩ Nặc sửng sốt, bất khả tư nghị trừng lớn mắt chuyển sang nhìn thẳng Cách Lâm.

” Anh gọi em là gì? Sao lại dùng cái loại giọng nói kỳ quái này?”

Cách Lâm vẻ mặt nghi hoặc, thanh âm cũng khôi phục bình thường. “Hội kỳ quái lắm sao?”

” Không cần phải nói, anh nhất định lại là học từ trong internet, phim đúng hay không?”

Cách Lâm rất thành thật trả lời: “Ngày hôm qua ta xem trên TV, các người lam tinh nam nhân chỉ cần dùng loại giọng nói này gọi lam tinh nữ nhân là lão bà, thì nữ nhân sẽ không tức giận.”

Khẳng định là một đoạn trong phim bộ, mà Cách Lâm phát hiện cô tức giận vì muốn cho cô bớt giận cho nên mới học theo lời thoại đó để nói với cô, ai dè bây giờ Phương Dĩ Nặc lại càng nổi giận.

Hắn chính là một ngoại tình nhân đáng yêu như thế, cô đâu có còn mắng hắn? Cười cũng không còn kịp rồi.

” Anh không nên học linh tinh, bởi vì anh căn bản không thích hợp, trông khuôn mặt anh nghiêm túc như vậy còn có vóc người như thế không hợp với cái loại tiểu hài tử giọng điệu làm nũng này, như vậy rất kỳ quái nha.”

” Thế nhưng người cười.” Mục đích của hẳn chính là hy vọng cô cười, mà không phải lắc lắc khuôn mặt tức giận, hẳn thích nhìn dáng tươi cười của Dĩ Nặc, từ khi hẳn tới lam tinh cầu, dáng tươi cười, dịu dàng sáng rực của Dĩ Nặc cũng đã thu hút hẳn.

Nguyên lai dùng giọng điệu kỳ quái gọi Dĩ Nặc lão bà có thể đùa cô cười, vậy hẳn sau này nhất định phải gọi như thế nhiều hơn.

” Lão bà

”

” Ha ha — người như vậy thực sự rất buồn cười —”

” Lão bà

”

Tay trái nắm một Dĩ Nặc cười không ngừng, tay phải nắm tiểu Diệu Diệu vui vẻ, bọn họ ba người cùng nhau về nhà.

10. Chương 10

Cô muốn gả cho Cách Lâm, trên thực tế dù cho cô không gả cho Cách Lâm, thì Cách Lâm cũng đã sớm biến thành một thành viên trong gia đình của bọn họ rồi.

Mẹ vốn thích Cách Lâm, tự nhiên sẽ không phản đối, trước thì ba ba còn lo lắng cô cùng bạn trai ngoại tình nhân kết giao nhưng hình như do thời gian dài ở cùng Cách Lâm một chỗ nên cũng dần dần nhận định Cách Lâm, coi hắn như 1 thành viên trong gia đình rồi.

Cô cảm nhận được Cách Lâm chính trực đáng yêu, khiến ba mẹ vốn chỉ có nữ nhi mà không có con trai, dần dần đem Cách Lâm xem như con trai của mình mà quan tâm.

Sau khi quyết định cùng Cách Lâm cùng chung sống suốt đời, cô liền một mực tìm cơ hội thích hợp nói cho ba mẹ tâm nguyện của cô muốn cùng Cách Lâm kết hôn.

Bất quá còn chưa kịp hướng ba mẹ đưa ra tâm nguyện này, có một việc đã giành trước xảy ra —

Dĩ Nặc nhìn chăm chăm vào hai vạch trên que thử thai trong nhà vệ sinh ngậy người hơn nửa ngày.

Tuy rằng cô trước đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi sự tình phát sinh thì phản ứng của cô vẫn là ngây ngốc, bởi vì cô căn bản không nghĩ tới lại nhanh như vậy, tính ra thời gian có thể nói là trong lần đầu tiên đã liền trúng thưởng.

Cô mang thai!

Nhìn chăm chăm que thử thai hơn nửa ngày, cô rất lâu rất lâu mới ý thức được một chuyện thực, cô mang thai hài tử của Cách Lâm.

Ngày hôm nay là thứ bảy, là ngày nghỉ, hương vị thức ăn bay thơm phức, đầu bếp chính là Cách Lâm, hắn đang làm bữa sáng hôm nay.

Diệu Diệu đang ở trong phòng khách làm bài tập về nhà, a ma ở một bên ngồi cùng cháu ngoại, thỉnh thoảng gợi ý một chút cho bé nên viết như thế nào, ba thì mang mắt kính lão xem báo, dù ở TV thì có tin tức nhưng vẫn không đổi được thói quen xem báo, hưởng thụ sự yên tĩnh không có TV âm ỹ.

Mọi thứ này đều giống như thường ngày.

Phương Dĩ Nặc từ phòng tắm ra bàn ăn, nhìn thấy một nồi sữa đậu nành xay, hương vị đậu bay thơm ngát, đúng lúc Cách Lâm từ phòng bếp đi tới, cầm trên tay một đĩa bánh trứng bột mới vừa chiên, từ khi ăn bữa sáng trong điểm (cửa hàng) xong, hắn đã nghiên cứu cách làm bánh trứng bột cùng sữa đậu nành xay. Giống như tình lực dư thừa, mỗi ngày đều vội vàng học sự vật mới.

” Chào buổi sáng. Lão bà

”

Cô nhìn Cách Lâm, vẫn khuôn mặt ấy, không chút thay đổi, vóc người cao to, mẹ vì hắn mà mua tạp dề nhà bếp số lớn nhất, với tư thế ông xã nấu ăn của gia đình nhìn hắn mười phần hiền lành.

Sau đó cô ngó qua phòng khách, thấy ba mẹ đang nhìn bọn họ với biểu tình quái dị, không cần phải hỏi, đương nhiên là bị giọng điệu của Cách Lâm gây chú ý, bởi vì đây là lần đầu tiên họ nghe được Cách Lâm gọi cô lão bà.

Nhưng bọn họ cái gì cũng không nói, chỉ nhìn thoáng qua, lại tiếp tục làm chuyện bọn họ, a ma tiếp tục dạy cháu ngoại làm bài tập, ba tiếp tục nhìn tờ báo của ông.

” Sớm....” Phương Dĩ Nặc ngồi xuống bàn ăn, ngoại trừ bánh trứng và sữa đậu nành, còn có một món salad tổ hợp rất kỳ quái, bất quá người Phương gia sớm đã tập mãi thành thói quen.

” Ba ba, mẹ, Diệu Diệu, bữa sáng đã chuẩn bị xong, cả nhà ra ăn sáng nào.” Cách Lâm lễ phép nói, sau khi hắn mời, tất cả mọi người đều qua ngồi xuống.

” Làm sao có món salad?”

“Salad với bánh trứng, Cách Lâm người học ở đâu thế?”

“Salad không thể với bánh trứng sao?” Cách Lâm hỏi.

“Như vậy rất kỳ quái.”

“Không sao, thử xem phương pháp ăn mới này cũng không sao.” Nói giúp Cách Lâm tự nhiên chính là lão ba.

“Con muốn uống sữa đậu nành.” Diệu Diệu nói, a ma thương yêu cháu ngoại lập tức giúp cô múc một chén.

Mọi người vừa nói cười, vừa cầm lấy bát đĩa, bánh trứng với salad, lại uống bát sữa đậu nành, cuộc sống ở nhà rất ấm áp, hạnh phúc bình thường giản đơn, nếu như có nhiều tiểu bảo bối, khẳng định sẽ càng náo nhiệt.

“Con hình như mang thai.”

Nguyên là hiện trường đang náo nhiệt đột nhiên im lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, như cô sở liệu, biểu tình ba mẹ quả nhiên thập phần chấn động.

“Con mang thai?” Trước hết lên tiếng chính là phương mẫu, kinh hỉ nhìn chằm chằm bụng nữ nhi.

“Đúng vậy.”

“Trời ạ, đã bao lâu?”

Quả nhiên mẹ cao hứng nhất, bởi vì mẹ luôn luôn thích Cách Lâm, cũng vui vẻ thấy bọn họ kết thành phu thê, ba ba tuy rằng rất khiếp sợ nhưng trong lòng cũng là vui vẻ, dù sao Cách Lâm so với nữ nhi rất tốt còn rất hiếu thuận, dù chưa chính thức làm con rể Phương gia cũng đã phi thường hiền lành.

Về phần Cách Lâm? Cô rất muốn xem phản ứng của Cách Lâm sau khi biết là như thế nào?

“A?” Thân thể của cô khẽ chấn động, cả người bị ôm vào trong lòng rộng rãi, đại chưởng của Cách Lâm đặt ở trên bụng của cô, khi cô ngẩng đầu nhìn phía Cách Lâm không khỏi ngây ngốc.

Con mắt Cách Lâm không chỉ lộ ra tử sắc mà lại là phi thường sáng lên tử sắc, mà hai tai nhọn của hắc cư nhiên lại đung đưa từ trên xuống dưới.

“Oa — cái lỗ tai Cách Lâm lại di chuyển nha!” Diệu Diệu kinh hô.

Mọi người đầu tiên là kinh hỉ Dĩ Nặc có thai, tiếp tục kinh ngạc với phản ứng của Cách Lâm, biết Cách Lâm đến bây giờ nhưng chưa từng thấy loại phản ứng này của hắc cư. Con mắt tử sắc giống bảo thạch phát ra so với thường ngày càng rực rỡ hơn, đôi tai liên tục lắc lư từ trên xuống dưới giống như.... Giống như con chó nhỏ.

Phương Dĩ Nặc vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn Cách Lâm, đột nhiên thông suốt cảm ứng được tâm tình của hắc cư.

“Cách Lâm, anh là hưng phấn sao?”

“Hình như là thế.”

Phương mẫu buồn cười hỏi: “Cái gì mà hình như là thế? Người không biết bản thân lỗ tai tại sao liên tục di chuyển sao?”

Cách Lâm lắc đầu. “Anh không biết vì sao, lỗ tai anh liên tục di chuyển, tình huống này chưa bao giờ phát sinh qua, anh cảm giác... Không biết, vượt cái bụng của em, anh đã cảm giác được một cái gì đó gắn liền trong thân thể của em, đích thực hài tử của anh, điều này làm cho anh vô pháp giống bình thường bình tĩnh như vậy.”

Phương phụ nghe xong cười ha ha. “Đó là bởi vì người lần đầu tiên làm ba ba.” Phương phụ vỗ vỗ bờ vai Cách Lâm, với thái độ người từng trải nói cho hắc cư. “Nhớ ngày đó, khi bạn già ta mang thai Dĩ Nặc, ta

chính là hưng phấn hai ngày ba đêm cũng ngủ không được, cái loại niềm vui này khiến người làm ba vui sướng muốn bay lên tận trời cao, vừa khấn trương vừa hưng phấn, còn có một loại cảm động muốn khóc.”

Cách Lâm nhìn phương phụ. “Ba ba, ta cũng vậy, ba ba.”

Phương phụ vẻ mặt nghiêm túc đỉnh chính. “Không, người không được gọi ta là ba ba.”

Mọi người vẻ mặt nghi hoặc nhìn lão ba, không rõ lời này có ý tứ gì, Cách Lâm kỳ quái hỏi: “Tại sao?”

Chỉ thấy phương phụ lộ ra vẻ mặt tươi cười tinh quái. “Người không phải gọi ta là ba ba, người phải gọi là là ba ba cô.”

Nói vừa xong, làm ọi người cười vang, tử mâu của Cách Lâm lóe lóe, hai lỗ tai lác lác giống cánh hồ điệp, đồng thời hai bên khóe miệng cong lên, học bọn họ hướng về phía trước nhếch lên.

“A, Cách Lâm đang cười?”

“Người cười hiếu kỳ quái nha! Ha ha!”

“Hài tử này sinh ra không biết sẽ giống ai?”

“Nếu như là nam nhất định sẽ giống Cách Lâm rất suất nha.”

“Nữ nhi phải giống Dĩ Nặc thanh tú xinh đẹp hơn nữa còn nhu thuận.”

“Diệu Diệu muốn con trai hay là em gái?”

“Con đều muốn hết!”

“Oa — vậy cũng không thể chỉ sinh một đứa, phải sinh nhiều nhiều!”

Sáng sớm tốt lành, người Phương gia đắm chìm trong vui sướng và kinh hỉ, Dĩ Nặc mang thai, tuy rằng trình tự đảo lộn, bất quá phụ mẫu Phương gia cũng đã sớm tiếp nhận rồi, ngoại tình nhân đáng yêu này ngay từ đầu đã gọi bọn họ là ba mẹ, cho nên rất nhanh cả nhà cùng thảo luận công việc kết hôn.

Ở chỗ này làm thủ tục kết hôn rất đơn giản, chỉ cần đăng ký kết hôn là xong, cũng may là Cách Lâm có giấy chứng minh, đây đương nhiên là nhờ khoa học kỹ thuật của Minh Tinh Nhân ban tặng, Cách Lâm rất nhẹ nhàng có thể xâm nhập internet tự sắp đặt ỉnh một người với tư cách hoàn chỉnh nhưng cả nhà hiếu kỳ chính là Minh Tinh Nhân có nghi thức kết hôn không? Dù sao bọn họ cũng là gả nữ nhi đi, cho nên phụ mẫu Phương gia rất trọng tập tục của Minh Tinh Nhân, suy nghĩ thử xem bọn họ muốn lấy lão bà thì phải làm gì? Cần phải cho nữ nhi một cái thân phận an toàn, thế nhưng Cách Lâm trả lời lại làm bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn —

“Com đã cùng Dĩ Nặc hoàn thành nghi thức kết hôn của Minh Tinh nhân.”

“Hả? Cái gì?”

“Chuyện khi nào?”

“Dĩ Nặc người làm sao không nói cho chúng ta biết?”

“Con cũng không biết nha!” Phương Dĩ Nặc vội vàng kêu oan, bởi vì cô cùng ba mẹ đều giật mình, hoàn toàn không biết bản thân cùng Cách Lâm hoàn thành nghi thức kết hôn của Minh Tinh lúc nào?

Cô nhẹn không được trề môi mở miệng, không cam lòng chất vấn: “Chúng ta lúc nào hoàn thành nghi thức của Minh Tinh? Tại sao em không có hỏi em mà đã tự ý quyết định?”

Phải biết rằng, kết hôn đối với nữ nhân là đại sự nha, tuy rằng cô nhất định sẽ gả cho Cách Lâm, thế nhưng vừa nghĩ đến bản thân cư nhiên trong mơ hồ cử hành nghi thức Minh Tinh mà một chút không hay biết, lại phi thường tiếc nuối.

“Em có đồng ý, anh mới thực hiện nghi thức.”

Cô cảm thất lưng không phục hỏi: “Em lúc nào đồng ý?”

Giờ trái đất ngày mười sáu tháng tư năm 2011, 11:51:39 lúc nửa đêm, anh đi vào trong phòng em, bò lên trên giường của em, cùng em cử hành nghi thức.”

Phương Dĩ Nặc đầu tiên là ngậy người, tiếp theo bồng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt đỏ bừng lên. “Cái kia chính là nghi thức kết hôn của Minh Tinh?”

“Đúng vậy, chỉ cần hoàn thành nghi thức kết hợp, chúng ta chính là bạn đời hợp pháp, một buổi tối kia chúng ta kết hợp bảy lần —” Chưa nói hết bị Dĩ Nặc thét chói tai che giấu, còn vội vàng dùng hai tay che trụ miệng đang nói của hắn, thế nhưng đã không còn kịp rồi.

“Các người một buổi tối bảy lần?”

(Ta phục Lâm ca kinh khủng!!!! Gió : ôi

)

“Đây... Đây...” Đối mặt biểu tình ba mẹ lú lờ và 2 mắt trừng lớn, cô mắc cỡ mặt đỏ bừng, cứng ngắc, ngay cả nói cũng không biết nói gì.

Cách Lâm lại không giống cô, đương nhiên là hữu vấn tất đáp, hắn kéo tay cô xuống, nghiêm trang trả lời câu hỏi của mẹ vợ.

“Đúng vậy, chúng con kết hợp bảy lần, mỗi một lần cô ấy đều hưng phấn nói còn muốn!”

“Cách Lâm!” Cô thét âm lên.

Hắn cư nhiên là 1 ng toàn cơ bắp, đại ngu ngốc mà, thực sự là mắc cỡ chết người! Cô đời này chưa bao giờ như bây giờ mắc chứng cuồng loạn thét chói tai, toàn bộ nhờ ngoại tình thân yêu này ban tặng.

Bị cô rống, Cách Lâm cũng là ngẩn ngơ, mặc danh kỳ diệu nhìn về mặt kích động của cô.

“Em tại sao kích động?”

“Ai kêu anh nói ra hả?”

Ai? Đương nhiên là người nha.

“Em hỏi anh lúc nào cử hành nghi thức Minh Tinh.” Hắn chỉ là dựa theo tình hình thực tế trả lời mà thôi.

“Mẹ, cái gì bảy lần?” Tiểu Diệu Diệu tò mò hỏi.

“Tiểu hài tử không nên hỏi.”

“Tại sao không thể hỏi?”

“Bởi vì người là tiểu hài tử.” A ma bên cạnh nói chen vào.

A ma và mẹ không nói, tiểu Diệu Diệu quay sang a gia. “A gia, cái gì bảy lần hả?”

“Ta đi toa-lét.” A gia chạy mất, lén lút thẹn thùng, bảy lần? Thực sự là quá mạnh mẽ, nhớ năm đó hắn tuổi trẻ cũng không anh dũng như thế.

Bữa sáng trong tiếng cười đùa âm ỉ liên tục, nguyên lai cô sớm đã là con dâu Minh Tinh.

Kết hợp chính là kết hôn? Minh Tinh Nhân thật đúng là đơn giản trực tiếp lại không dài dòng nha.

Phương Dĩ Nặc và Cách Lâm ba tháng sau cử hành hôn lễ, áp dụng tiệc rượu như kiểu Tây giản đơn mà ấm áp, bởi vì cô cũng không muốn hôn lễ long trọng hoa lệ, cũng không câu nệ với truyền thống tục lệ phức tạp, hết thấy giản lược, cô chỉ muốn có người nhà cùng vài vị hảo bằng hữu rất thân thiết thật tâm chúc phúc, cho nên chỉ có mời vài vị bạn tốt thân cận nhất và gia đình tham gia hôn lễ.

Đối với cô mà nói có một trợ phụ đối với cô cả đời tận tâm, hơn nữa đem việc cô không vui coi là nhiệm vụ quan trọng, không chỉ thương yêu nữ nhi của cô mà so với cô càng hiểu thuận hơn với phụ mẫu cô, đây là hạnh phúc cô muốn nhất.

Ngoại trừ mời mọi người đến làm chứng hôn lễ của bọn họ ra, thì cũng trước mặt mọi người tuyên bố một tin bất ngờ, đó là trong bụng cô có một tiểu sinh mệnh đang đâm chồi nảy lộc.

Tiệc rượu mời bằng hữu không nhiều lắm, trong đó đương nhiên không thể thiếu học trưởng Lã Tường Bình và Tiểu Ngải – hai người này là bằng hữu thật tâm đối với cô tốt nhất, không kiểu cách giả tạo, thành tâm đối đãi với cô, khi cô không được như ý thì cổ vũ và giúp đỡ cô, khi cô tìm được hạnh phúc cũng có thể chân thành chia sẻ vui sướng cùng cô.

“Dĩ Nặc, chúc mừng cậu, lại còn mang thai nữa, trời ạ!” Tiểu Ngải nắm tay cô, so với cô còn kích động hơn, thậm chí hốc mắt phát sáng, cô rất vui mừng khi Dĩ Nặc có thể tìm được một người ở bên mình mà càng vui sướng hơn khi cô ấy đã mang thai ba tháng.

“Cảm ơn.” Dĩ Nặc cũng cảm kích nắm chặt tay, không cần nói nhiều, cô thật lòng cảm thụ được Tiểu Ngải là thật tình thành tâm chúc phúc cô, không tự kìm hãm được nước mắt vui mừng.

Ánh sáng mặt trời rơi trên vườn hoa ấm áp xinh đẹp của tầng cao nhất, đây không phải khách sạn lớn năm sao cũng không có trang trí phong cách xa hoa xa xỉ, chỉ có măn đĩnh hoa viên cây cỏ cùng với vài cái bàn trải khăn trắng, phía trên bày đặt tất cả món ăn Trung Quốc và Phương Tây tinh tế mỹ vị cùng với rượu cốc-tai cùng nước hoa quả thơm mát, những thứ này tất cả đều là kiệt tác của chú rể Cách Lâm, hẳn là nhân vật chính của hôn lễ nhỏ độc đáo ngày hôm nay.

Hắn ăn mặc quần áo âu phục màu đen trắng thớm, thể nhưng tây trang lại che phủ bởi cái tạp dề nhà bếp Phương mẫu đưa cho hắn, bởi vì hắn chẳng được rảnh rang, vừa vội vàng chào hỏi khách nhân vừa mời họ nếm thức ăn ngon hôn lễ của hắn, mà một bên Lã Tường Bình cũng giúp hắn chiêu đãi thức ăn ngon, hai nam nhân đều cao to uy vũ nhưng đều bị tạp dề lớn che phủ bên ngoài âu phục, khiến các nữ khách đùa cười không ngớt.

“Cách Lâm, ta Lã Tường Bình cả đời chưa từng khâm phục qua bất luận kẻ nào, nhưng đáy lòng khâm phục người, người là người đầu tiên ta khâm phục.” Lã Tường Bình theo cảm giác của mình mà nói với Cách Lâm.

Cách Lâm mặt không chút thay đổi nhìn hắn. “Tại sao?”

“Người đường đường một đại nam nhân, lại nguyện ý giặt quần áo nấu ăn, đón tiếp hài tử, việc nhà một tay làm hết — ý của ta là, phần lớn nam nhân sẽ không làm việc này, chúng tôi luôn luôn dành rất nhiều thời giờ cho sự nghiệp, cho rằng chỉ cần sự nghiệp thành công, thì nghĩa vụ của chúng tôi đã hết nhưng cũng không phải không muốn làm việc nhà mà là sẽ không làm được đến tận cùng như thế người hiểu ý của ta không?”

Cách Lâm rất thành thật trả lời: “Không rõ.”

“Ý ta là, người làm được rất tự nhiên, người hoàn toàn hưởng thụ nó, hiểu không? Người hoàn toàn dung nhập với loại công việc này, ta vẫn cho rằng ta là nam nhân tốt, nữ nhân gả cho ta nhất định rất hạnh phúc, bởi vì ta sự nghiệp thành công, ta luôn cho rằng đây là cái nữ nhân muốn, thể nhưng sau này ta phát hiện ta sai rồi.”

Lã Tường Bình có một chút xúc động, hắn muốn đem cảm xúc của mình nói cho Cách Lâm, nói một chút tâm sự của nam nhân.

“Là người mở đường cho ta, bởi vì người hiểu qua cuộc sống gia đình, người biết không? Hôm nay những người ở đây, không ai không hâm mộ các người, các người đang hưởng thụ cuộc sống gia đình hạnh phúc vui vẻ, giống như các người trời sinh đã định trước người một nhà, tự nhiên như thế khiến người ta cảm thấy cuộc sống gia đình của các người tràn ngập tình cảm, ta cũng hy vọng có thể giống như người, người không phải làm việc nhà mà là cùng lão bà người và nhạc phụ nhạc mẫu chia sẻ việc nhà, ta rất hâm mộ, bởi vì ta... Ta không biết nên làm sao có cuộc sống gia đình, ta ngay cả một việc nhà cũng không biết làm.”

Nói một đồng, Cách Lâm rốt cục nghe hiểu một câu cuối cùng của hắn, thì ra hắn là không biết làm việc nhà.

“Không sao! Người có thể học.”

“Học?”

“Đúng vậy.”

“Thế nhưng... Không biết nên học làm sao?”

“Rất đơn giản, lên mạng tra, không hiểu thì hỏi. Sau đó học.”

Lã Tường Bình nhìn hần rất lâu, sững sờ hỏi: “Cứ như vậy?”

“Đúng vậy.”

Lã Tường Bình suy nghĩ sâu xa, chỉ chốc lát sau bật cười. “Nói cũng là, có đôi khi cảm giác một chuyện hình như là rất phức tạp, nhưng kỳ thực nếu cẩn thận nghĩ, thì nó rất đơn giản, tựa hồ là người ta đem chuyện đó phức tạp hóa, cùng người nói chuyện rất bất khả tư nghị, hình như rất nhiều chuyện đều có thể trở nên rất nhẹ nhàng, rất đơn giản.”

Lã Tường Bình cảm thấy bản thân rất tán thưởng Cách Lâm, ngay từ đầu hần cho rằng bản thân chỉ là thua ở bề ngoài anh tuấn không bằng Cách Lâm, thế nhưng bây giờ hần dường như có phần đã hiểu, chứng kiến Cách Lâm và Dĩ Nặc hỗ trợ nhau, hần không chắc chắn bản thân có thể làm được cái loại này, hần đã lâu chưa thấy Dĩ Nặc cười đến mức hạnh phúc như vậy, ngọt ngào như vậy, hơn nữa cô trở nên càng xinh đẹp.

Hôm nay Dĩ Nặc so với bất luận cô dâu nào đều xinh đẹp hơn, xinh đẹp của cô không phải bởi vì cô mặc lễ phục tân nương, mà là đến từ dáng tươi cười và biểu tình trên mặt phát ra hạnh phúc rực rỡ.

Cô ăn mặc quần áo cô dâu màu trắng cắt may đơn giản, không có nhiều đồ trang sức không cần thiết, toàn thân lụa mỏng màu trắng mộc mạc làm hình ảnh cô hiện lên giống như một nàng tiên không nhiễm bụi trần, không giống lễ phục cô dâu thông thường hiện nay luôn luôn thiết kế vô cùng lóng lánh hoa lệ, có vẻ kiểu cách giả tạo, những lễ phục cô dâu hào hoa xa xỉ kia một chút cũng không bằng dáng vẻ xinh đẹp rung động lòng người của cô.

Dĩ Nặc như con thoi trong các tân khách, làn váy màu trắng của cô cũng bởi vậy mà theo gió tung bay, cô và bạn thân Tiểu Ngải trò chuyện cực kỳ hợp, cười cười nói nói, đồng thời ăn chút thức ăn chính tay Cách Lâm làm ọi người.

“Dĩ Nặc, mình rất đồng ý cậu dùng hoa viên nhỏ này làm tiệc rượu hỉ, mọi người cùng nhau ăn uống tiệc tùng, vui vẻ nói chuyện phiếm, vô câu vô thức*, so với loại tiệc rượu hỉ xa hoa xa xỉ kia tốt hơn nhiều, sẽ không ở trên luôn có người đọc diễn văn diễn thuyết, dưới đài người vội vàng ăn món ăn, sau khi ăn xong còn thuận tiện mang ra ngoài; cô dâu, chú rể ngồi một chỗ chờ tiễn khách.” Tiểu Ngải hưng phấn nói.

(*vô câu vô thức: Không gò bó, không bắt buộc)

“Mình cũng có ý nghĩ như vậy, mình chỉ hy vọng khi tới tham gia tiệc cưới của mình, đều là người thật tâm đối với mình chúc phúc, mình đã cảm thấy mỹ mãn.”

“Dĩ Nặc, mình rất hâm mộ cậu nha, Cách Lâm thực sự rất tốt, mình hy vọng biết bao giống như cậu, cũng có thể tìm được một người nam nhân thích chăm sóc mình, đem sự vui vẻ của mình coi là nhiệm vụ cả đời của hần, cùng mình sớm chia xẻ cuộc sống gia đình, mà không phải cho rằng việc nhà và chăm sóc tiểu hài tử là chuyện của nữ nhân, chỉ biết buồn bực kiếm tiền.”

“Cậu sẽ tìm được, Tiểu Ngải, tin tưởng trên đời này có người đã tìm kiếm cậu, cậu phải có tính kiên nhẫn, duyên phận là rất thần kỳ.”

Tiểu Ngải lắc đầu. “Quá khó khăn, mình không ôm hy vọng, cậu cũng biết, nam nhân thời đại này thế nào, không phải bởi vì bọn họ tiến hóa quá chậm còn nữ nhân chúng ta tiến hóa quá nhanh, muốn tìm một người nam nhân chân chính hiểu được làm sao tôn trọng nữ nhân thực sự quá khó khăn, có đôi khi mình thực sự rất hoài nghi những nam nhân kia cái đầu rớt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nữ nhân đều đã ra khỏi gia đình đến nhận việc công tác, các nam nhân vì sao còn không học mà vì gia đình học làm việc nhà? Chưa bao giờ giải thích tại sao càng ngày càng nhiều nữ nhân sợ hãi hôn nhân, cũng càng ngày càng nhiều nữ nhân ví dụ như mình, tìm không được một người nam nhân có thể như vậy, không thể làm gì khác hơn là càng ngày càng kết hôn muộn.”

Dĩ Nặc tràn đầy cảm động trả lời cô. “Bởi vì nữ nhân chân chính muốn chỉ là hy vọng nam nhân hiểu được và chia xẻ từng li từng tí cuộc sống với cô ấy, nhưng mà thường thường nam nhân sau khi kết hôn ai nấy

đều không học cái gì gọi là cuộc sống hôn nhân.”

Tiểu Ngãi thở dài thật sâu. “Đúng vậy, ai... Hả, không đúng, hôm nay là ngày trọng đại của cậu, không nên đâm chiêu ủ dột, phải vui vẻ phải vui vẻ.”

Dĩ Nặc nắm tay Tiểu Ngãi chân thành mà nói: “Mình tin tưởng cậu nhất định sẽ tìm được người như vậy, chỉ là thời gian mà thôi, phải tự tin.”

“Trừ phi xuất hiện một người nam nhân tốt như Cách Lâm, bằng không mình thà rằng cả đời không lấy chồng.”

“Nhất định sẽ có, Tiểu Ngãi.”

Hai người nhìn nhau cười, còn nói cười một hồi, không thể không gián đoạn trò chuyện bởi vì chú rể Cách Lâm tìm đến cô dâu của hắn.

“Lão bà.”

“Lão công, anh hết việc rồi?” Dĩ Nặc rất tự nhiên dựa vào trong lòng Cách Lâm, cô thích nghe hắn gọi mình lão bà, phi thường thích, mà hôm nay cô rốt cục cũng có thể quang minh chính đại gọi hắn một tiếng lão công.

“Bằng hữu của anh thay thế anh, cùng học trường em cùng nhau hợp tác.”

“Nha, có đúng không?” Dĩ Nặc và Tiểu Ngãi hai người không hẹn mà cùng hiếu kỳ hướng chỗ bàn ăn nhìn lại, bên cạnh Lã Tường Bình một đại mỹ nhân, cô có một mái tóc ngắn xinh đẹp, thoát nhìn rất quyến rũ.

“Oa, là một đại mỹ nhân nha.” Tiểu Ngãi thấp giọng hô, về phần Dĩ Nặc thì vẻ mặt hoài nghi.

“Bằng hữu của anh?”

“Đúng vậy, bọn họ vừa mới tới.”

Dĩ Nặc đầu tiên là buồn bực, chỉ chốc lát sau lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng cô rất nhanh đè xuống luồng kinh ngạc trong lòng kia mà bảo trì bình tĩnh tránh cho biểu tình kinh ngạc của mình khiến cho Tiểu Ngãi thắc mắc.

“Cô ấy cũng đến từ cổ hương của anh?”

“Đúng vậy, cô ấy kêu Hoa Na.”

Trời ạ — Dĩ Nặc trong lòng khẽ gọi, khi Cách Lâm nói bọn họ là bằng hữu của hắn, cô đoán được bởi vì nữ nhân kia có một cổ khí chất rất giống Cách Lâm, chính là mặt không chút thay đổi, ngoại trừ Cách Lâm, đây là ngoại tình nhân thứ hai cô gặp mặt, hơn nữa là nữ.

“Chờ một chút, anh mới nói bọn họ? Vậy không chỉ một vị?”

“Đúng vậy, còn có một vị.”

Dĩ Nặc lập tức tò mò quan sát xung quanh, định tìm kiếm người ngoại tình nhân đồng dạng mặt không chút thay đổi, thế nhưng nhìn ra nhìn lại, toàn bộ đều là tân khách hữu thuyết hữu tiểu*, người thì nhiều như vậy, nhìn không thấy người nào không biểu tình nha? Khiến cô không khỏi kỳ quái.

(* hữu thuyết hữu tiểu: vừa nói vừa cười)

“Hắn ở nơi nào?”

“Chỗ đó.” Theo hướng Cách Lâm chỉ, Dĩ Nặc lập tức quay đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện người nọ đứng ở phía sau Tiểu Ngãi.

Quả nhiên cũng là khuôn mặt không có biểu cảm, hơn nữa cùng Cách Lâm đồng dạng xuất sắc tuấn lãng.

Phương Dĩ Nặc há miệng, hai mắt nhìn chằm chằm Minh Tinh nam nhân kia, mà Tiểu Ngãi thấy cô nhìn chằm chằm vào phía sau mình, nhất thời hiếu kỳ cũng quay đầu, muốn biết Dĩ Nặc rốt cuộc nhìn cái gì, không ngờ bản thân vừa chuyển đầu, đã bị nam nhân cao lớn phía sau làm cho hoảng sợ.

“Tiểu Ngải, vị này chính là Tra Thụy.”

Tra Thụy, tên kỳ quái? Tiểu Ngải tuy rằng trong lòng cảm thấy kỳ lạ, bất quá chính là lịch sự hướng đối phương mỉm cười chào hỏi.

“Chào người.”

Tra Thụy nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngải, hơn nữa không nháy mắt.

“Hắn tại sao nhìn chăm chăm vào ta?” Tiểu Ngải cảm thấy bị đe dọa khi người này cứ nhìn chăm chăm mình liền đến gần Dĩ Nặc vội vàng thấp giọng hỏi cô.

Tuy rằng nam nhân trước mắt rất tuấn tú, thế nhưng tựa hồ có chỗ nào không đúng, con mắt hắn hảo trong suốt, bị cặp mắt kia nhìn chăm chăm, hình như cả người cũng bị hút vào.

“Tiểu Ngải, xin giúp ta chiêu đãi Tra Thụy, được không?” Cách Lâm nói.

“Đi? Ta?”

“Tra Thụy lần đầu tiên đến đây, có rất nhiều chuyện không hiểu, muốn mời người – vị phù dâu này giúp ta quan tâm hắn.”

“Nha... Tốt.” Tiểu Ngải thân là phù dâu. Phải hoàn thành trách nhiệm phù dâu, cho nên cô lập tức rất tận tâm chuyển hướng Tra Thụy, đối với hắn lộ ra nụ cười mắc cỡ. “Người đối bụng không?”

Tra Thụy lập tức trả lời: “Đói.”

“Vậy... Chúng ta đi khu bên kia chọn vài thứ, rất nhiều loại, kiểu Trung Quốc, kiểu Tây.”

“Hảo.”

Nghe qua giống như học sinh tiểu học trả lời câu hỏi của thầy cô giáo, Tiểu Ngải đột nhiên cảm thấy người này rất đáng yêu. Vì vậy dẫn hắn hướng bàn đi tới, kèm cái gì đó ăn.

Sau khi đợi Tiểu Ngải bọn họ ly khai, Dĩ Nặc lập tức vội vã hỏi lão công.

“Cách Lâm, bọn họ đi tới địa cầu, nên sẽ không cũng là muốn —”

“Hoa Na, Tra Thụy cùng anh, là nhóm Minh Tinh Nhân đầu tiên cùng nhau đi tới địa cầu, bọn họ hai người không tìm được bạn đời thích hợp, nhưng mà đến nơi đây, Hoa Na thì coi trọng học trưởng người, Tra Thụy coi trọng Tiểu Ngải.”

“A — như vậy được không? Cách Lâm! Không nhất định có người địa cầu đều giống em và người nhà của em có thể tiếp thu ngoại tinh nhân, em sợ Tiểu Ngải và học trưởng bọn họ....!” Cô cảm thấy khẩn trương lo lắng, cô là sợ thân phận ngoại tinh nhân của Cách Lâm sẽ bị lộ, khó có thể dự đoán kết quả.

Cách Lâm song chưởng đem cô ôm lấy, đại chưởng vừa khê vuốt lưng của cô, vừa đối với cô giải thích. “Đừng lo lắng, chúng tôi Minh Tinh Nhân có phương pháp tìm kiếm bạn đời, thích hay không thích hợp, chúng tôi sẽ biết.”

“Phương pháp gì?” Cô cho tới bây giờ không có nghe Cách Lâm nhắc qua, đây là lần đầu tiên, nhin không được hiểu kỳ hỏi.

“Chính là sưu tầm trí nhớ, chúng tôi sẽ đối với người có hứng thú sưu tầm trí nhớ, để biết đối phương thích hay không thích hợp.”

Dĩ Nặc mở to mắt, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nha, chẳng lẽ khi đó anh đối với em làm sưu tầm trí nhớ, là vì —”

“Đúng vậy, qua sưu tầm trí nhớ, ngoại trừ có thể tìm tư liệu ra, còn có một công năng chính là xác nhận đối phương có hay không thích hợp làm bạn đời, khi anh đầu tiên mắt thấy em thì đối với em sinh ra hảo cảm cho nên anh đối với em thực hiện sưu tầm trí nhớ là để xác nhận em là bạn đời thích hợp của anh hay không? “

Phương Dĩ Nặc xoay nắm tay hướng trước ngực hấn đấm một cái, hờn dỗi thấp giọng mắng: “Tốt, cho nên khi đó anh căn bản là cố ý chiếm tiện nghi của em nha.”

Cách Lâm nghiêm trang trả lời: “Không phải, anh là làm sư tầm trí nhớ. Chúng tôi chỉ có dưới tình huống ngôn ngữ cản trở, ký ức mất đi, và sàng chọn bạn đời mới có thể khởi động công năng sư tầm trí nhớ.”

“Đó chính là hôn trộm nha.”

“Không phải.”

“Đúng.”

“Không phải.”

“Anh còn nói không, em sẽ không vui.”

Cách Lâm lập tức sửa lời nói: “Đúng, lão bà nói cái gì thì là cái đó.”

Cô nở nụ cười, tựa ở trong lòng Cách Lâm thoải mái không hề cố kỵ cười to.

Cách Lâm của cô chính là như vậy, cảm thấy đùa hảo thú vị, ngoại tình nhân darling đáng yêu nhất của cô, đem sự vui vẻ của cô xem là nhiệm vụ trọng đại, cô tin tưởng đời người kế tiếp sẽ có nhiều kinh hỉ hơn chờ bọn họ.

Sáu tháng sau, một tân nhân ra đời, là một nam cực cưng xinh đẹp, ngoại hình bình thường đáng yêu vô cùng, đặc điểm duy nhất là có một đôi mắt tử sắc giống ba ba hấn như nhau, hơn nữa lại là đôi mắt có thể biến hắc biến tử*, con mắt mê người huyền bí.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/darling-ngoai-hanh-tinh>